

РОБЪРТ ХАУЪРД

КОНАН ЗАВОЕВАТЕЛЯ

Част 0 от „Конан“

Превод от английски: Георги Стоянов, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

О, СПЯЩИЙ, СЪБУДИ СЕ!

Две години след събитията при Алената крепост Аквилония процъфтява под умелото и твърдо управление на Конан. Буйният, неуморен авантюрист от предишните години по силата на обстоятелствата е станал способен и мъдър държавник. Но в съседна Немидия се подготвя заговор за сваляне на краля на Аквилония с помощта на най-лошата магия от стари времена. Конан е на четиридесет и шест години. С изключение на безбройните белези по силното му тяло и малко по-предпазливото отношение към виното, жените и кръвопролитията, отколкото през годините на бурната му младост, възрастта не му личи. Макар че има хarem, пълен със съблазнителни красавици, той никога не е имал законна съпруга — кралица и поради това няма законен син, наследник на трона. Неговите врагове решават да се възползват от този факт.

Пламъкът на дългите свещи примигваше, черни сенки трептяха по стените и кадифените завеси. В стаята не подухваше никакъв ветрец. Четирима мъже стояха изправени около една абносова маса, върху която лежеше блестящ като полиран нефрит зелен саркофаг. Във високо вдигнатата дясна ръка на всеки гореше странна черна свещ и хвърляше зловеща зеленикова светлина. Беше нощ. Вятърът стенеше зловещо между черните дървета навън.

Сред напрегнатата гробна тишина и играещите по стените сенки четири чифта очи внимателно и тревожно се взираха в тайнствените йероглифи върху дългия саркофаг, които дишаха, сякаш черпеха живот и движение от трепкащата светлина. Мъжът до краката на саркофага се наведе и записа във въздуха със свещта си като с молив някакви тайнствени знаци. После остави свещта върху един черен златен светилник, промърмори някакво неразбираемо заклинание, пъхна

широката си бяла ръка в хермелиновата си мантия и извади светеща като жив огън топка.

Другите трима шумно поеха дъх. Мургавият едър мъж откъм главата на саркофага прошепна: „Сърцето на Ариман!“ Първият бързо вдигна ръка за тишина. Някъде тъжно зави куче, отвъд затворената и залостена врата се чуха прокрадващи се стъпки. Но никой не отмести поглед от сандъка с мумията, над който човекът с хермелиновата мантия сега държеше голям, светещ като огън скъпоценен камък и произнасяше отдавна забравено заклинание — забравено още по времето на потъването на Атлантида.

Блясъкът на скъпоценния камък ги заслепи, не бяха сигурни какво виждат. Гравираният капак на саркофага изскочи с трясък, като натиснат отвътре с непреодолима сила. Четиридесет мъже нетърпеливо се наведоха над него и я видяха: свита, съсухрена, спечена, с изсъхнали кафяви крайници мумия. Приличаше на мъртво дърво.

— Не струва! — промърмори застаналият отдясно нисък смуглъчовек и на лицето му се появи язвителна усмивка. — При най-малкото докосване ще се разпадне. Ние сме глупаци...

— Шшш! — прекъсна го едрият човек със скъпоценния камък в ръка. Капчици пот блестяха на широкото му бяло чело, очите му се бяха разширили. Той се наведе и внимателно, без да докосва мумията, постави върху гърдите ѝ ярко светещия скъпоценен камък. После отстъпи, напрегнато впери очи в нея, устните му беззвучно се движеха в никакво заклинание...

... Топката от жив огън сякаш затрептя в мъртвите съсухрени гърди. Събраните около саркофага мъже дихаха тежко през стиснати зъби. Пред очите им се извърши невиждано чудо. Изсъхналото тяло се разшири и удължи. Бинтовете се разпаднаха в кафява пепел. Съсухрените крайници се изпълниха с плът и се изправиха. Землистият цвят започна да изсветлява.

— Всемогъщи Митра! — прошепна високият жълтокос мъж отляво. — Той не бил стигиец. Поне това излезе вярно.

Един треперещ пръст даде отново знак за тишина. Кучето навън престана да вие. Мумията изстена, сякаш сънуващо кошмар. А после и този звук замря и настъпи тишина, в която жълтокосият ясно чу тежката врата да скърца, сякаш някой отвън силно я натиска. Той се

обърна, стиснал дръжката на сабята си, но мъжът с хермелиновата мантия прошепна.

— Стой! Не сечи веригата! Ако ти е мил животът, не се приближавай до вратата!

Жълтокосият вдигна рамене, спря и се втренчи в мумията. Мъжът в нефритения саркофаг беше жив: висок, силен, гол, с бяла кожа и черна коса и брада. Лежеше неподвижен с широко отворени очи и празен като на новородено поглед. Големият скъпоценен камък на гърдите му светеше и искреще.

Мъжът с хермелиновата наметка залитна от безпределно напрежение.

— Велика Ищар! — възклика той. — Това е Ксалтътън!... Жив! Валерий! Тарак! Амалрик! Виждате ли? Виждате ли? Вие се съмнявахте в моето изкуство... но аз успях! Тази нощ стегнахме до отворените врати на ада и духовете на тъмнината се събраха около нас... да, те го преследваха чак до вратата... но ние върнахме към живот великия магьосник.

— И обрекохме душите си на вечни мъки — промърмори дребният смуглът мъж — Тарак.

Жълтокосият — Валерий — дрезгаво се изсмя.

— Какво по-големи мъки от самия живот? Всички сме прокълнати още от раждане. Освен това кой не би разменил жалката си душа за царски трон?

— В погледа му няма никаква интелигентност, Ораст — каза едрият мъж.

— Той е мъртъв много отдавна — отвърна Ораст. Сега е като току-що пробудил се човек. Умът му е празен след дългия сън... не, той не беше заспал, той беше мъртъв. Ние върнахме духа му от царството на мъртвите и бездните на нощта и на забравата. Аз ще говоря с него.

Той се наведе над саркофага, вторачи поглед в широките тъмни очи на мъжа и бавно каза:

— Събуди се, Ксалтътън!

Устните на мъжа механично се раздвишиха.

— Ксалтътън! — още по-настойчиво прошепна Ораст. — Ти си Ксалтътън! Ти си Ксалтътън от Питон в Ахерон^[1].

Слаба светлина трепна в тъмните очи.

— Аз бях Ксалтън — прошепна той. — Аз съм мъртъв.

— Ти си Ксалтън! — извика Орастис. — Ти не си мъртъв! Ти си жив!

— Аз съм Ксалтън — чу се тайнствен шепот. — Но аз съм мъртъв. Умрях в къщата си в Кеми, в Стигия.

— Жреците, които те отровиха и мумифицираха тялото ти с черните си магии, запазиха непокътнати всичките ти органи! — извика Ораст. — И ти отново си жив! Сърцето на Ариман възстанови живота ти, върна духа ти от бездната на вечността и мрака.

— Сърцето на Ариман! — Пламъкът на паметта стана по-сilen.

— Варварите го откраднаха от мен!

— Той си спомни — промърмори Ораст. — Извадете го от саркофага.

Другите нерешително се подчиниха, сякаш не желаеха да докоснат върнатия от тях към живот магьосник. После усетиха в ръцете си здрава плът и пулсираща кръв и се разтревожиха. Но го поставиха на масата. Ораст го облече в странна мантия от тъмно кадифе, осияно със златни звезди и полумесеци, завърза около слепоочията му златна панделка, прибра падашите върху раменете черни къдрици. Ксалтън ги оставил да продължат работата си и не каза нищо дори когато го сложиха върху резбования, приличащи на трон стол с висока абносова облегалка, широки сребърни подлакътници и златни, прилични на лапи крака. Той седна, тъмните му очи се изпълниха с живот и заблестяха, дълбоки и странни като среднощни тъмни бездни, в които бавно плуваха дълбоко потопени магически светлини.

Ораст погледна скришом другарите си, втренчени с болезнена възхита в странния си гост. Железните им нерви бяха издържали едно голямо изпитание, от което по-слаби мъже щяха да полудеят. Той знаеше, че избраните от него за заговора хора не са мекушави, че куражът им е толкова силен, колкото и престъпните им амбиции и възможности за зли дела. Ораст насочи отново вниманието си към съществото в абносовия стол. И то най-после заговори.

— Спомням си — каза то със силен, кънтящ глас на немидийски със странен старинен акцент. — Аз съм Ксалтън, върховен жрец на Сет в Питон, който беше в Ахерон. Сърцето на Ариман... сънувах, че отново съм го намерил... къде е то?

Ораст го сложи в ръката му. Ксалтътн пое дълбоко дъх и погледна светещия в ръката му блестящ скъпоценен камък.

— Те го откраднаха от мен. Много отдавна — каза той. — Това е червеното сърце на нощта, то спасява, но то и погубва. Сърцето е дошло отдалеч и много, много отдавна. Докато е в ръката ми, няма по-силен от мен. Но ми го откраднаха, Ахерон падна и аз бях прогонен в тъмна Стигия. Много неща си спомних, но и много съм забравил. Бях в една далечна страна, отвъд мъгливи празни пространства и бездни, и тъмни океани. Коя година сме сега?

— Крайт на годината на лъва, три хиляди години след падането на Ахерон — отговори Ораст.

— Три хиляди години! — промърмори Ксалтътн. — Толкова много? Кои сте вие?

— Аз съм Ораст. Бях жрец на Митра. Този тук е Амалрик, господарят на Тор в Немидия. Другият е Тарак, по-младият брат на краля на Немидия. А този високият е Валерий, законен наследник на трона на Аквилония.

— Защо ми върнахте живота? — попита Ксалтътн. — Какво искате от мен?

Вече беше жив и напълно разсънен, в проницателните му очи светеше незамъглен ум. В държането му нямаше колебание или несигурност. Той премина направо към същността като човек, който знае, че нищо не се дава даром. Ораст посрещна погледа му със същата откровеност.

— Тази нощ ние отворихме вратата на ада, за да освободим душата ти и да я върнем в тялото, защото се нуждаем от твоята помощ. Искаме да поставим Тарак на трона на Немидия и да спечелим за Валерий короната на Аквилония. С твоята черна магия ти можеш да ни помогнеш.

Умът на Ксалтътн беше коварен и пълен с неочеквани изненади.

— Ти сигурно владееш до съвършенство магьосническите изкуства, Ораст, след като си могъл да ми върнеш живота. Откъде един жрец на Митра знае за Сърцето на Аriman и заклинанията на Скилос?

— Аз вече не съм жрец на Митра — отговори Ораст. — Изгониха ме от братството заради заниманията ми с черни магии. Ако не беше там Амалрик, може би щяха да ме изгорят като магьосник. Но останах жив и продължих изследванията си. Пътувах в Замора, във Вендия, в

Стигия и сред обитаваните от духове джунгли на Кхитай. Четох обкованите в желязо книги на Скилос, говорих с невиждани създания от дълбоките бездни и безизразни същества в черните вонящи джунгли. Зърнах твоя саркофаг в населяваната с демони гробница под гигантския черен храм на Сет във вътрешността на Стигия и изучих магията, която даде живот на изсъхналия ти труп. От покритите с плесен ръкописи научих за Сърцето на Ариман. После цяла година го търсих и най-сетне го намерих.

— А защо си направи труда да ми върнеш живота? — попита Ксалтътън и втренчи пронизващ поглед в жреца. — Защо не използува Сърцето, за да усилиш още повече магическите си сили?

— Защото никой човек днес не знае тайните на Сърцето — отговори Ораст. — Дори и в легендите вече не се говори за заклинанията, чрез които могат да се овладеят всичките му сили. Аз знаех, че то може да връща живот. По-дълбоките му тайни не са ми известни. Използвах го само да те съживя. Ние искахме да усвоим твоите знания. Колкото до Сърцето, ти единствен знаеш неговите ужасни тайни.

Ксалтътън поклати глава, загледан замечтано в искрящия скъпоценен камък.

— Моите магьоснически знания са по-големи от цялото знание на всички хора — каза той. — Въпреки това и аз не познавам пълната мощ на този скъпоценен камък. В древността аз не съм се обръщал към него. Просто го пазех, за да не бъде използвано срещу мен. Но накрая го откраднаха и един накичен с пера шаман на варварите отне с него цялата ми магическа сила. После камъкът изчезна и преди да науча къде е скрит, бях отровен от завистливи жреци на Стигия.

— Беше скрито в една голяма пещера под храма на Митра в Тарантия — каза Ораст. — Разбрах го много след като бях открил останките ти в подземния храм на Сет в Стигия. Заморански крадци, защитени отчасти чрез заклинания от мен и научени от източници, които по-добре да не споменавам, откраднаха саркофага с мумията ти от ноктите на онези, които го пазеха в тъмнината, и с камилски керван, галера и волска каруца той пристигна в този град. Същите крадци... или по-точно оцелелите след изпълненото с ужаси търсене... откраднаха и Сърцето на Ариман от обитаваната от духове пещера под храма на Митра в Тарантия. Там уменията на хората и заклинанията на

магьосниците едва не се провалили. Само един от тях бе оцелял, намери ме и преди да умре ми разказа за видяното в онова проклето подземие и ми даде камъка. Никой, освен тях, дори човек с моите умения не би могъл да открадне Сърцето на Ариман от онова охранявано от демони място. Там то е лежало в тъмнина три хиляди години след падането на Ахерон.

Ксалтън повдигна приличната си на лъвска глава и заря поглед, сякаш се върна в отминалите хилядолетия.

— Три хиляди години! — промълви той. — Всемогъщи Сет! Кажи ми какво се е случило в света през това време, Ораст!

— Варварите разрушиха Ахерон и създадоха нови държави — каза Ораст. — Там, където някога се простираше империята, сега съществуват три царства, наречени Аквилония, Немидия и Аргос — по имената на племената, които са ги основали. По-старите царства — Офир, Коринтия и западен Кот, които бяха подчинени на кралете на Ахерон, с падането на империята възстановиха независимостта си.

— А какво стана с народа на Ахерон? — попита Ксалтън. — Когато избягах в Стигия, Питон беше в руини и всички големи градове с техните виолетови кули бяха потопени в кръв и потъпкани от сандалите на варварите.

— Малки групи хора по хълмовете се хвалят, че са потомци на Ахерон — отговори Ораст. — Вълната на моите варварски предци заличи земите на империята и народа й от лицето на земята. Защото те... моите предшественици... бяха понесли много страдания от кралете на Ахерон.

Устните на питонеца се изкривиха в тъжна и ужасна усмивка.

— Да! Много варвари, както мъже, така и жени, умряха, пищейки на жертвеника. Когато кралете се върнаха от запад с плячка и пленници, видях главите им натрупани на пирамида на големия площад в Питон. Но дойде денят за разплата и сабята свърши добра работа. Ахерон престана да съществува, а Питон със своите кули се превърна в спомен от отдавна отминали дни. Върху руините на империята израснаха по-млади царства и станаха велики. А сега ние те върнахме, за да ни помогнеш да управляем тези царства, които, макар и не така чудесни и необикновени като Ахерон, са богати и силни и си заслужава човек да се бори за тях. Погледни! — Ораст

разгърна пред Ксалтътън изкусно начертана върху тънък пергамент карта.

Магьосникът я разгледа и озадачен поклати глава.

— Самите контури на континентите са променени. Прилича на нещо познато, видяно на сън, но невероятно променено.

— И въпреки това тук е Белвер, столицата на Немидия, в която се намираме сега — отговори Ораст и показа с пръст. — Тук минават границите на немидийското царство. На юг и югоизток лежат Офир и Коринтия, на изток Бритуния, на запад Аквилония.

— Това е карта на непознат за мен свят — тихо каза Ксалтътън, но Ораст не пропусна да отбележи пламналото в тъмните му очи зловещо огънче.

— Ти ще ни помогнеш да променим тази карта — отговори Ораст. — Ниеискаме да възкачим Тарак на трона на Немидия. Нашето желание е това да стане без борба и по такъв начин, че върху Тарак да не падне ни най-малка сянка на съмнение. Ние неискаме страната да бъде обхваната от гражданска войни, а да запазим всичките си сили, за да завладеем Аквилония.

— Ако крал Нимед и неговият син умрат от естествена смърт, например чума, Тарак ще се възкачи на трона мирно и без съпротива като законен наследник.

Ксалтътън мълчаливо кимна. Ораст продължи:

— Другата задача ще бъде по-трудна. Ние не можем да поставим Валерий на трона на Аквилония без война, а това царство е много войнствено. Хората му са от сурова, безстрашна раса, закалена от непрекъснати войни с пикти, зингаранци и кимерийци. От петстотин години Аквилония и Немидия, с малки прекъсвания, са във война и винаги побеждават аквилонците. Сегашният им крал е най-прочутият боец от западните народи. Той е чуждоземец, смел... завладя короната със сила през една гражданска война, като удуши със собствените си ръце крал Нумедий. Казва се Конан. Никой човек не може да го победи в открит бой. Законният наследник на трона е Валерий. Той беше прокуден от своя роднина Нумедий и от години е далеч от царство си. В жилите му тече кръвта на стара династия и много от старите родове ще приветстват свалянето на Конан, който няма нито кралска, нито дори благородническа кръв. Но простите хора са му верни, а също и аристократите от отдалечените провинции. И все пак

ако неговите войски бъдат победени в една битка и той бъде убит, мисля, че няма е трудно да поставим Валерий на трона. Наистина, ако Конан бъде отстранен, единственият център на властта ще бъде премахнат. Той не е от кралската династия, а самотен авантюрист.

— Бих искал да видя този крал — каза замислено Ксалтън и погледна появилото се на стената сребърно огледало. В него не се отразяваше нищо, но изражението на Ксалтън показваше, че той разбира предназначението му. Ораст кимна, изпълнен с гордостта на занаятчия, който е получил признание от голям майстор.

— Ще се опитам да ти го покажа — каза Ораст, седна пред огледалото и втренчи хипнотично очи в него. След малко в огледалото се появи мъглива сянка и прие формата на човек.

Беше ужасяващо, но наблюдаващите знаеха, че това е отражение на мисълта на Ораст, въплътена в огледалото, както мислите на магьосниците се въплътят в магически кристали. Тя плуваше като неясно очертание, после се преобрази в ясен образ: висок мъж с мощни рамене и широк гръден кош, с массивен врат с изпъкнали жили и силни, мускулести крайници. Беше облечен в коприна и кадифе, наметнат с туника — върху нея бе избродиран златният кралски лъв на Аквилония. Върху подрязаната му буйна черна коса блестеше короната на Аквилония, но закаченият на колана му меч изглеждаше по-естествен за него, отколкото царственото облекло. Челото му беше ниско и широко, вулканично-сините очи горяха с някакъв вътрешен огън. Тъмното, покрито с белези, почти зловещо лице показваше, че това е боец, кадифените дрехи не можеха да прикрият очертанията на силните му, опасни крайници.

— Този човек не е хипербореец^[2]! — възклика Ксалтън.

— Не е. Кимериец е. Едно от онези диви туземни племена, които живеят сред мрачните хълмове на север.

— Някога се бих с неговите предци — промърмори Ксалтън.

— Дори кралете на Ахерон не можеха да ги победят.

— Те и сега всяват ужас сред народите на юг — отговори Ораст.

— Той е истински син на свирепата си раса и е доказал, че е непобедим.

Ксалтън не отговори. Седеше и гледаше живия] огън, който трептеше в ръката му. Навън кучето зави отново — протяжно и зловещо.

[1] Според вярванията на старите гърци и римляни една от реките в подземното царство, през която Харон прекарал душите на мъртвите; прен. Адът (мит.) — б.пр. ↑

[2] Хиперборейци (от гръцки — „живеещи отвъд Борей“ или „отвъд планините“) — митичен народ, който живеел във вечно щастие в крайния север и почитал Аполон в един от ранните му образи — б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ЧЕРНИЯТ ВЯТЪР

Годината на дракона започна с война, епидемия и вълнения. Черната чума шестваше из улиците на Белвер и поразяваше търговците зад сергиите, крепостните в колибите, рицарите в замъците. Лечителите бяха безсилни. Хората казваха, че това е наказание от боговете за тяхната греховна гордост и сладострастие. Болестта беше бърза и смъртоносна като усойница. Тялото на жертвата потъмняваше, заболелият падаше на улицата и преди още смъртта да е взела душата, ноздрите на умирация се изпъльваха с вонята на гниеща плът. Горещият, бурен южен вятър духаше непрестанно, посевите в полята изсъхваха, добитъкът умираше по пасищата.

Хората призоваваха Митра за помощ, роптаеха срещу краля. Из царството се разнесе слух, че кралят, затворен в затъмнените покои на двореца, се е отдал на порочни навици и поквара. После смъртта се промъкна и в двореца и разнесе чудовищното зловоние на чумата. За една нощ умряха кралят и тримата му сина. Тъпаните, отмерващи ударите на погребалния химн, заглушиха тъжните зловещи звънци от каруците, с които събраха разлагашите се по улиците трупове.

Тази нощ точно преди зори горещият вятър, който не беше спирал от седмици, престана да шумоли в запердените с коприна прозорци на двореца. От север с рев нахлу буря, понесе се между кулите и донесе оглушителни гръмотевици, ослепителни светковици и пороен дъжд. Утринта настъпи свежа, чиста и зелена, и ясна. Спечената земя се покри с трева, стеблата на посевите по жадните ниви се изправиха. Чумата си беше отишла. Зловонията изчезнаха, издухани от силния вятър.

Хората казваха, че боговете са се умилистили, защото злият крал и неговото потомство били умрели, и когато започна коронясването на по-малкия му брат, Тарак, народът приветства новия монарх, към когото боговете бяха оказали благоволението си, с възторжени викове. Чак кулите се разтърсиха.

Вълните на ентузиазъм и радост, заливащи страните в такива случаи, често са предвестник за войни, така че никой не се изненада, когато бе разгласено, че крал Тарак обявява примирето, сключено със западните съседи, за невалидно и събира войнството си за нападение срещу Аквилония. Неговото основание беше ясно. Цялата страна бе обзета от героичен порив. Тарак се присъедини към каузата на Валерий, „законния наследник на трона“, и обяви, че не е враг, а приятел на Аквилония, тръгнал да освободи народа й от тиранията на един узурпатор и чужденец.

Дори в някои среди да имаше цинични усмивки и слухове, отнасящи се до „добра“ приятел на краля, Амалрик, към когото, изглежда, течеше огромното му лично богатство, вместо към изчерпаната кралска хазна в общата вълна на възбуда и ентузиазъм от популярността на Тарак, те бяха оставени без внимание. Някои проницателни личности подозираха, че истинският владетел е Амалрик, но внимаваха да не изразят гласно такава еретична мисъл. И войната беше подкрепена с ентузиазъм.

Тарак и неговите съюзници се отправиха на запад начело на петдесет хиляди души: рицари в блестящи брони, развели дългите си знаменца, копиеносци със стоманени шлемове и железни доспехи, войници с арбалети и кожени куртки. Те пресякоха границата, завладяха граничния замък, изгориха три планински села, а после в долината Валкия, на десет километра от граничната линия, срещнаха войските на Конан, краля на Аквилония — четиридесет и пет хиляди рицари, стрелци и въоръжени мъже, цветът на аквилонската сила и рицарство. Само рицарите от Пойтейн под предводителството на Просперо още не бяха пристигнали, защото те трябваше да изминат дълъг път от най-южния край на царството. Тарак нападна без предупреждение. Нападението му последва непосредствено след прокламацията без официално обявяване на война.

Двете войски се срещнаха в широка, равна долина, оградена с неприступни скали. По средата на долината сред тръстики и върби се виеше плитка река. Съпътстващите двете войски невъоръжени мъже слязоха до реката, крещяха обиди и хвърляха камъни. Последните слънчеви лъчи огряваха златното немидийско знаме с ален дракон, развояващо се над шатрата на крал Тарак, издигната на едно високо място върху източните скали. Сянката на западните скали падна като

огромен лилав воал върху палатките и войската на Аквилония и върху черното знаме със златен лъв над шатрата на крал Конан.

Огньове осветяваха долината цяла нощ, вятърът донасяше призивни сигнали на тръби, дрънкане на оръжия и строгите предупреждения на конните патрули от двете страни на обраслите с върби брегове на реката.

Още преди зазоряване Конан се размърда неспокойно на постелката от коприни и кожи и се събуди. Изправи се, извика и грабна меча си. Палатидий, неговият военноначалник, се втурна вътре и видя краля изправен, стиснал меча си в ръка. От необичайно бледото му лице капеше пот.

— Ваше величество! — възклика Палатидис. — Какво ви е?

— Какво става в лагера? — попита Конан. — Часовите по местата ли са?

— Петстотин конници патрулират покрай реката, ваше величество — отговори военноначалникът. — Немидийците не се решиха да тръгнат срещу нас през нощта. Чакат утрото. Както и ние.

— Кром! — промърмори Конан. — Събудих се с чувството, че нещастietо се прокрадва към мен в тъмнината.

Той погледна златната лампа, хвърляща мека светлина върху кадифените завеси и килими на голямата шатра. Бяха самички. На застлания с килим под не спеше никой — нито роб, нито прислужник. Но очите на Конан блестяха както при голяма заплаха, мечът потрепваше в силната му ръка. Палатидий го погледна загрижено. Конан се ослушваше.

— Слушай! — прошепна кралят. — Чу ли? Прокрадващи се стъпки!

— Седем рицари пазят шатрата ви, ваше величество — каза Палатидий. — Никой не може да се промъкне незабелязано.

— Не отвън — изръмжа Конан. — Шумът е *вътре*!

Палатидий бързо се огледа. Кадифените завеси се сливаха със сенките в ъглите, но ако в шатрата имаше някой, щеше да го види. Той поклати глава.

— Няма никого, ваше величество. Вие спите, заобиколени от вашата войска.

— Виждал съм смъртта да поразява крал, заобиколен от хиляди войници — промърмори Конан. — Усетих нещо да се движи. То е невидимо...

— Може би сте сънували, ваше величество каза Палатидий обезпокоен.

— Да-да, сънувал съм — изсумтя Конан. — Дяволски странен сън. Вървях отново по всичките изтощителни пътища, които изминах до получаване на кралски сан.

И замълча. Палатидий го гледаше. Кралят беше загадка и за него, и за повечето си поданици. Палатидий знаеше, че Конан се е движил по много странни пътища през бурния си, пълен с приключения живот преди по каприз на съдбата да седне на трона на Аквилония.

— Видях отново бойното поле, където съм роден — каза Конан и замислено подпря брада на огромния си юмрук. — Видях диви зверове. Бях отново наемен войник, казашки атаман край запорожката река, морски разбойник, ограбващ бреговете на Куш, пират от барачанските острови, вожд на химелианските планинци. Всичко това съм бил и всичко това видях на сън. Всичките тези образи се изредиха пред мен като бойци, отмерващи с крака в прахта погребална песен. И през целия ми сън се движеха странни забулени фигури и призрачни сенки и далечни гласове ми се присмиваха. Към края като че ли видях себе си легнал на подиума в шатрата, а над мен надвесено загърнато с наметало и закачулена глава тяло. Лежах неспособен да се помръдна. После фигурата свали качулката и срещу мен се захили един покрит с плесен череп. И се събудих.

— Просто лош сън, ваше величество — каза Палатидий и потисна побилите го тръпки.

Конан поклати глава повече като израз на съмнение, отколкото на отрицание. Той произхождаше от варварска раса и наследените суеверия и инстинкти в него бяха много силни.

— Сънувал съм много лоши сънища — каза той — и повечето са били безсмислени. Но, Кром ми е свидетел, този не приличаше на никой от тях! Ще ми се тази битка да беше минала и спечелена, защото откакто крал Нимед умря от черна чума, имам ужасни предчувствия. Защо чумата престана след неговата смърт?

— Хората говорят, че е вършил много грешни дела...

— Хората са глупаци! — изсумтя Конан. — Ако чумата поразява всички грешници, тогава, всемогъщи Кром, на земята не би останал жив човек! Щом епидемията е била насочена към него, защо боговете... които според жреците са справедливи... погубиха петстотин селяни, търговци и аристократи, преди да убият краля? Нима боговете наказват слепешката като бойци, размахващи мечове в мъгла? Митра ми е свидетел, ако не съм точен с меча си, скоро Аквилония ще има нов крал. Не! Това не е обикновена епидемия. Черната магия се спотайва в стигийските гробове и е извикана от магьосници. Аз бях във войската на принц Амалрик, когато нападна Стигия. От неговата тридесетхилядна войска петнадесет хиляди загинаха от стигийски стрели, останалите от черната чума. Тя връхлетя върху нас като вятър от юг. Аз единствен останах жив.

— И все пак в Немидия умряха само петстотин души — възрази Палатидий.

— Онзи, който я е извикал, е знал и как да я спре — отговори Конан. — От което следва, че в тази епидемия има нещо подгответо и катанинско. Някой я е извикал и когато работата е била свършена, я е прогонил... когато Тарак е бил сложен на трона и приветстван като освободител на хората от гнева на боговете. Кром ми е свидетел, във всичко това аз чувствам подъл, таен ход. Какво знаеш ти за онзи чужденец, който според хората давал съвети на Тарак?

— Той ходи забулен — отговори Палатидий. — Говори се, че е чужденец. Дошъл от Стигия.

— Чужденец от Стигия! — повтори Конан и се намръщи. Пост скоро чужденец от преизподнята!... Какво е това, което се чува?

— Тръбите на немидийците! — отвърна Палатидий. — Чуйте как нашите им отговарят! Вече се разсъмва и военачалниците подреждат войниците за атака. Дано Митра бъде милостив към тях, защото мнозина няма да видят изгрева на слънцето зад канарите.

— Изпрати ми щитоносеща! — заповяда Конан, скочи пъргаво и свали кадифените си спални дрехи, забравил лошите си предчувствия, преди предстоящия бой. — Иди при военачалниците и виж дали са готови. Обличам доспехите и идвам.

Много от постъпките на Конан бяха необясними за хората от царството и една от тях беше настояването му да спи сам. Палатидий бързо излезе от шатрата, подрънквайки с доспехите, които беше

облякъл в полунощ, след като беше поспал няколко часа, и хвърли бърз поглед към лагера. В него цареше оживена дейност. Звънтяха ризници, хората се движеха като тъмни силуети в полумрака покрай дългите редици на шатрите. Звездите светлееха на западното небе, на хоризонта на изток се появяваха първите слънчеви лъчи и осветяваха немидийското знаме с дракона.

Генералът се отправи към разположената наблизо палатка на кралските щитоносци. Те бяха изскочили, разбудени от тръбите. Палатидий им извика да побързат и замръзна от ужас като чу в шатрата на краля мощн свиреп вик и силен удар на меч, последван от шум на падащо тяло. После прозвуча тих смях, от който кръвта във вените му се смрази.

Още преди викът да загълхне, Палатидий беше в шатрата. Видя силното тяло на Конан проснато на килима и извика. Тежкият меч на краля лежеше до ръката му, разсеченият кол на шатрата показваше къде е попаднал ударът. Палатидий измъкна сабята си, огледа шатрата, но не откри нищо.

— Ваше величество! — Палатидий се хвърли на колене до падналия великан.

Очите на Конан бяха отворени. Бяха бистри. Той го погледна и го позна. Устните му се свиха, но не издадоха никакъв звук. Конан не можеше да се помръдне.

Навън прозвучаха викове. Палатидий бързо стана и излезе. Кралските щитоносци и един от рицарите, които пазеха шатрата, стояха отвън.

— Чухме шум — обясни рицарят. — Всичко наред ли е с краля? Палатидий го погледна изпитателно.

— Някой влиза ли в шатрата тази нощ?

— Никой, освен вас, господарю — отговори рицарят. Палатидий не се съмняваше в неговата честност.

— Кралят се е спънал и е изпуснал меча си — каза Палатидий.
— Върни се на поста си.

Щом рицарят се отдалечи, военноначалникът скришом направи знак на петимата кралски щитоносци и те го последваха вътре. Палатидий затвори плътно шатрата. Щитоносците видяха краля

проснат на килима и пребледняха, но Палатидий им даде знак да сдържат възклицианията си.

Конан отвори уста. Вените на слепоочията и жилите на врата му се издуха от напъване. Той повдигна глава от земята. Най-после се чу полуразбираемо фъфлене.

— Нещото... нещото в ъгъла!

Палатидий вдигна глава и го погледна ужасен. Виждаше пребледнелите лица на щитоносците, кадифените сенки в ъглите на шатрата. И нищо друго!

— Тук няма нищо, ваше величество — каза той.

— Беше там, в ъгъла — промърмори кралят и се помъчи да стане. — Един мъж... във всеки случай приличаше на мъж... увит в парцали като омотана в бинтове мумия, с покрито с плесен наметало и качулка. Виждаха се само очите му. Клечеше там, в сенките. Мислех, че е сянка, докато не видях очите му. Бяха като черни скъпоценни камъни. Хвърлих се към него, замахнах с меча, но не улучих... само Кром знае как... и вместо него разсякох кола. Изгубих равновесие, а той ме хвана за китката. Пръстите му пареха като нажежено желязо. Цялата ми сила ме напусна, подът се надигна и ме удари като тояга. После всичко свърши, аз бях на пода и... проклет да е!... не мога да се помръдна! Парализиран съм!

Палатидий вдигна ръката на великана и по тялото му като че ли полазиха мравки. Каква е била тази сила, която е могла да остави такива дълбоки отпечатъци върху тази дебела китка! Той си спомни ниския смях, който беше чул, когато се втурна в шатрата, и по тялото му изби студена пот. Това не бе смехът на Конан.

— Дяволско същество! — прошепна с треперещ глас един щитоносец. — Разправят, че тъмните сили се биели на страната на Тараск!

— Млъкни! — заповяда строго Палатидий.

Навън зората прогонваше звездите. Лек ветрец подухна откъм планинските върхове и довея звука от хиляди тръби. При този звук силното тяло на краля се разтърси от конвулсивна тръпка. Той се напрегна да разкъса невидимите белезници, приковали го към земята, вените на слепоочията му се издуха.

— Облечете ми доспехите и ме вържете за седлото — прошепна той. — Въпреки всичко аз ще водя атаката!

Палатидий поклати отрицателно глава. Един щитоносец го дръпна за ръката.

— Господарю, ако войската научи, че кралят е повален на легло, сме загубени! Само той може да ни води към победа.

— Помогнете ми да го вдигнем! — заповяда военноначалникът.

Петимата щитоносци положиха безпомощния великан върху кожите и го завиха с коприненото наметало. Палатидий се обърна към тях, огледа пребледнелите им лица и каза:

— Устните ви трябва да са запечатани завинаги за случилото се в тази шатра. От това зависи съдбата на аквилонското царство. Доведете веднага командира на пелианските копиеносци, офицера Валаний.

Един щитоносец изскочи от шатрата, а Палатидий отново обърна поглед към безпомощния крал. Отвън тръбите свиреха, барабаните биеха, ревът на войската нарастваше с наближаването на утрото. Щитоносецът се върна с посочения от Палатидий офицер: висок мъж, широкоплещест и силен, е телосложение като на краля. Също като него и той имаше гъста черна коса. Но очите му бяха сиви, а чертите на лицето различни от тези на Конан.

— Кралят е болен от странна болест — каза направо Палатидий.

— На теб се падна високата чест да носиш неговите доспехи и да язиши начело на войската. Никой не трябва да знае, че това не е кралят.

— За такава чест човек с радост ще даде живота си — каза със заекване офицерът, развълнуван от неочекваното предложение. — Кълна се в Митра, ще направя всичко, за да оправдая това голямо доверие!

И докато поваленият крал гледаше втренчено с горящи, изпълнени с безкрайна ярост и унижение очи, щитоносците свалиха ризницата на Валаний и го облякоха с доспехите на Конан — черна плочеста ризница, шлем със забрало и тъмни пера, поклащащи се над герб, изобразяващ крилат змей с крака. Над тях сложиха копринена туника с извезан върху гърдите златен кралски лъв и пояс с широк колан със златна катарама и украсена със злато ножница за широкия меч. Навън тръбаха тръби и дрънчаха оръжия. Отвъд реката се чуваше глух тропот от конски копита.

Напълно въоръжен, Валаний коленичи пред легналия си владетел.

— Кралю честити, дано Митра ми даде сили да защитя честта на доспехите, които ще нося днес!

— Донеси ми главата на Тарак и ще те възнаградя богато! — каза Конан. Очите му горяха. Той стисна зъби от ярост и желание за кръв — варварин като всички туземци от кимерийските планини.

ТРЕТА ГЛАВА

ПАДАНЕТО НА СКАЛИТЕ

Аквилонското войнство беше готово за бой — дълги стегнати редици копиеносци и конници, покрити с блестяща стомана. От царската шатра излезе една великанска фигура в черни доспехи и се качи на жребец, удържан от четирима щитоносци. Войската го посрещна с мощно приветствие, което разтърси планините. Възторженият поздрав на краля беше подкрепен с яростно размахване на мечове.

Войската от другата страна на долината беше в движение. Конниците препускаха по дългия полегат склон към реката. Оръжията им блестяха над утринната мъгла, която се стелеше около краката на конете.

Аквилонската войска вървеше бавно срещу тях. Отмерената, тежка стъпка на покритите с броня коне разтърсваше земята. Утринният вятър разяваше дългите дипли на копринените знамена. Копията се олюяваха като млада гора, завързаните за тях дълги тесни знаменца плющаха над рицарите.

Десет войници — строги, смели ветерани, които умееха да мълчат, пазеха кралската шатра. Един щитоносец стоеше вътре и се взираше през пролуката на вратата. С изключение на шепа хора, посветени в тайната, никой друг не знаеше, че великанът на големия черен жребец начело на войската не е Конан.

Аквилонската войска зае обичайния си боен строй: най-силната част, съставена изцяло от тежковъоръжени рицари — в центъра; по-малки конни единици, подкрепени с копиеносци и стрелци с лъкове — на фланговете. Последните бяха босонианци, участвали в походите на запад, яки мъже със среден ръст, с кожени куртки и железни шлемове.

Немидийската войска имаше подобен строй. Двете войски вървяха към реката, фланговете по-напред. В центъра на аквилонското войнство, над облечена в стомана фигура на черен жребец разяваше дипли голямо черно знаме с лъв.

А на ложето в кралската шатра Конан стенеше от тревоги и сипеше странни езически клетви.

— Войските се движат една срещу друга — докладва щитоносецът, който наблюдаваше бойното поле. — Чуйте гърма на тръбите! Ха! Изгряващото слънце обля с огън върховете на копията и шлемовете. Реката почервена от лъчите му... да, тя наистина ще е почервенее още преди края на този ден... Неприятелят стигна до реката. Сега между войските летят облаци от стрели и закриват слънцето. Ха! Браво, стрелци! Повечето са босонианци! Чуйте ги как викат!

През оглушителния шум на тръбите и звъненето на стомана до слуха на краля достигаше свирепият вик на босонианците. В идеален синхрон те опъваха тетиви и стреляха към вражеските редици.

— Немидийските стрелци се стараят да спрат нашите, докато рицарите им достигнат до реката — продължаваше щитоносецът. — Бреговете не са стръмни и се спускат чак до водата. Рицарите настъпват, пробиват си път през върбите. Дългите стрели на босонианците намират и най-малката пролука в доспехите им! Коне и хора падат и се борят, мятат се във водата. Реката не е дълбока, нито е бърза, но хората потъват под тежестта на броните, а обезумелите коне ги тъпчат. Сега настъпват аквилонските рицари. Нагазват във водата и влизат в бой с немидийските рицари. Водата се върти около коремите на конете, звъненето на мечовете е оглушаващо...

— Велики Кром! — извика Конан, обхванат от силна мъка. Силите му бавно се възстановяваха, но той все още не можеше да повдигне тежкото си тяло от ложето.

— Нашите флангове ги обреждат — докладва щитоносецът. — Копиеносците и мечноносците влизат в ръкопашен бой насред реката, зад тях стрелците продължават да стрелят... Слава на Митра, немидийските стрелци са много намалели, босонианците насочват стрелите си към задните редици. Центърът им не може да пристъпи нито крачка напред, фланговете им са изтласкани назад.

— Велики Кром и Имир, и Митра! — беснееше Конан. — Богове и дяволи, помогнете ми да отида там, та дори и да загина от първия удар!

Денят бе дълъг и горещ. Битката продължаваше. Долината се тресеше от атаки и контраатаки, от свистене на стрели, от трясъка на сцепващи се щитове и чупещи се копия. Но аквилонските войски удържаха позициите си. Веднъж бяха принудени да се оттеглят от брега, но с една контраатака, начело с черното знаме над черния жребец, си възвърнаха загубената позиция. Като желязно укрепление те държаха десния бряг на реката. Най-после щитоносецът съобщи на Конан, че немидийците са отблъснати от реката.

— Фланговете им са объркани! — извика той. — Рицарите им падат повалени от мечовете. Но какво е това? Нашето знаме е в движение... центърът навлиза в реката! Всемогъщи Митра, Валаний води войската през реката!

— Глупак! — изруга Конан. — Това може да е примамка. Той трябва да държи позициите си. Призори Просперо ще пристигне с пойтейнианското войнство.

— Рицарите настъпват през градушка от стрели! — извика щитоносецът. — Но не се колебаят! Продължават напред... пресичат реката! Атакуват склона! Палатидий прехвърли през реката фланговете в тяхна помощ! Това е всичко, което може да направи. Знамето с лъва пада... и пак се вдига над вкопчилите се в ръкопашен бой аквилонци и немидийци... Немидийските рицари спряха. Разбити са! Оттеглят се! Левият им фланг бяга, нашите копиеносци ги избиват! Валаний препуска и сече като луд, заразява войниците с неудържимата си бойна страсть! Мъжете вече не разчитат на Палатидий. Те следват Валаний, смятат го за Конан, тъй като той язди със спуснато забрало.

— Но вижте! — продължи щитоносецът. — В неговата лудост има замисъл! Валаний повежда пет хиляди рицари, цветът на нашата войска, заобикаля немидийския фланг. Главните сили на немидийците са объркани... Флангът им е защитен от скалите, но едно дефиле е оставено свободно! То е като голяма пролука в стена, която се отваря зад немидийските редици. Велики Митра, Валаний го вижда и се възползва от тази възможност! Заобикаля фланга им и води рицарите си към дефилето! Отклоняват се далеч от основната битка, преминават през фронта на копиеносците и се втурват в дефилето!

— И се натъкват на засада! — извика Конан, мъчейки се да се изправи.

— Не! — извика ликуващ щитоносецът. — Вижда се цялата немидийска войска! Те са забравили дефилето. Не са очаквали, че ще бъдат отблъснати толкова назад. Колко глупав е Тараск — да направи такава грешка! Ах, виждам копиеносци в другия край на дефилето! Ще ги удрят в гръб и ще ги стъпчат. Всемогъщи Митра, какво е това?

Стените на шатрата се олюляха като пияни и щитоносецът залитна, над бутмежа от битката се чу силен, неописуемо застрашителен рев.

— Скалите падат! — изкрещя щитоносецът. — О, богове, какво става? Реката изскочи от коритото си, върховете се събарят! Земята се тресе, коне и ездачи в брони загиват! Скалите! Скалите падат!

Чу се гръмотевичен дълбок тътен и земята потрепери. Над рева на битката се извисиха писъци на ужас.

— Скалите се сгромолясаха! — извика щитоносецът. — Паднаха в дефилето и смачкаха всичко! Видях знамето с лъва да се вее сред прах и падащи камъни, а после изчезна! Ха, немидийците крещят от радост! Радвайте се, негодници — нали скалите убиха пет хиляди от най-смелите ни рицари... чуващ ли, кралю?

До ушите на Конан достигна рев, граничещ с лудост:

— Кралят е мъртъв! Кралят е мъртъв! Бягайте! Бягайте! Кралят е мъртъв!

— Лъжци! — извика задъхан Конан. — Подлеци! Страхливци! О, всемогъщи Кром, ако можех да стана... да изпълзя до реката с меч в зъби! Кажи, момче, наистина ли бягат?

— Да! — изхълца щитоносецът. — Оттеглят се към реката. Разбити са, приличат на пяна, понесена от буен поток. Палатидий се опитва да ги спре... падна, конете го тъпчат! Нагазиха в реката — рицари, стрелци, копиеносци — всичките размесени в един обречен на гибел поток. Немидийците са по петите им, посичат ги като жертвени козли.

— Но те ще се укрепят на тази страна на реката! — извика кралят и се повдигна на лакът. От усилието слепоочията му се покриха с капчици пот.

— Не! — извика щитоносецът. — Не могат! Те са разбити! Разгромени! О, богове, защо доживях да видя] това!

Тогава щитоносецът си спомни своите задължения и извика стражите, които стояха и наблюдаваха боя на своите другари.

— Докарайте кон, бързо! И ми помогнете да качим краля на него! Не бива да чакаме повече!

Но преди войниците да могат да изпълнят наредждането, първата вълна на потока ги заля. Рицари, копиеносци, стрелци се втурнаха между шатрите, препъваха се във въжета и товари, смесиха се с немидийски ездачи, които се сеха наляво и надясно всички чуждоземци. Въжетата на палатките бяха разсечени, на стотици места лумнаха огньове. Немидийците започнаха да грабят. Стражите около шатрата на Конан умряха на поста си, посечени и промушени, конете на завоевателите тъпчеха обезобразените им трупове.

Но щитоносецът беше дръпнал плътно завесата на входа и в бъркотията на кръвопролитието никой не разбра, че в шатрата има някой. И бягащи, и преследвачи минаха покрай нея и изчезнаха в долината. Щитоносецът погледна предпазливо и видя група мъже да приближават право към кралската шатра.

— Пристига кралят на Немидия с четирима души и щитоносец — каза той. — Идва да приеме капитулацията ви, милостиви господарю...

— Ще приеме капитулацията на дявола! — скръзна със зъби Конан, събра сили и седна. После с мъка се изправи и се заклати като пиян. Щитоносецът се спусна да му помогне, но той го отблъсна.

— Дай ми оръжие! — изръмжа Конан и посочи един голям лък и колчан, закачени на централния кол в шатрата.

— Но, ваше величество! — извика развълнуван щитоносецът. — Битката е изгубена! Част от кралското величие е да посреща хладнокръвно пораженията!

— В мен не тече кралска кръв — отряза го Конан. — Аз съм варварин, син на ковач.

Той дръпна лъка и колчана от ръцете на щитоносеца и се запрепъва към изхода на шатрата. Видът му беше ужасен — Конан бе гол, само по къси кожени панталони и незакопчана кожена жилетка без ръкави, която разкриваше космати гърди. Сините му очи блестяха под разрошената буйна, дълга черна коса. Щитоносецът се отдръпна изплашен повече от своя крал, отколкото от цялата немидийска войска.

Олюлявайки се, широко разкraчен, Конан дръпна завесата, затваряща изхода, и със залитане излезе от шатрата. Кралят на

Немидия и неговите другари бяха слезли от конете. Те спряха и се втренчиха учудени в призрака пред тях.

— Ето ме, чакали! — изрева кимериецът. — Аз съм кралят на Аквилония! Смърт за вас, кучи синове!

После вдигна лъка, стреля и стрелата се заби чак до перата в гърдите на рицаря до Тарак. Конан хвърли лъка към краля на Немидия и изкрешя:

— Проклета да е треперещата ми ръка! Ела и ме хвани, немидийско куче, ако смееш!

Олюя се на неустойчивите си крака, подпра се на кола до прага на шатрата, изправи се и вдигна с две ръце големия си меч.

— В името на Митра, това наистина е кралят! — извика Тарак, огледа се и се засмя. — Онзи, другият, е бил измамник в неговите доспехи! Напред, момчета! Отсечете му главата!

Трима тежковъръжени и облечени в брони с емблемата на кралската гвардия войници се спуснаха напред. Един удари щитоносца с боздуган. Другите двама имаха по-малък успех. Когато първият вдигна сабя, Конан го посрещна с бърз удар, преряза като лист брънките на плетената ризница и ръката на нападателя се отдели от тялото. Трупът политна назад и падна тежко в краката на другаря му. Вторият мъж се препъна и преди да възстанови равновесието си мечът го съсече на две.

Конан с усилие издърпа меча си и пак залитна към кола на шатрата. Ръцете и краката му трепереха, гърдите му тежко се надигаха, по лицето и гърдите му се лееше пот. Но очите му блестяха свирепо.

— Защо не дойдете по-близко, белверски кучета? Там не мога да ви достигна. Елате по-близко и умрете!

Тарак се колебаеше. Погледна останалите тежковъръжени войници и щитоносца си — мършав навъсен мъж в черна ризница, и пристъпи напред. Тарак отстъпваше по ръст и по сила на великана кимериец, но беше с доспехи и се славеше като най-добрия боец с меч сред народите на запад.

— Не, ваше величество, не рискувайте живота си. Ще събра стрелци да убият този варварин, както убиваме лъвове.

Докато се биеха, никой не забеляза една колесница, която дойде и спря малко встрани. Но Конан я видя и по гърба му преминаха ледени тръпки. Имаше нещо свръхестествено във вида на черните коне, които

я теглеха... но вниманието му беше привлечено най-вече от пътника в нея.

Беше висок мъж, великолепно сложен, облечен с копринена мантия. Имаше шемитска прическа, чиито къдрици скриваха лицето му. Виждаха се само тъмните му очи. Ръцете, които държаха юздите и дърпаха изправилите се на задните си крака коне, бяха бели, но силни. Конан гледаше непознатия. Примитивните му инстинкти се събудиха. Той усети от тази забулена фигура да се изльчва заплаха и сила — заплаха така ясна, както полюшването на висока трева в тихо време, когато в нея се промъква змия.

— Привет, Ксалтън! — поздрави го Тарак. — Ето го краля на Аквилония! Не е умрял от срутване на скалите, както си мислеме.

— Зная — отговори непознатият, без да си дава труд да обясни откъде знае. — Какво смятате да правите сега?

— Ще извикам стрелци да го убият — отговори немидиецът. — Докато е жив, той винаги ще е опасен за нас.

— Дори и от едно куче може да има полза — отговори Ксалтън. — Хванете го жив.

Конан се засмя грубо.

— Ела и се опитай! — подразни го той. — Ако не беше тази слабост в краката ми, щях да те съсека, както дърварят отсича дърво в гората. Никога няма да ме хванеш жив, дявол да те вземе!

— Прав е — каза Тарак. — Той е варварин, свиреп като ранен тигър. Нека да повикаме стрелци.

— Гледай и се учи на ум — посъветва го Ксалтън, бръкна в наметалото си, извади една блестяща сфера и я хвърли към Конан. Кимериецът презрително я удари със сабята си. Последва страхотна експлозия, избухна бял ослепителен пламък и кралят тежко падна на земята.

— Мъртъв е, нали? — каза Тарак.

— Не. Не е. Само е в безсъзнание. След няколко часа ще дойде на себе си. Кажи на хората си да му вържат ръцете и краката и да го качат в колесницата ми.

Пъшкайки под тежкия товар, четирима немидийци качиха безчувствения крал на колесницата. Ксалтън хвърли едно кадифено наметало върху тялото му, скривайки го напълно от всеки, който би погледнал вътре, и хвана юздите.

— Тръгвам за Белвер. Кажи на Амалрик, че ще отида при него, ако има нужда от помощ. Но без Конан той може да постигне крайната победа с копия и мечове. Просперо не може да докара повече от пет хиляди души и е повече от сигурно, че щом научи за поражението, ще се върне в Тарантия. Не казвай нищо на Амалрик или Валерий нито на когото и да било другого за нашия пленник. Нека си мислят, че е загинал при падането на скалите.

Той се вторачи във войника, който започна нервно да се върти.

— Какво е това на кръста ти? — попита Ксалтън.

— Ами колан, господарю! — запелтечи учуденият немидиец.

— Лъжеш! — Ксалтън се засмя жестоко. — Това е отровна змия! Що за глупак си, та носиш змия около кръста си!

С разширени от изненада очи войникът погледна надолу. За негов ужас катарамата на колана му се издигна към него. Беше змийска глава! Войникът видя хипнотизиращи очи, зъби, от които капе отрова, чу съскане и почувства отвратителното допирране на влечугото до тялото си. Изпищя ужасен и удари змията с гола ръка. Почувства зъбите ѝ да се забиват в ръката му... вдърви се и падна. Тарак го погледна безучастно — видя само кожен колан и катарама, чието езиче се беше забило в дланта на войника. Ксалтън отмести хипнотизиращия си поглед към щитоносеща на Тарак и той посивя и затрепери. Но кралят се намеси и каза:

— Недей, можем да му вярваме.

Магьосникът дръпна юздите и обърна конете.

— Постарай се това да остане в тайна. Ако дотрябвам, нека Алтаро, слугата на Ораст, ме извика, както съм му казал. Аз ще съм в твоя дворец в Белвер.

Тарак вдигна ръка за поздрав, но изразът на лицето му, обърнато към отдалечаващия се хипнотизатор, не беше приятен.

— Защо трябва да запази живота на кимериеца? — прошепна изплашеният щитоносец.

— И аз това се питам — измърмори Тарак.

Глухият рев на битката вече загъръхваше. Залязващото сънце покриваше скалите с ален пламък. Колесницата потъна в огромните сини сенки на изток.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ОТ КОЯ ПРЕИЗПОДНЯ ИЗПЪЛЗЯ?

Конан не знаеше нищо за дългото пътуване с колесницата на Ксалтън. Той лежеше като мъртвъ, докато бронзовите колела тракаха по каменистите планински пътища и свистяха през високите треви на тучните ливади. Накрая загърмяха по широкия бял път, който се виеше през плодородните долини към стените на Белвер.

Точно преди зори съзнанието на Конан се върна. Той чу шепнещи гласове и скърцане на тежки панти, надигна наметалото и на слабата светлина от факли видя голяма черна арка и брадатите войнишки лица. Светлината се отразяваше от върховете на копия и шлемове.

— Как върви битката, милостиви господарю? — попита един енергичен глас на немидийски.

— Много добре — чу се лаконичен отговор. — Кралят на Аквилония е убит, войската му е разбита.

Последва връва от възбудени гласове, заглушена от търкалянето на колелата на колесницата по калдъръма. Ксалтън шибна конете и премина под арката. Изпод обкованите колела изскачаха искри. Конан чу един от стражите да мърмори:

— Чак от границата до Белвер между залез и изгрев-слънце! И дори конете не са изпотени! Всемогъщи Митра... — После гласовете замълъкнаха. В настъпилата тишина се чуха само ударите на копитата и тракането на колелата по сенчестата улица.

Чутото достигаше до съзнанието на Конан, но нямаше никакъв смисъл за него. Той беше като безмозъчен автомат, който чува и вижда, без да разбира. Гледките и звуците нямаха никакъв смисъл. Конан отново изпадна в летаргия и съмнено разбра, че колесницата спря в широк двор, ограден с високи стени. Много ръце го вдигнаха и пренесоха по вито каменно стълбище, после по дълъг тъмен коридор. Той чу шепнене, предпазливи стъпки, различни звуци, които не му говореха нищо.

Окончателното разбуждане беше рязко и кристално ясно. Топ си спомни битката в планините и последствията от нея и разбра къде се намира.

Лежеше на покрит с кадифе диван, облечен както предищния ден, но ръцете и краката му бяха оковани с вериги, които не можеше да счупи. Стаята беше мебелирана с мрачен разкош: стените бяха покрити с черни кадифени завеси, подът — с тежки виолетови килими. Не се виждаше нито врата, нито прозорци. Една странно гравирана лампа висеше от украсения с орнаменти таван и заливаше всичко със зловеща светлина.

На тази светлина фигурата, седнала пред него на приличен на трон сребърен стол изглеждаше нереална и фантастична. Илюзорността се подсилваше от финото копринено наметало. Чертите на лицето бяха ясни и неестествени в зловещата светлина. Около главата на мъжа сякаш светеше някакво зловещо сияние, което подчертаваше чертите на брадатото лице в мистичната призрачна стая.

Лицето беше великолепно, сякаш изсечено с длето, с класическа красота. В спокайната му външност имаше нещо обезпокояващо, внушение за нещо повече от човешко познание, за дълбока увереност, надхвърляща обикновения човешки разум. В дъното на съзнанието на Конан изплува усещането за нещо познато. Той знаеше със сигурност, че никога не е виждал лицето на този мъж... И все пак тези черти му напомняха на нещо или някого. Сякаш пред него стоеше в плът и кръв образът от някакъв кошмарен сън.

— Кой си ти? — войнствено попита кралят и се опита въпреки веригите да седне.

— Хората ме наричат Ксалтътън — със силен и ясен глас отговори мъжът.

— Какво е това място? — зададе следващия си въпрос кимериецът.

— Стая в двореца на крал Тарак, в Белвер.

Конан не беше изненадан. Белвер, столицата, беше най-големият немидийски град близко до границата.

— Къде е Тарак?

— С войската.

— Ако смяташ да ме убиеш, какво чакаш? — изръмжа Конан.

— Не те спасих от кралските стрелци, за да те убивам в Белвер — отговори Ксалтън.

— Какво ми направи, негоднико? — попита Конан.

— Убих съзнанието ти — отговори Ксалтън. — По какъв начин — няма да разбереш. Можеш да го наречеш черна магия.

Конан вече беше стигнал до това заключение и разсъждаваше върху нещо друго.

— Мисля, че разбирам защо си ми спасил живота — избоботи той. — Амалрик иска да ме държи като разменна монета срещу Валерий в случай, че невъзможното се случи и той остане крал на Аквилония. Добре известно е, че господарят Тор стои зад поставянето на Валерий на моя трон. И доколкото познавам Амалрик, той няма намерение Валерий да бъде нещо повече от фигурант, какъвто е сега Тарак.

— Амалрик не знае за твоето плenяване — отвърна Ксалтън.

— Нито пък Валерий. И двамата мислят, че си загинал във Валкия.

Конан присви очи и мълчаливо го загледа.

— Разбирам смисъла на всичко това — промърмори той, — но мислех, че зад него стои Амалрик. Да не искаш да кажеш, че Амалрик, Тарак и Валерий са марионетки, които играят по твоята свирка? Кой всъщност си ти?

— Какво значение има? И без това няма да повярваш. Какво ще кажеш, ако ти съобщя, че мога да те върна на трона в Аквилония?

Очите на Конан горяха като на вълк.

— На каква цена?

— Подчинение.

— Върви по дяволите с твоето предложение! — изръмжа Конан.

— Аз не съм марионетка. Сам ще си извоювам короната — с меча си. Освен това ти нямаш власт да купуваш и продаваш трона на Аквилония. Царството не е завладяно. Изгубена е само една битка, но не и войната.

— Ти не воюваш срещу обикновени мечове — отговори Ксалтън. — Нима в палатката преди боя те повали меч на смъртен? Повали те не меч, а рожба на мрака, хранениче на Космоса, чиито пръсти горяха със студенината на тъмните гъбини. Те смразиха кръвта във вените ти, вцепениха мишците ти. Те вляха в теб мраз,

който изгори месата ти като нажежено до бяло желязо. Случайно ли мъжът с твоите доспехи поведе рицарите в дефилето? Случайно ли се срутиха скалите върху тях?

Конан го гледаше мълчаливо. По гърба му пробягна студена тръпка. Неговата варварска митология изобилстваше с магьосници и вълшебници. И последният глупак можеше да разбере, че това не е обикновен човек. В него имаше нещо необяснимо, което го отличаваше... някакво странно сияние на Времето и Пространството, усещане за безпределна и зловеща древност. Но упоритият дух на кимериеца отказваше да се изплаши.

— Всеки човек би извършил атаката в дефилето.

— Не всеки! Ти не би го направил. Ти щеше да се досетиш за подготвения капан. Преди всичко ти не би пресякъл реката, без да си напълно сигурен за намеренията на немидийците. Хипнотични внушения нямаше да завладеят ума ти. Дори сред безразсъдството на битката ти нямаше да загубиш разума си и да се втурнеш слепешката право в капана, както стори това по-слабият човек, облечен с твоите доспехи.

— Ако всичко е било планирано, защо „рожбата на мрака“ не ме уби в шатрата? — изръмжа скептично Конан.

— Защото исках да те заловя жив. Не ми беше нужна магия, за да предскажа, че Палатидий ще изпрати друг мъж в твоите доспехи. Исках да те имам жив и здрав. Ти имаш да играеш определена роля в моя план. В теб има жизнена сила, по-голяма от умението и коварството на моите съюзници. Ти си лош враг, но можеш да станеш добър помощник.

Конан плю ожесточено, а Ксалтътън, без да обръща внимание на яростта му, взе кристалната сфера от съседната маса и я постави пред него. Не я подпря, нито я сложи върху нещо, но тя остана да виси неподвижна във въздуха, сякаш лежеше върху желязна поставка. Конан изсумтя при тази панаирджийска некромантия, но въпреки това беше впечатлен.

— Искаш ли да научиш какво става в Аквилония? — попита магьосникът.

Конан не отговори, но внезапната скованост на тялото му издаде интереса му.

Ксалтътън се втренчи в мъгливатите гълбини на сферата и заговори:

— Сега там е вечер. След битката при Валкия. Миналата нощ основната част от войската е лагерувала при Валкия, докато немидийските ескадрони и рицари са преследвали бягащите аквилонци. Призори войската е напуснала лагера и е тръгнала на запад през планините. Просперо с десет хиляди пойтейнци е бил на десет мили от мястото на сражението, когато на разсъмване е срещнал бягащи аквилонски бойци. Продължил е напред през цялата нощ с надежда да стигне до бойното поле преди края на битката. Разбрал, че не може да обедини остатъците от разбитите войски, Просперо е тръгнал обратно към Тарантия. Препускал е, без да спира, сменял е уморените си коне с други, взети от селяните, и вече приближава Тарантия. Виждам неговите рицари, доспехите им са посивели от прах, знаменцата на копията са провиснали, уморените коне тежко пристъпват. Виждам и улиците на Тарантия. Жителите на града са развълнувани. Научили са по някакъв начин за смъртта на крал Конан. Пощуряла от страх, тълпата оплаква смъртта на краля. Няма кой да ги поведе срещу немидийците. Огромни сенки се движат от изток към Аквилония, небето е почерняло от лешояди.

Конан гръмко изруга.

— Това са само думи! И последният просяк от улицата може да го предскаже. Ако твърдиш, че си видял всичко това в стъклената сфера, ти си лъжец и негодник, за чийто край няма никакво съмнение! Просперо ще задържи Тарантия, благородниците ще се сплотят около него. В мое отсъствие граф Тросеро от Пойтейн ще управлява царството и ще прогони немидийските кучета в бърлогите им. Какво са петдесет хиляди немидийци? Аквилонците ще ги пометат. Те никога няма да видят отново Белвер. Не Аквилония е победена при Валкия. Победен е само Конан.

— Аквилония е обречена! — отговори Ксалтътън, без да помръдне. — Копието и брадвата, и огънят ще я покорят. Ако те не успеят, срещу нея ще тръгнат тъмните сили. Както паднаха скалите при Валкия, така ще паднат оградените със стени градове, планините ще се срутят, реките ще излязат от коритата си и ще залеят цели провинции. Но е по-добре да победим със стомана и стрели, а не с

магия, защото постоянната употреба на магии понякога отприщва сили, които могат да разтърсят Вселената.

— От коя преизподня изпълзя, черен подлецо? — промърмори Конан, заплю непознатия и неволно потрепери, защото почувства нещо невероятно древно, невероятно дяволско...

Ксалтътън вдигна глава, сякаш слушаше шепот от междузвездното пространство. Като че ли беше забравил за своя пленник. После разтърси нетърпеливо глава и погледна безучастно Конан.

— Какво? Ако ти кажа, ти няма да ми повярваш. Омръзна ми да разговарям с теб. По-малко уморително е да разруша защитен със стени град, отколкото да предам с думи мислите си на един безмозъчен варварин.

— Ако ръцете ми не бяха оковани, щях да направя от теб един безмозъчен труп — отвърна Конан.

— Не се съмнявам, но не съм толкова глупав, за да ти оставя такава възможност — призна Ксалтътън и плесна с ръце.

Държането му се промени. В тона му се чувствуше някаква припряност, някаква нервност. Конан не предполагаше, че това има връзка с него.

— Съветвам те да помислиш върху казаното от мен, варварино — отсече Ксалтътън. — Ще имаш достатъчно време за това. Още не съм решил какво да правя с теб. Ще зависи от по-нататъшните обстоятелства. Но запомни: ако реша да те използвам в моя план, за теб ще е по-добре да се подчиниш без съпротива, отколкото да предизвикиш гнева ми.

Конан избълва една ругатня. В същия момент завесата на вратата се отдръпна и влязоха четирима огромни негри. Бяха само с копринени набедрени препаски и колани, на които висяха огромни ключове — по един на човек.

Ксалтътън нетърпеливо посочи Конан и се обърна, сякаш напълно забравил за него. Пръстите му странно трепереха. Той извади шепа блестяща черна прах от гравирана нефритена зелена кутия и я поръси в един мангал, поставен на триноожник до рамото му. Кристалната сфера, която Ксалтътън, изглежда, беше забравил, внезапно падна на пода, сякаш останала без подпора.

Негрите вдигнаха Конан — защото веригите, с които беше окован, тежаха толкова, че не можеше да ходи — и го изнесоха от стаята. Преди тежката, обкована със злато тикова врата да се затвори зад него, Конан видя как Ксалтътън се наведе в приличния на трон стол и скръсти ръце, а от мангала се издигна струйка пушек. Конан настръхна. В Стигия, това древно и проклето царство далеч на юг, той беше виждал такава прах. Това бе цветен прашец от черен лотос, който причиняваше сън, приличен на смърт, и чудовищни сънища. Кимериецът беше чувал, че само най-ужасните магьосници от Черния кръг доброволно прибягват до греховните кошмари на черния лотос, за да съживят некромантските си сили.

За повечето хора на запад Черния кръг бе басня и лъжа, но Конан знаеше за неговата ужасна реалност и жестоки почитатели, които практикуваха отвратителни магии сред черните гробници на Стигия и притъмнените куполи на прокълнатата Сабатея.

Той погледна назад към тайнствената, обкована със злато врата и потрепери при мисълта за онова, което може да се крие зад нея.

Конан не можеше да каже дали е ден, или нощ. Дворецът на крал Тарак приличаше на засенено, затъмнено място, в което нямаше естествено осветление. Духът на тъмнината и сянката се носеха над него и този дух, Конан чувстваше това, беше въплътен в непознатия Ксалтътън. Негрите го понесоха по виещ се коридор — беше толкова слabo осветен, че се движеха през него като черни духове, носещи мъртвец. После слязоха по вито, сякаш безкрайно стълбище. Факлата в ръката на един от негрите хвърляше по стените големи, движещи се сенки. Беше като спускане в ада на труп, носен от мургави демони.

Най-после стигнаха до края на стълбището и тръгнаха по дълъг прав коридор с бели стени. От едната страна на места имаше сводести входове и стълбища, водещи нагоре, а от другата — залостени и заключени врати на няколко крачки една от друга.

Спряха пред една врата. Един от черните пъхна провесения на колана му ключ и отключи. После отвори решетестата врата и всички влязоха. Бяха в малка тъмница с дебели каменни стени, под и таван. На срещуположната страна имаше друга врата с решетка. Конан не можеше да види какво лежи отвъд тази врата, но не вярваше да е коридор. Трепкащата мъжделива светлина на факлата през решетката загатваше за мрачен простор и кънтящи дълбочини.

В единия ъгъл на тъмницата близко до вратата, през която влязоха, на голям, вграден в стената пръстен имаше ръждясали вериги. На тях висеше скелет. Конан любопитно го заразглежда. Повечето от костите бяха натрошени. Черепът, паднал от прешлените, беше разбит като от страхотно жесток удар.

Един от черните, не онзи, който отвори вратата, равнодушно отключи с огромния си ключ веригите от пръстена и издърпа ръждивите железа и кости на една страна. После заключи към пръстена веригите, с които беше окован Конан. Третият черен пъхна ключа си в отсрещната врата и изсумтя, когато се увери, че е здраво заключена.

Те огледаха загадъчно Конан — великани с дръпнати очи и осветявана от факлата лъскава кожа.

Онзи, който държеше ключа от входната врата, гърлено отбеляза:

— Тук ще живееш сега, бял кучешки крал такъв! Само господарят и ние знаем, че си тук. Всички в двореца спят. А ние умеем да пазим тайна. Тук ще живееш и може би тук ще умреш. Като него! — Негърът презиртелно ритна черепа и той се търкулна по каменния под.

Конан не благоволи да отговори и черният, раздразнен от мълчанието на затворника, изруга и плюна в лицето му. Гибелна постъпка. Конан седеше на пода с вериги около кръста, глезните и китките му бяха оковани във вериги, заключени за халката на стената. Той не можеше нито да стане, нито да се премести на повече от една крачка от студения каменен зид. Но веригата около китките му беше дълга и провиснала и преди черният да се дръпне, кралят замахна със силната си ръка и го удари с веригата по главата. Черният падна като заклан вол. Черепът му беше разцепен, от носа и ушите му бликаше кръв.

Другарите му не се опитаха да отмъстят за него, нито приеха настойчивата подкана на Конан да се приближат в обхвата на окървавения синджир в ръката му. Замърмориха гърлено, набързо вдигнаха отпуснатото тяло и го изнесоха. Заключиха с ключа на мъртвия, но не го свалиха от златната верижка, закачена на колана му. Взеха и факлата и тъмнината нахлу откъм коридора като живо същество.

Тихите им стъпки загълхнаха и стана тъмно и съвсем тихо.

ПЕТА ГЛАВА

ОБИТАТЕЛЯТ НА ПОДЗЕМИЯТА

Конан лежеше неподвижен. Понасяше тежестта на веригите и безнадеждното положение с мъжеството, усвоено от суровата обстановка в страните, където беше израснал. Не се движеше, защото дрънкането на веригите ехтеше тревожно силно в тъмнината и тишината, а неговият инстинкт, наследен от хиляди прародители, не допускаше да издава местоположението и безпомощността си. Но не го правеше съзнателно. Не лежеше тихо, защото смяташе, че в тъмнината се крият врагове, които могат да го открият и да се възползват от неговата беззащитност — нали Ксалтътън го беше уверен, че е в негов интерес засега да го запази жив. Просто инстинктът на дивите животни, който го караше през детските години да стои неподвижен и тих, докато зверовете обикаляха около скривалището му, го ръководеше и сега.

Въпреки острото си зрение Конан не можеше да види нищо в непрогледната тъмнина. Все пак, след известно време — не можеше да прецени колко — съгледа някакво слабо светене, нещо като полегат сив лъч и видя неясните очертания на решетката на вратата до лакътя му и дори различи контурите на отсрещната решетка. Това го озадачи. Накрая намери обяснението. Той беше дълбоко под земята, в подземието под двореца, а някъде горе имаше шахта. Навън луната се беше издигнала на небосвода и светлината ѝ влизаше в шахтата. Той разбра, че така ще може да различава редуването на дните и нощите. Сънцето може би също щеше да прониква през шахтата, макар че на следващия ден пазачите му вероятно щяха да я затворят. Възможно бе също това да е префинен метод на измъчване, даващ възможност на затворника да зърне дневна или лунна светлина.

Погледът му падна върху блещукащите счупени кости в ъгъла. Той не си обременяваше мозъка с безплодни разсъждения кой може да е бил нещастникът и за какво е бил осъден, но се учудваше на състоянието, в което се намираха костите. Не бяха счупени на колело

за изтезания. Пищялите бяха разцепени по дължина, а за това имаше само едно обяснение: бяха счупени така, за да се извади костния мозък. Каква друга твар, освен човек можеше да е разцепила костите, за да извади костния мозък? Може би тези остатъци бяха мълчаливо свидетелство за ужасно канибалско пиршество на някое полудяло от глад същество? Дали в бъдеще и неговите кости нямаше да бъдат намерени провесени на ръждивите вериги? Той тръсна глава и прогони от ума си обхваналата го паника на попаднал в капан вълк.

Кимериецът не руга, не пища, не плака нито бесня, както би направил всеки друг. Но болката и вълнението му не бяха по-слаби. Той целият трепереше от силата на обхваналите го емоции. Някъде далеч на запад немидийските войски палеха и избиваха всичко по пътя си през неговото царство. Малобройната пойтейнска войска не можеше да ги спре. Просперо може би щеше да задържи Тарантия няколко седмици или месеци, но ако не получеше помощ, щеше да бъде разгромен от многобройния противник. Благородниците сигурно щяха да се обединят срещу нашествениците, но докато другите се биеха, за да спасят неговото кралство, той трябваше да лежи безпомощно в тъмната килия. Кралят стисна зъби от гняв.

Чу тихи стъпки и се вцепени. Напрегна очи и видя отвъд решетката приведена, неясна фигура. Чу се стържене на метал в метал като при пъхане на ключ в ключалка, щракане на резе. После фигурата излезе от полезрението му. Сигурно някой пазач проверяваше ключалката. След известно време чу същия звук да достига някъде отдалеч, последван от тихо отваряне на врата и бързи стъпки. После отново настъпи тишина.

Струваше му се, че се е ослушвал много дълго, което не беше вярно, тъй като лунната светлина все още проникваше през скритата шахта, но не чу друг звук. Най-после промени положението си и веригите издрънчаха. Сега чу други, по-леки, тихи стъпки... отвън, до по-близката врата, през която го бяха вкарали в килията. В следващия миг на неясната сива светлина се очерта слаба фигура.

— Крал Конан! — настойчиво го повика тих глас. — Господарю, тук ли си?

— А къде другаде? — отговори предпазливо той и обърна глава, за да види призрака.

Беше девойка. Тънките ѝ пръсти стискаха решетката. Мъждивата светлина зад нея очертаваше гъвкава фигура под тънката коприна около бедрата ѝ. Върху гърдите ѝ блестяха скъпи украсения със скъпоценни камъни. Черните ѝ очи блестяха в мрака, белите ѝ крайници лъщяха като алабастър, косата ѝ, загатната от мъждивата светлина, беше като тъмна пяна.

— Нося ти ключовете за белезниците и на другата врата! — прошепна тя. През решетката се провря една тънка бяла ръка и на плочите до него изтрака нещо метално.

— Що за игра е това? — попита той. — Ти говориш немидийски, а аз нямам приятели в Немидия. Каква жестокост е намислил твой господар сега? Да се подиграваш ли те е изпратил?

— Не е подигравка! — Девойката трепереше. Гривните на ръцете и украсенията на гърдите ѝ се удряха в решетките и дрънчаха. — Кълна се в Митра! Напих черните тъмничари и откраднах ключовете. Те пазят подземията и всеки носи ключ само за една ключалка. Онзи, на когото разби главата, е при целителя и не можах да взема ключа му. Но другите откраднах. О, моля те, не се бави! В тези тъмници те чакат ужасии, по-страшни от адските.

Впечатлен, Конан подозрително опира ключовете, очаквайки измама и подигравателен смях, но с изненада откри, че един наистина го освободи от белезниците, отключвайки не само ключалката При халката, но и тези около крайниците му. Само след секунди Конан вече бе прав и се радваше на относителната си свобода. Бързо отиде до решетката, пръстите му се сключиха около пръчката и хваналите се за нея тънки пръсти и плениха собственичката им. Момичето смело вдигна очи към свирепия му поглед.

— Коя си ти? — попита той. — Защо правиш това?

— Аз съм Зенобия — промърмори тя задъхано. — Обикновено момиче от харема на краля.

— Освен ако не е някоя проклета измама — промърмори Конан.
— Не разбираам защо ми донесе ключовете.

Тя наведе тъмната си глава, после я вдигна и погледна право в недоверчивите му очи. Сълзи блестяха като бисери в дългите ѝ тъмни мигли.

— Аз съм момиче от кралския хarem — повтори тя с нещо като гордост. — Кралят никога не ме е поглеждал и вероятно никога няма да ме погледне. За него аз струвам по-малко от кучетата, които гризат кокалите в банкетната зала. Но аз не съм изрисувана кукла. Аз съм от плът и кръв. Аз дишам, мразя, страхувам се, радвам се и обичам. И се влюбих в теб, кралю, откакто те видях да яздиш начело на воините си по улиците на Белвер, когато посети крал Нама. Сърцето ми напираше да изскочи от гърдите и да падне в прахта на улицата под копитата на коня ти.

Червенина заля страните ѝ докато говореше, но тъмните ѝ очи не трепнаха. Конан не отговори веднага. Той беше див и страстен, и буен, но никой, дори най-коравосърденчият мъж не би могъл да остане равнодушен пред такова искрено разкриване на женската душа.

Тя притисна устни към пръстите, стиснали китката ѝ. После отметна глава, сякаш в размисъл за положението, в което се намираше, и в тъмните ѝ очи се изписа ужас.

— Побързай! — прошепна настойчиво Зенобия. — Минава полунощ. Трябва да бягаш.

— Няма ли да те одерат жива, задето си откраднала тези ключове?

— Никой няма да научи. Дори черните да си спомнят сутринта кой им е дал виното, няма да посмеят да признаят, че са били пияни и са им откраднали ключовете. Ключът, който не успях да взема, е за тази врата. Трябва да се измъкнеш от подземията. Страх ме е да си помисля какви ужасни заплахи те дебнат зад онази врата. Но още по-голяма опасност те грози, ако останеш в тази килия. Крал Тарак се върна и...

— Какво? Тарак?

— Да! Върнал се тайно, спуснал се в катакомбите, после излезе блед и разтреперан като човек, видял нещо ужасно. Чух го да казва на щитоносца си Аридей, че въпреки Ксалтътън ти ще умреш.

— А какво става с Ксалтътън? — попита Конан.

— Не говори за него! — прошепна тя. — Демоните често идват при споменаване на имената им. Робите казват, че лежи в стаята си зад залостена врата и сънува сънищата на черния лотос. Сигурна съм, че дори Тарак се страхува от Ксалтътън, иначе открито щеше да те убие.

Но тази нощ той е бил в катакомбите и само Митра знае какво е правил там.

— Хм... дали Тарак не опипваше вратата на килията ми преди малко? — промърмори Конан.

— Ето ти кама! — прошепна девойката и подаде нещо между пръчките на решетката. Неспокойните му пръсти напипаха дръжката. — Излез през другата врата, завий наляво и върви все покрай килиите, докато стигнеш до една каменна стълба. Ако ти е мил животът, не се отклонявай! Изкачи се по стълбата и отвори вратата горе. Един от ключовете е за нея. Ако е рекъл Митра, ще те чакам там... — Леките й стъпки загълхнаха в тъмнината.

Конан вдигна рамене и се обърна към решетката на отсрецната стена. Може би това беше някаква дяволска уловка, планирана от Тарак, но за Конан хвърлянето стремглаво в една примка беше по-малко отвратително от пасивното изчакване на смъртта. Той огледа оръжието, което му бе дало момичето, и мрачно се усмихна. Камата показваше, че момичето е практично. Не беше някоя къса кама с тънко острие, избрана заради украсената със скъпоценни камъни дръжка и златен предпазител и предназначена за изискано убийство в женски будоар. Напротив, беше бойно оръжие, дълго педя и половина, с широко острие и остьр като игла връх.

Конан изсумтя доволно. Камата в ръката му вдъхваше увереност. Каквito и заговори да кроиха враговете му, каквато и хитрост и предателства да използваха, тази кама беше добро оръжие. Мускулите на дясната му ръка се издуха в очакване да нанасят смъртоносни удари.

Конан дръпна отсрецната врата. Не беше заключена. Той обаче си спомняше, че черният мъж я беше заключил. Значи онази предпазлива, наведена фигура бе отключила вратата. Тази умишлено оставена отключена врата навеждаше на зловещо заключение, но Конан не се поколеба, а отвори и излезе от тъмната килия, за да влезе в друга тъмнина.

Както и предполагаше, вратата не водеше в коридор, а в огромно помещение. Покритият с каменни плохи под се простираше далеч напред. От двете страни имаше килии. Друго не можеше да се види —

нито таван, нито друга стена. През решетките на килиите се процеждаше само бледа лунна светлина. По-малко силни очи от неговите едва ли биха различили неясните сиви петна във въздуха пред вратата на килиите.

Той се обърна наляво и бързо тръгна напред. Босите му крака стъпваха безшумно по каменния под. Конан надзърташе във всяка килия. Бяха празни, но заключени. В някои видя да блестят голи бели кости. Тези подземия бяха останки от по-ловеща ера, построени много отдавна, когато Белвер беше бил по-скоро крепост, отколкото град. И все пак очевидно напоследък те бяха използвани много повече, отколкото предполагаше светът.

Скоро видя пред себе си неясните очертания на стълбище, издигащо се стръмно нагоре. Разбра, че това са стълбите, които търси. После неочаквано се завъртя и се сви в плътните сенки.

Някъде далеч зад него нещо ходеше... нещо голямо и предпазливо се придвижваше на нечовешки крака. Той погледна към дългата редица килии, пред всяка от които имаше неясна сива светлина — не точно светлина, а по-скоро квадратно петно от по-малко плътна тъмнина. И видя нещо да се движи по тези квадрати. Не можеше да каже какво е. Беше тежко и огромно и въпреки това се движеше полеко и по-бързо от човек. Съществото премина през сивите квадрати, после се сля с тъмнината и се изгуби. Беше ужасяващо в своето мълчаливо придвижване — появяваше се и изчезваше като дефект на зрението.

Конан чу решетките да тракат, когато съществото задърпа вратите една подир друга. То стигна до килията, която той беше напуснал преди малко, дръпна вратата и я отвори. Конан видя за кратко в пролуката на вратата огромно тяло, после тялото изчезна в килията. По лицето и ръцете на Конан изби пот. Сега вече знаеше защо Таракс беше дошъл толкова предпазливо до вратата му и после бързо беше побягнал. Кралят беше отключил неговата врата и някъде в тези адски подземия беше отворил килия или клетка, в която държеше това зловещо чудовище.

Съществото излезе от килията и бавно тръгна по коридора, навело към пода безформената си глава. Не обърна повече никакво внимание на заключените врати. На слабата светлина се очерта огромно човекоподобно тяло, много по-масивно и по-широко от

човешко. Ходеше на два крака, наведено напред. Беше сиво и рунтаво, пълната му козина бе прошарена. Главата му беше зловеща пародия на човешка, дългите му ръце висяха почти до пода.

Конан най-после го разпозна... и разбра значението на разцепените и счупени кости в тъмницата, разбра кой е обитателят на подземията. Беше сивата човекоподобна маймуна, ужасният човекоядец от горите, покриващи източните планински брегове на морето Вилайет. Полумитически и ужасни, тези същества бяха таласъмите от хиперборейските легенди и истински великани човекоядци от реалния свят, канибали и убийци от тъмните гори.

Конан знаеше, че маймуната е надушила присъствието му, защото сега идваше право към него. Тялото й приличаше на буре, силните й крака бяха извити като дъги. Конан бързо хвърли поглед към дългото стълбище и разбра, че съществото ще го настигне преди гой да успее да се изкачи до вратата, и реши да го срещне очи в очи.

Премести се в най-близкия осветяван от луната квадрат, така че да се възползва от предимството на светлината, защото знаеше, че нощното зрение на звяра е по-добро от неговото. Маймуната моментално го видя. Големите й жълти бивни блестяха в сенките, но тя не издаде никакъв звук. Същества на тъмнината и тишината, сивите човекоподобни маймуни на Вилайет бяха неми. В ужасните, отвратителни черти на тварта, тази животинска пародия на човек, се появи израз на отвратително тържество.

Конан стоеше спокоен и наблюдаваше приближаващото се чудовище, без да трепне. Знаеше, че животът му зависи от един-единствен удар. Втори нямаше да има. Нито пък щеше да има време да избяга. Трябваше да убие звяра с първия удар, ако искаше да спечели тази ужасна борба. Той премести погледа си върху късата, тумбеста шия, косматия провиснал корем и силните гърди, които се издигаха в гигантски дъги като щит. Там някъде трябваше да е сърцето. По-добре да рискува острите да се плъзне по някое от ребрата, отколкото да удари там, където раната няма да е фатална. С ясно съзнание за риска Конан съпостави бързината на очите, на ръката и мускулната си сила със силата и свирепостта на човекоядеца. Трябваше да срещне звяра лице в лице, да нанесе смъртоносния удар и после да се довери на здравината на тялото си, за да издържи на моментната предсмъртна схватка, която щеше да последва.

Човекоподобната маймуна се дотъркаля до него, размахвайки широко ръце, и той се гмурна между тях и удари с всичка сила. Почувства как камата влезе до дръжката в косматата гръд, моментално я пусна, сви цялото си тяло в плътна маса от мускули, хвана обгръщащите го ръце и яростно заби колене в корема на чудовището.

За момент се почувства смазан, сякаш бе попаднал в пукнатина при земетресение. После беше свободен, проснат на пода, а чудовището, подбелило кървясали очи, издъхваше под него. Дръжката на камата потрепваше в гърдите му. Ударът беше попаднал в целта.

Конан дишаше тежко, трепереше. От кожата му, изподрана от ноктите на чудовището, капеше кръв. Мускулите и сухожилията му бяха разтеглени. Ако звярът беше живял само още секунда, сигурно щеше да го разкъса. Но огромната сила на кимериеца беше устояла. Той бе издържал предсмъртните конвулсии на човекоподобната маймуна, от които един по-слаб човек щеше да бъде разкъсан на парчета.

ШЕСТА ГЛАВА

УДАР С НОЖ

Конан се наведе и измъкна ножа от сърцето на чудовището. После тръгна по стълбите. Не знаеше какви други ужасии го очакват, но нямаше желание да среща други такива същества. Макар и кратка, тази борба беше прекалено изтощителна дори за грамадния кимериец. Петното лунна светлина на пода избледняваше, тъмнината се сгъстяваше и нещо като страх го подгони нагоре. Конан въздъхна от облекчение, когато достигна края на стълбите и пъхна ключа в ключалката. Открехна вратата и протегна шия.

Видя мъгляво осветен гол каменен коридор. Пред вратата стоеше слаба, гъвкава фигура.

— Кралю! — чу се облекчена въздишка. Девойката скочи към него, после засрамено наведе глава.

— Целият си в кръв! — каза тя. — Ранен ли си?

Топ маxна нетърпеливо с ръка.

— Драскотини! Няма да навредят дори на дете. Твоята кама свърши добра работа. Ако не беше тя, маймуната сега щеше да чупи костите ми и да смуче мозък. Сега накъде?

— Последвай ме — прошепна тя. — Ще те изведа отвъд градската стена. Там съм скрила един кон.

Тя се обърна и тръгна по коридора. Той сложи тежката си ръка върху голото ѝ рамо и тихо заповяда:

— Не се отдалечавай! Досега ти се държа честно с мен и съм склонен да ти вярвам. Но ако съм все още жив, то е защото не съм вярвал прекалено много нито на жени, нито на мъже. Трябва да те предупредя, че ако се опиташ да ме измамиш, няма да останеш жива, за да се радваш на лъжата си.

Девойката не трепна нито от окървавената кама, нито от силната мускулеста ръка, обгърнала гъвкавото ѝ тяло.

— Убий ме, ако те изльжа — прошепна тя. — Твоята ръка върху тялото ми, макар да ме заплашва, ми доставя радост.

Сводестият коридор свърши пред една врата. Зенобия я отвори. Отвън лежеше черен мъж — великан с чалма на главата и копринена препаска. На плочите до него имаше ятаган.

— Сипах упойка във виното му — прошепна тя и го заобиколи.
— Той е последният, външният пазач на подземията. Никой досега не е бягал от тях и никой не е изявявал желание да ги търси. Затова ги пазят само тези четиридесета. Те единствени от всички слуги знаят, че Ксалтън те е докарал като пленник с колесницата си. Аз бях будна и гледах през прозореца, докато другите момичета спяха. Защото знаех, че на запад се води битка или че вече е свършила, и се страхувах за теб. Видях черните да те носят по стълбището и те познах на светлината на факлата. Промъкнах се в това крило на двореца през нощта и видях как те свалят в подземията. Не се реших да дойда тук преди полунощ. Сигурно си лежал в безсъзнание цял ден в покоите на Ксалтън. О, боже! Странни неща стават в двореца. Робите казват, че Ксалтън спи, както често прави, под въздействие на черния лотос от Стигия, но Тарак е в двореца. Той влезе тайно през задната врата, увит в прашно наметало, придвижаваше го само щитоносецът му Аридей. Той винаги мълчи и ме е страх от него...

Стигнаха до една тясна вита стълба, качиха се по нея, Зенобия натисна една плоча и се провряха през тесен отвор в стената. Щом минаха, Зенобия върна плочата на мястото ѝ и тя стана отново част от богато украсената стена. Вече бяха в по-обширен коридор, покрит с килими и завеси. Една висяща лампа хвърляше златна светлина.

Конан се ослуша съредоточено, но не чу никакъв звук. Не знаеше в коя част на двореца се намира нито в коя посока е стаята на Ксалтън. Момичето спря до една ниша, маскирана с атласена завеса, дръпна настрани Конан, посочи му с ръка да влезе в нишата и прошепна:

— Чакай тук! Зад онази врата в края на коридора сноват роби и евнуси по всяко време на деня и нощта. Ще отида да проверя дали е чисто.

Отново го обзе съмнение.

— В капан ли искаш да ме вкараш?

В тъмните ѝ очи се появиха сълзи. Тя падна на колене и хвани мускулестата му ръка.

— О, кралю, не ми ли вярваш! — Гласът ѝ потрепери от отчаяние и настойчивост. — Ако се съмняваш и колебаеш, сме загубени! Защо трябаше да те извеждам от подземията, ако имам намерение да те предам тук?

— Добре — промърмори той. — Вярвам, ти, макар че, Кром ми е свидетел, навиците, придобити през цял един живот, не се забравят лесно. Няма да ти сторя нищо лошо дори да доведеш срещу мен всичките войници на Немидия. Ако не беше ти, човекоподобната маймуна на Тарак щеше да се нахвърли върху мен, както бях окован във вериги и без оръжие. Нека бъде както ти желаеш, момиче.

Тя целуна ръцете му, скочи пъргаво, изтича по коридора и изчезна зад тежката двойна врата.

Конан гледаше подир нея и се питаше дали не е постъпил глупаво, като ѝ повярва. После разтърси силните си рамене, дръпна завесата и се скри. Нямаше нищо чудно в това, че една пламенна млада красавица рискува живота си, за да му помогне. В неговия живот такива неща се бяха случвали много пъти. През годините на странстване и по времето на царуване много жени бяха му помагали с готовност.

Все пак, докато очакваше девойката да се върне, Конан не остана неподвижен. Верен на инстинкта си, той огледа нишата за друг изход и скоро го намери. Маскиран със завеса отвор водеше към тесен коридор с почти незабележима в мъждивата светлина богато украсена резбована врата. Докато я разглеждаше, чу зад нея звук от отваряне и затваряне на друга врата, последван от шепот на гласове. Позна един от тях и тъмното му лице се намръщи. Без да се колебае, Конан се промъкна като дебнеща пантера до вратата. Не беше заключена. Той внимателно я открехна, безразсъдно пренебрегвайки възможните последици.

От другата страна вратата беше замаскирана със завеса, но през един тесен процеп видя стая, осветена от поставена върху абносова маса свещ. В нея имаше двама души: единият покрит с белези главорез със зловещ вид, с кожени панталони и парцаливо наметало; другият беше Тарак, кралят на Немидия.

Тараск изглеждаше разтревожен. Беше пребледнял и непрекъснато се оглеждаше, сякаш очакваше и се страхуваше, че може да чуе някакъв звук или стъпки.

— Веднага тръгвай! — каза Тараск. — Той спи дълбок наркотичен сън, но не знае кога ще се събуди.

— Странно е да чувам думи на страх от устата на Тараск — избоботи другият с дълбок, груб глас.

Кралят се намръщи.

— Както добре ти е известно, аз не се страхувам от обикновен човек. Но когато видях скалите във Валкия да падат, разбрах, че този дявол, когото възкресихме, не е шарлатанин. Страхувам се от неговата сила, защото не знае докъде се простира тя. Знае само, че по някакъв начин е свързана с онова проклето нещо, което откраднах от него. То го върна към живот, то трябва да е източник на неговата магьосническа мощ. Ксалтът го е скрил добре. Но изпълнявайки тайната ми заповед, един роб го проследи и е видял да го слага в златно ковчеже. Видял е и къде е скрил ковчежето. Въпреки това не бих се решил да го открадна, ако Ксалтът не спи, потънал в дълбок лотосов сън. Вярвам, че това е тайната на неговата сила. С него Ораст му върна живота. Ако не внимаваме, той ще направи всички ни роби. Затова го вземи и го хвърли в морето. И гледай да бъдеш далеч от сула, за да не може нито прилив, нито буря да го изкара на брега. Затова ти платих.

— Дължа ти повече от златото, което ми плати, кралю — изсумтя главорезът. — Дължа ти благодарност. Крадците също могат да бъдат благодарни.

— Всичко, което чувстваш, че ми дължиш, ще бъде изплатено, когато хвърлиш това нещо в морето — отговори Тараск.

— Ще отида в Зингара и ще взема кораб от Кордава — обеща крадецът. — Не смея да си показвам очите в Аргос заради едно убийство...

— Не ме интересува. Разбрахме се. В двора те чака кон. Тръгвай веднага!

Нешо мина между тях, нещо, което блестеше като жив огън. Конан успя бегло да го зърне. Крадецът нахлузи шапката над очите си, загърна се с наметалото си и бързо излезе. Конан изпита неудържима жажда за мъст. Беше се въздържал прекадено дълго. От гледката на

неприятеля толкова близко кръвта му закипя и заличи всяка предпазливост и задръжка.

Кралят се обърна към вътрешната врата. Конан дръпна завесата и скочи като пантера в стаята. Тарак се завъртя, но преди да разпознае нападателя, камата на кимериеца го прободе.

Ударът не беше смъртоносен. Конан разбра това в момента, в който го нанесе. Когато скочи, кракът му се закачи в една дипла на завесата и го спъна. Острието се заби в гърба на Тарак и се плъзна по реброто.

Кралят на Немидия изпищя, падна върху масата, прекатури я и свещта изгасна. Двамата се свлякоха на пода и се оплетеха в завесата. Конан мушкаше слепешката в тъмното, Тарак пищеше неистово от ужас. Страхът му придава свръхчовешка енергия, той се изтръгна, хукна в тъмнината и завика:

— Помощ! Стражи! Аридей! Ораст! *Oraст!*

Конан изрита завесата и счупената маса и стана. Кълнеше жестоко заради незадоволената си жажда за кръв. Беше объркан, защото не познаваше плана на двореца. Писъците на Тарак още се чуха в далечината. В отговор избухна силна връва. Немидиецът се бе измъкнал в тъмнината и Конан не знаеше в коя посока е избягал. Прибързаният удар беше несполучлив. Сега трябваше да спасява собствената си кожа.

Без да престава да кълне, Конан се върна в нишата и загледа осветения коридор. В същия момент дотича Зенобия. Очите ѝ бяха разширени от ужас.

— Какво стана? — извика тя. — Всички в двореца са разбудени! Кълна се, че не съм те издала...

— Зная. Аз разбуних това стършелово гнездо — измърмори той.
— Опитах се да си разчистя сметките. Кой е най-краткият път към изхода?

Тя го хвана за китката и побягнаха по коридора. Преди да стигнат до другата врата, тя се разтърси от силен натиск и зад нея се чуха приглушени гласове. Зенобия закърши ръце и захленчи.

— Отрязани сме! Аз я заключих, но те всеки момент ще я разбият! Пътят към задната врата на крепостта минава през нея.

Конан се ослуша. От другата страна на коридора се чуваше нарастваща шумотевица. Значи враговете бяха както зад тях, така и

пред тях.

— Бързо! Насам! — извика отчаяно момичето, затича и отвори една друга врата.

Конан я последва и пусна златното резе зад тях. Озоваха се в богато мебелирана стая. Зенобия го заведе до прозорец със златна решетка. Той погледна навън и видя дървета и шубраци.

— Ти си силен — каза нервно момичето. — Можеш да счупиш пръчките и да излезеш. Градината е пълна със стражи, но можеш да се скриеш в гъстите храсти. Южната стена е най-крайната за града. Оттам ще избягаш. Един кон е скрит в гъсталака край пътя, който води на запад, на неколкостотин крачки от фонтана на Трал ос. Знаеш ли къде е?

— Да! Ами ти? Исках да те взема със себе си.

Очите й грейнаха.

— Това изпълва сърцето ми с щастие! Но не искам да преча на бягството ти. С мен няма да успееш да се спасиш. Не, не се страхувай за мен. Те никога няма да допуснат, че доброволно съм ти помогнала. Върви! Това, което каза, ще топли душата ми до края на живота ми.

Той я взе в силните си ръце, притисна тъничката й, нежна фигура до себе си и започна пламенно да я целува по очите, бузите, шията и устните, докато тя задиша тежко в прегръдката му — буен и неудържим като бурен вятър дори и в любовта.

— Тръгвам — промърмори Конан. — Но Кром ми е свидетел, някой ден ще дойда да те взема!

Той се обърна, хвана златната решетка, с един напън я измъкна, прехвърли крак през прозореца и бързо се заспуска, като се хващаше за орнаментите по стената. После скочи и се стопи като сянка в гъстака от розови храсти и клонести дървета. Докато бягащ, погледна през рамо и видя Зенобия — беше се навела през прозореца с протегнати към него ръце в безмълвно сбогуване и себеотрицание.

Стражите, високи мъже в лъскави ризници от полиран бронз, тичаха през градината към двореца, където гълъчката ставаше все по-силна. Звездната светлина се отразяваше от блестящите им доспехи и издаваше всяко тяхно движение. За Конан, израснал сред природата, тяхното тичане между шубраците беше като безразборно паническо бягство на подплашено стадо животни. Някои от тях минаваха само на крачки от него, без да го открият. Хукнали към двореца, те бяха слепи

за всичко друго. Когато го отминаха, продължавайки да крещят, той стана и побягна през градината тихо като пантера.

Бързо стигна до южната стена и се изкачи по стъпалата до парапета. По стената не се виждаха стражи. Той се наведе и погледна през една амбразура към двореца, извисяващ се над кипарисите зад него. Всички прозорци светеха. Хора търчаха напред-назад като кукли на невидими конци. Конан се усмихна сурво и заплашително и се прехвърли през външния парапет.

Спусна се върху едно ниско дърво на няколко стъпки под парапета и безшумно скочи от него. В следващия миг вече тичаше с уверената походка на планинец, свикнал да изминава големи разстояния.

Градини и вили заобикаляха стените на Белвер. Сънливите роби, задрямали с копия в ръка, не видяха бързия и предпазлив беглец, който прескачаше огради, пресичаше алеи със сводове от клони над тях, прекосяваше безшумно овощни градини и лозя. Кучетата се събуджаха, отчасти надушили, отчасти усетили плъзгащата се сянка, и нарушаваха нощната тишина с еклиния си лай.

В стаята си в двореца Тарак се гърчеше на изпръскания с кръв диван под сръчните пръсти на Ораст и ругаеше. Дворецът беше пълен с треперещи, изплашени прислужници, но в стаята, където лежеше кралят, освен него и жреца-вероотстъпник нямаше никой друг.

— Сигурен ли си, че още спи? — попита отново Тарак, стиснал зъби от болка, докато Ораст мажеше с билков мехлем дългата, дълбока рана на рамото и ребрата му. — В името на Ищар, Митра и Сет! Гори като разтопен катран от ада!

— Тези болки са за твоето добро — успокои го Ораст. — Онзи, който те е намушкал, е искал да те убие. Да, вече ти казах. Ксалтътън още спи. Защо толкова питаш? Какво общо има той с тази рана?

— Нищо ли не знаеш за случилото се в двореца тази нощ? — Тарак погледна изпитателно жреца.

— Нищо! Както знаеш, от няколко месеца превеждам ръкописи за Ксалтътън. Той владее всички езици и писмености отпреди три хиляди години, но още не е изучил по-новите езици. За да си спести време и да провери дали има нещо ново, ми възложи да му преведа

всичко написано на тези езици. Разбрах, че е в двореца, едва когато изпрати да ме повикат и ми разказа за битката. После се върнах към заниманията си. Не знаех, че и ти си се върнал, докато гюрултията не ме изкара от стаята.

— А не знаеш ли, че Ксалтътън доведе като пленник в двореца краля на Аквилония.

Ораст поклати глава без особена изненада.

— Ксалтътън само каза, че Конан повече няма да ни тревожи. Предположих, че е убит, но не попитах за подробностите.

— Ксалтътън му спаси живота, когато исках да го убия — изръмжа Тарак. — Веднага разбрах какво цели. Той ще държи Конан в плен, за да го използува като заплаха срещу нас... срещу Амалрик, срещу Валерий и срещу мен. Докато Конан е жив, той ще е заплаха, обединител на Аквилония. Това ще ни принуди да предприемем ходове, на които иначе не бихме се решили. Нямам вяра на този жив питонец. Напоследък започнах да се плаша от него. Така че няколко часа след като той тръгна на изток, го последвах. Исках да знам какво смята да прави с Конан. Разбрах, че го заключи в подземията. И решил, че варваринът трябва да умре. Въпреки Ксалтътън! И...

На вратата предпазливо се почука.

— Това е Аридей — изръмжа Тарак. — Пусни го.

Влезе навъсен щитоносецът. Очите му горяха от вълнение.

— Какво стана, Аридей? — попита възбудено Тарак.

— Намери ли човека, който ме нападна?

— Не го ли видяхте, господарю? — попита Аридей. — Не го ли познахте?

— Не. Стана много бързо. Свещта изгасна... единственото, което ми идва наум, е, че никакъв дявол, изпратен от магиите на Ксалтътън, ме нападна...

— Питонецът спи в зарешетената си и залостена стая. Но аз бях в подземията. — Раменете на Аридей трепнаха.

— Хайде, говори! — нетърпеливо го подканни Тарак.

— Какво намери там?

— Празна тъмница — прошепна щитоносецът. — И тялото на маймуната!

— Какво? — Тарак се изправи, от отворената му рана бликна кръв.

— Да! Човекоядецът е мъртъв... прободен в сърцето... а Конан го няма!

Лицето на Таракс посивя. Ораст със сила го положи на дивана и поднови обработката на раната му.

— Конан жив! — повтори той. — Не е мъртъв... избягал! Велики Митра! Това не е човек, а дявол! А аз мислех, че зад тази рана стои ръката на Ксалтътън. Сега разбирам. Богове и дяволи! Конан ме е промушил! Аридей!

— Слушам, ваше величество!

— Да се претърси всяко кътче в двореца! Може би се крие в тъмните коридори като гладен тигър. Проверете всички ниши! И се пазете! Това не е цивилизиран мъж, а кръвожаден варварин, силен и жесток като див звяр. Претърсете всички места в двореца и в града! Сложи кордон около стените! Ако се установи, че е напуснал града, което е много вероятно, вземи конници и го преследвай! Преследвайте го като планински вълк. Ако побързаш, може би ще го настигнеш.

— Това е задача, която надхвърля възможностите на обикновения човешки ум — каза Ораст. — Може би трябва да се обърнем за съвет към Ксалтътън.

— Не! — извика Таракс. — Изпратете конници да го настигнат и да го убият. Ксалтътън няма да е недоволен, ако го убием и предотвратим ужасните последици.

— Е — каза Ораст, — аз не съм Химелийски планинец, но знам някои магии и мога да командвам някои духове, които имат материална форма. Може би ще мога да помогна.

Фонтанът на Тралос се намираше сред дъбова горичка край пътя на една миля от стените на града. В тишината на звездната нощ до ушите на Конан достигна неговият музикален ромол. Той пи жадно от ледената вода, после забърза на юг към малкия гъсталак и видя завързан между храстите голям бял кон. Въздъхна шумно и с един скок се намери при него. Внезапно до слуха му достигна подигравателен смях и той се обърна.

Една тъмна фигура излезе от сенките. Не беше накичен с пера и облечен с лъскави доспехи кралски страж. Беше висок човек с каска и сива ризница — авантюрист, представител на една типична за

Немидия класа, хора, на които рицарството не бе донесло нито богатство, нито обществено положение, или пък дори бяха изгубили владенията си. Бяха издръжливи бойци, посветили живота си на войни и приключения. Понякога командаха войски, но не се подчиняваха на никого, освен на краля. Конан знаеше, че това е най-лошият враг, на когото можеше да попадне.

Един бърз поглед към сенките го убеди, че човекът е сам. Конан пое дъх, мускулите му се напрегнаха като опънат лък.

— Яздех към Белвер по работа на Амалрик — каза предпазливо авантюристът. На звездната светлина в ръката му блестеше дълга сабя.
— Един кон изцвili в гъсталака и ми се стори странно, че е вързан тук. Почаках... и ето ти, спечелих голямата награда!

Авантюристите се изхранваха с мечовете си.

— Познавам те — продължи немидиецът. — Ти си Конан, кралят на Аквилония. Мисля, че видях как загина в долината Валкия, но...

Конан скочи като тигър. Макар че беше опитен боец, авантюристът не оцени бързината на варварина. Той не беше подгответен, сабята му беше вдигната наполовина. Преди да удари или да парира удара, камата на краля прониза гърлото му над ризницата и се спусна надолу към сърцето. Авантюристът залитна и падна. Конан хладноокръвно измъкна камата си. Белият кон изцвili силно, подплашен от миризмата на кръв.

Конан се изправи до безжизнения си враг с кама в ръка. От острието капеше кръв. Широките гърди на краля лъщяха от пот. Той вдигна глава и се ослуша. В гората не се чуваше никакъв звук, освен сънливите писукания на разбудени птички. Но в града, само на една миля, засвири тръба.

Конан бързо се наведе над убития. Няколкото секунди търсене го увериха, че съобщението, което може би носеше мъжът, е трябвало да бъде предадено устно. Но той нямаше време за губене. До разсъмване оставаше малко време. След няколко минути Конан вече препускаше по белия път на запад, облякъл сивата ризница на немидийския авантюрист.

СЕДМА ГЛАВА

ЗАВЕСАТА СЕ ПОВДИГА

Конан знаеше, че единственият му шанс да избяга е бързината. Той дори не помисли да се скрие някъде около Белвер и да изчака преследвачите да отминат. Беше сигурен, че свръхестественият съюзник на Тарак ще го открие. Освен това той не беше свикнал да се крие. Откритият бой и откритото преследване отговаряха повече на неговия темперамент. Конан знаеше, че има голяма преднина. И щеше да наложи изтощително темпо на потерята чак до границата.

Зенобия беше подбрала добре белия кон. Неговата бързина и издръжливост бяха очевидни. Момичето разбираше от оръжия и коне и — Конан се усмихна доволно — от мъже. Той препускаше на запад и бързо стопяваше разстоянието.

Земята, през която яздеше, спеше. Конан минаваше покрай обградени с ровове, защитени с високи стени села и вили, през просторни ниви и градини, които ставаха все по-редки, колкото отиваше на запад. Колкото повече оредяваха селата, толкова понеравен ставаше теренът, а крепостите, които гледаха от височините, говореха за столетия погранични войни. Но никой не излизаше от тези замъци, за да го спре. Владетелите на крепостите бяха издигнали държавния флаг с герба на Амалрик. Предишните знамена сега се развиваха в аквилонските равнини.

Когато и последното сгущено село остана зад гърба му, Конан напусна пътя и се насочи към далечните проходи на северозапад. Да продължи по пътя означаваше да мине покрай граничните кули, все още охранявани от въоръжени мъже, които нямаше да го пуснат да мине, без да го разпитат. Той знаеше, че от двете страни на граничните блата няма да има патрули, както през мирно време. Но там бяха кулите и призори може би щеше да има върволици волски каруци, натоварени с ранени войници, завръщащи се по домовете си.

Този път беше единственият, който пресичаше границата по протежение на петдесет мили от север към юг. Той следващеше поредица

от проходи през хълмовете, от всяка страна лежаха безгранични пространства пусты, рядко населени планини. Конан поддържаше избраната посока на запад, решил да пресече границата през пустинните хълмове на юг от проходите. Този път беше по-кратък, по-труден, но по-сигурен за един преследван беглец. Сам човек на кон можеше да мине по него, но за войска беше невъзможно.

Призори Конан още не бе достигнал хълмовете — те се извисяваха дълги, сини като крепостни насыпи, по целия хоризонт пред него. Тук нямаше нито стопанства, нито села, нито вили с бели защитни стени сред малки горички. Само дълги, вълнообразни възвищения от кафява пръст, покрити с трева, и в далечината мрачна крепост на нисък хълм. Твърде много аквилонски нападатели бяха пресичали тази местност в недалечното минало, за да бъде гъсто заселена, както беше по на изток.

Зората заля пасищата с огъня си. Във въздуха се чуваше странният крясък на закъсняло ято гъски, бързаци на юг. Конан спря и разседла коня. От хълбоците му се издигаше пара, кожата му беше мокра от пот. Беше препускал безмилостно в продължение на часове преди разсъмване.

Животното захрупа крехката трева, а Конан легна на билото на нисък склон и се загледа на изток. На север пътят, който беше напуснал, се виждаше като дълга бяла лента. Никакви черни точки не се виждаха по него. Около замъците в далечината също нищо не показваше, че са забелязали самотния пътник.

След час всичко бе все така спокойно. Единственият признак на живот беше блясъкът на стомана в далечните назъбени крепостни стени и един гарван. Той кръжеше над него, спускаше се и се издигаше, сякаш търсеше нещо. Конан оседла коня и пое на запад с побавен ход.

По едно време над него прозвуча пронизително грачене и Конан вдигна глава. Гарванът размахваше криле и грачеше. Кралят продължи да язи. Гарванът го следваше и нарушаваше утринната тишина с ужасните си пронизителни крясъци, без да обръща внимание на неговите усилия да го прогони.

Това продължи часове. Конан излезе от кожата си, беше готов да даде половината си царство, за да извие черната му шия.

— Изчадие на ада! — изрева той в безсмислен гняв. — Защо непрекъснато ме тормозиш с това грачене? Махай се, черен предвестнико на нещастия, иди да кълвеш жито в нивите на стопаните.

Изведнъж му се стори, че далеч зад себе си чува ехо от граченето на птицата. Обърна се и скоро откри друга черна точка да виси в небесната синева. Зад нея зърна отново блясък на стомана. Това можеше да означава само едно: въоръжени мъже. И те не яздаха по утъпкания път. Те го следваха.

Конан се намръщи и потрепери. Гарванът все така кръжеше над него.

— Значи това не е просто каприз на безмозъчна птица! — промърмори кралят. — Тези конници не могат да те видят, изчадие на ада. Но другата птица те вижда. И ти също я виждаш. Ти ме следваш, тя следва теб, а те следват нея. Обикновено пернато, обучено същество ли си, или си някакъв дявол под формата на птица? Ксалтътън ли те прати подире ми? А може би ти си самият Ксалтътън?

Отговори му само пронизително грачене — грачене, изпълнено с жесток присмех.

Конан не отдели повече време на черния шпионин, а продължи надпреварата с преследвачите по хълмовете. Не се решаваше да пришпорва много коня. Направената почивка не беше достатъчна, за да възстанови напълно силите му. А и той имаше голяма преднина, макар че тя може би непрекъснато се стопяваше. Беше почти сигурен, че конете на преследвачите му са по-свежи, защото те несъмнено ги сменяваха във всеки замък, край който минаваха.

Пътят ставаше по-неравен, природата по-сурова. Стръмните, обрасли с трева хълмове преминаваха в планински склонове с гъсти гори. Той знаеше, че ако не беше дяволската птица, непрестанно грачеща над него, тук щеше да се изплъзне от преследвачите. Не можеше да ги види в тази пресечена местност, но беше сигурен, че те още го следват, водени безпогрешно от пернатите си помагачи. Черната птица се превърна в демоничен вампир, преследващ го неотльчно през безкрайните урви. Камъните, които хвърляше по нея, или отиваха на страна, или падаха, без да я докоснат, макар че на младини беше улучвал дори соколи.

Конят бързо се уморяваше. Конан вече виждаше мрачната безизходица на положението си. Не можеше да избяга. И тук беше

пленник, както и в катакомбите на Белвер. Но той нямаше да е дете на Ориента, ако пасивно се примиряваше с неизбежното. Ако не можеше да избяга, можеше поне да отведе някой и друг от враговете със себе си в царството на вечния мрак. Конан свърна в гъсталака от лиственици, покриващи един склон, и затърси подходящо място.

Изведнъж чу някъде напред странен, пронизителен човешки писък с особен тембър. Промуши се през клоните и видя източника на ужасния вик. На малка поляна четирима войници в немидийски ризници нахлузваха примка около врата на една мършава жена в селски дрехи. Наръч пръчки на земята до нея показваше с какво се е занимавала, когато е била изненадана от тези отделили се от войската бойци.

Докато наблюдаваше мълчаливо сцената, Конан почувства в него да се надига ярост. Главорезите повлякоха жената към едно дърво с ниски клони очевидно с намерение да я обесят. Той беше пресякъл границата преди час, сега се намираше на собствена земя и пред очите му се готвеше убийство на негов поданик. Старата жена се бореше с изненадваща сила и енергия. Тя повдигна глава и издаде отново странния, особен, далеч достигащ вик, който беше чул преди малко. Отвърна му като подигравка гарванът, размахващ криле над дърветата. Войниците се засмяха грубо, един удари жената през устата.

Конан скочи от уморения си кон, спусна се по скалата, бронята му издрънча в тревата. Четиридесет мъже се извърнаха, измъкнаха сабите си и се втренчиха изумено в облечения в ризница и със сабя в ръка великан пред тях.

Конан дрезгаво се засмя. Очите му бяха остри като кремък.

— Кучета! — изрева той. — Откога немидийските чакали са си присвоили правото да бъдат екзекутори и да бесят мои поданици? Най-напред трябва да вземете главата на техния крал. Ето ме, готов съм да ви доставя това удоволствие!

Войниците гледаха неуверени как той върви към тях.

— Кой е този луд? — изръмжа един брадат главорез. — Носи немидийска ризница, но говори с аквилонски акцент.

— Няма значение — каза друг. — Ще го съсека. После ще обесим и старата вещица.

И се спусна към Конан, вдигнал сабя. Но преди да удари, голямата сабя на краля се стовари върху него, разсече шлема и разцепи

черепа му. Мъжът падна, но другарите му бяха смели негодия. Те изплезиха езици като вълци и се хвърлиха към високата фигура в сива ризница. Виковете им и оглушителният звън на стомана заглушиха крясъците на кръжащия гарван.

Конан мълчеше. Очите му бяха като сини въглени. Той се усмихваше суро и размахваше яростно голямата си сабя. Въпреки великанския си ръст, беше бърз като котка и непрекъснато в движение, така че сабите на негодниците не можеха да го засегнат. Но неговите удари бяха със съкрушителна сила. Трима от четиримата войници бяха посечени и умираха потънали в собствената си кръв. Четвъртият, покрит с дузина рани, бързо отстъпваше, като объркано парираше ударите.

Изведнъж шпората на Конан се закачи в туниката на един от падналите мъже, кралят се препъна и залитна и немидиецът с безразсъдството на отчаянието се спусна към него така устремно, че Конан залитна и падна върху трупа. Немидиецът триумфиращо изкрештя, вдигна с две ръце голямата си сабя и се приготви да нанесе удар... и тогава над проснатия на земята крал нещо огромно и космато скочи като мълния върху гърдите на войника и неговия триумфален рев се превърна в предсмъртен писък.

Конан се изправи. Войникът лежеше мъртъв с разкъсано гърло, а един голям сив вълк, прилекнал над него, душеше локвата кръв в тревата.

Кралят се обърна към старицата. Тя стоеше права, вдигната високо глава. Беше облечена в парцали, но чертите на лицето и черните ѝ проницателни очи не бяха на обикновена селянка. Тя извика вълка и той покорно отиде при нея и потри муцуна в коляното ѝ, без да сваля големите си зелени святкащи очи от Конан. Старата жена разсеяно постави ръка върху силния му врат. Спокойният ѝ, макар и не враждебен поглед разтревожи краля на Аквилония.

— Хората говорят, че крал Конан лежи мъртъв под скалите на Валкия — каза с дълбок кънтящ глас жената.

— Така говорят — изръмжа Конан. Нямаше настроение да спори. Мислеше за въоръжените конници, които с всяка минута идваха все по-близо. Гарванът над него пронизително грачеше и той неволно вдигна глава и стисна зъби в спазъм на раздразнение.

Белият кон стоеше на скалата над тях, отпуснал глава. Старата жена погледна към него, после към гарвана и нададе странен, неестествен вик както по-напред. Сякаш разпознал вика, гарванът се обърна, неочеквано занемял, и се насочи на изток. Но преди да се изгуби от погледа им, върху него падна сянката на огромни криле. Един орел излетя от дърветата и свали черния шпионин на земята. Пронизителният глас на предателството замълкна завинаги.

— Всемогъщи Кром! — промърмори Конан и погледна старицата. — И ти ли си магьосница?

— Аз съм Зелата — отвърна тя. — Хората в долините ме наричат вълшебница. Тази рожба на нощта ли води въоръжените хора подир теб?

— Да. — Зелата, изглежда, не намери отговора за невероятен. — Сигурно не са много далеч.

— Докарай коня и ме следвай, крал Конан — каза вълшебницата.

Без Да каже нищо, Конан се изкачи по скалите и по обиколен път докара коня до поляната. Орелът се появи отново, спусна се от висините, кацна за момент върху рамото на Зелата и разпери криле, за да не я смаже под тежестта си.

Тя мълчаливо тръгна. Големият вълк подтичваше отстрани, орелът летеше над нея. През гъсталаци и виещи се пътеки, надвиснали над дълбоки дерета и страховитни бездни, стигнаха до странно каменно жилище — полуколиба, полупещера под една скала, скрита между клисури и канари. Орелът отлетя и кацна на върха на скалата като страж.

Все още без да казва нищо, Зелата подслони коня в една съседна пещера. Вътре имаше натрупани листа и трева, а пред входа бълбукаше малък поток.

В колибата Зелата посочи на краля покрита с кожа пейка, а тя седна на нисък стол пред малко огнище, запали огън от тамарискови съчки и приготви скромна храна. Големият вълк, поставил огромната си глава на лапите си, дремеше до нея, загледан в огъня, и потрепваше с уши.

— Не се ли страхуваш да седиш в колиба на вълшебница? — попита най-после старицата.

Нетърпеливо повдигане на рамене под сивата ризница беше единственият отговор на госта. Тя му подаде дървена паница със

сушени плодове, сирене, ечемичен хляб и голяма чаша силна планинска бира, сварена от отгледан във високите долини ечемик.

— За мен всепогъщащата тишина на планината е по-приятна от връвата на градските улици — каза жената. — Децата на природата са по-мили от децата на хората. — Ръката ѝ поглади козината на дремещия вълк. — Днес моите деца бяха далеч от мен, иначе нямаше да се нуждая от сабята ти, кралю. Но те пристигнаха веднага щом чуха моя вик.

— Какво искаха от теб онези немидийски қучета? — попита Конан.

— Из околностите от границата до Тарантия се движат безразборно дезертьори от войската на нашествениците — каза Зелата. — Глупавите селяни от долините, за да отклонят вниманието им от селата си, са ги излъгали, че имам скрито злато. Искаха да им покажа съкровището и отговорите ми ги разгневиха. Но нито дезертьорите, нито мъжете, които те преследват, нито гарванът ще те намерят тук.

Той поклати глава и продължи лакомо да яде.

— Аз отивам в Тарантия.

— Отиваш право в устата на дракона. По-добре потърси спасение в чужбина. Поданиците на твоето царство са обезверени.

— Какво искаш да кажеш? — попита Конан. — Битки са губени преди, но войните са печелени. Едно царство не се губи с едноединствено поражение.

— И ти отиваш в Тарантия?

— Да. Просперо ще издържи на атаките на Амалрик.

— Сигурен ли си?

— Зная, че адът е пълен с дяволи, жено! — гневно извика той. — Какво друго имаш да ми кажеш?

Тя поклати глава.

— Чувствам, че не е така. Нека да проверим. Не е лесно да се повдигне завесата. Въпреки това аз ще я открехна малко и ще ти покажа твоята столица.

Конан не видя какво хвърли Зелата в огъня, но вълкът изскимтя в просьница, а колибата се изпълни със зелен пушек. И както гледаше, стените и таванът на колибата сякаш се отдалечиха и изчезнаха, сляха се с безкрайността. Пушекът се виеше над него и попиваше всичко. И

в този пушек се движеха и бледнееха форми, после ставаха смущаващо ясни.

Той видя познатите кули и улици на Тарантия, които гъмжаха от пищящи тълпи. Немидийски знамена вървяха неумолимо на запад през ограбени и опожарени села. На големия площад в Тарантия обезумели тълпи се движеха безцелно и крещяха, че кралят е мъртъв, а бароните се готвят да си разпределят царството и че управлението на един крал, дори на Валерий, е по-добро от анархия. Просперо, в блестящи доспехи, яздеше между тях и се опитваше да ги успокои, да ги накара да повярват на граф Тросеро, да застанат на стената и да помогнат на неговите рицари да защитят града. Те се обръщаха към него, крещяха от страх и неоправдана ярост, наричаха го убиец на Тросеро, по-лош и от Амалрик. Смет и камъни полетяха към рицарите.

Картината леко се замъгли. Може би ѝ изтичаše времето, но все пак Конан видя Просперо и рицарите да излизат от портата и да препускат на юг. Зад тях в града царуваше шум и бъркотия.

— Глупаци! — промърмори програжнало Конан. — Глупаци! Защо не вярват не Просперо? Зелата, ако си играеш някаква игра с мен, ако това е някаква измама...

— Това е минало — отговори нетърпеливо и печално старицата.
— Това беше вечерта на деня, след като Просперо напусна Тарантия и войските на Амалрик наблизаваха града. От стените мъжете видели опустошителни пламъци. Това прочетох в пушека. На залез-слънце немидийците влезли в Тарантия, без да срещнат съпротива. Виж! Дори сега в кралската зала в Тарантия...

Неочаквано Конан видя голямата коронна зала. Валерий, облечен в хермелин, стоеше на царския подиум, а Амалрик, все още в прашни и опръскани с кръв доспехи, слагаше на жълтите му къдици блестяща диадема — короната на Аквилония. Хората го поздравяваха. Дълги редици от облечени в стомана немидийски бойци гледаха начумерено, отдавна изпаднали в немилост в двореца на Конан аристократи ходеха важно и се перчеха с герба на Валерий на ръкавите.

— Дявол да го вземе! — избухна Конан и стисна, юмруците си. Вените на слепоочията му се издуха, лицето му се сгърчи. — Немидиецът поставя аквилонската корона върху главата на изменник... в коронната зала на Тарантия!

Сякаш разпръснат от неговата сила, пушекът се разсея и през мъглата той видя блестящите черни очи на Зелата.

— Ти видя... хората от твоята столица се отказват от извоюваната от теб с пот и кръв свобода. Те са се предали на поробителите и палачите. Те показват, че не вярват на съдбата си. Можеш ли да разчиташ на тях, за да си върнеш царството?

— Хората мислят, че съм мъртъв — изръмжа Конан, възвръщайки част от увереността си. — Аз нямам син. Народът не може да се управлява от спомен. И какво от това, че немидийците са завладели Тарантия? Остават провинциите, бароните, населението от свободните територии. Валерий спечели слава без съдържание.

— Ти си упорит като истински боец. Аз не мога да ти покажа бъдещето, мога да ти покажа само миналото. Не, аз не ти показах нищо. Аз само малко повдигнах завесата. Искаш ли да погледнеш в миналото, за да направиш някои изводи за бъдещето?

Да! — Конан се изправи.

Отново се издигнаха вълни от зелен пушек. И отново пред него се появиха образи, този път чуждоземни и сякаш без връзка с действителността. Той видя големи черни стени с кули, скрити в сенките пиедестали с изображения на ужасни полуживотински богове. В сенките се движеха тъмни мършави мъже само по червени копринени препаски. Те носеха зелен нефритов саркофаг по гигантски черен коридор. Но преди Конан да каже нещо, картината се промени и той видя мрачна сенчеста, навяваща странен, неосезаем ужас пещера. Върху черен жертвеник имаше странен златен съд с форма на раковина. В пещерата дойдоха същите черни мъже, които носеха сандъка с мумията. Те взеха златния съд, а после сенките ги обгърнаха и Конан не можа да види какво стана. Но в тъмнината заблещука кълбо като от жив огън. А после всичко изчезна, остана само пушекът от тамарисковите съчки. Той се издигаше нагоре, изтъняваше, избледняваше.

— Какво предвещава това? — попита озадачен Конан. — Онова, което видях в Тарантия, мога да разбера. Но какво означава тази картина на заморански крадци, промъкващи се в подземния храм на Сет в Стигия? И онази пещера... никога през моите странствания не съм виждал нито съм чувал за такова нещо. Щом можа да mi покажеш

това, което така разкъсано не означава нищо, защо не ми покажеш всичко, което ще се случи?

Зелата разбърка огъня, без да отговори.

— Тези неща се управляват от неумолими закони — каза най-после тя. — Не мога да направя да разбереш бъдещето. И аз не го разбирам, макар че в тишината сред планините натрупах повече мъдрост, отколкото мога да помня. Не мога да те спася. Ако можех, бих го направила. Всеки трябва сам да се спасява. Все пак мъдростта може да ме навести в сънищата и сутринта ще мога да ти разкрия загадката.

— Каква загадка? — попита той.

— Мистерията, посредством която си загубил царството си — отговори Зелата, после постла една овча кожа на пода пред огнището и каза: — Спи.

Без да продума, Конан легна на кожата и потъна в неспокоеен, но дълбок сън, в който безшумно се движеха фантоми и пълзяха чудовищни безформени сенки. Веднъж, на фона на виолетов хоризонт без слънце, видя яки стени и кули на голям град, какъвто нямаше никъде по земята. Неговите огромни стени и виолетови минарета се издигаха към звездите, плуваха като гигантски мираж, носеха се над брадатото лице на Ксалтътън.

Конан се събуди в мразовитата виделина на зараждащия се ден и видя Зелата да клечи край огъня. Беше спал непробудно, макар че излизането и влизането на големия вълк би трябало да го разбуди. Защото вълкът беше до огнището и гъстата му козина беше мокра от роса. И не само от роса. Върху нея блестеше кръв, на плешката му имаше прясна рана.

Зелата кимна, без да се обръща, сякаш четеше мислите на краля.

— Бил е на лов преди зори и ловът е бил кървав — каза тя. — Мисля, че човекът, който те преследваше, повече няма да преследва нито човек, нито животно.

Конан гледаше големия звяр с никакво странно очарование, а той отиде при Зелата, за да вземе предложената му храна.

— Когато си върна трона, няма да забравя добрината ти — каза Конан. — Ти се сприятели с мен... всемогъщи Кром, не си спомням откога не съм спал така, дарен с милосърдието на мъж или жена, както

нощес. Но какво става със загадката, която щеше да ми разгадаеш тази сутрин?

Настъпи продължителна тишина. Чуваше се само прашенето на тамарисковите съчки в огнището.

— Намери Сърцето на твоето царство — каза най-после тя. — В него лежи твоето поражение и твоята победа. Ти се сражаваш с противник по-силен от обикновен смъртен. Няма да си върнеш царството, ако не намериш Сърцето.

— Град Тарантия ли имаш предвид? — попита той.

Тя поклати глава.

— Аз съм само оракул, чрез чиято уста говорят божовете. Устните ми са запечатани от тях, за да не говоря прекалено много. Ти трябва да намериш Сърцето. Друго не мога да ти кажа. Устата ми се отваря и затваря от божовете.

Зората все още светлееше, когато Конан потегли на запад. Зелата стоеше на прага на колибата си, загадъчна както винаги, големият вълк стоеше до нея.

Небето беше сиво, студеният стенещ вятър предвещаваше скорошно настъпване на зимата. Изсъхналите листа се отронваха от голите клони и се плъзгаха по облечените в броня рамене на краля.

Конан язди цял ден през планините, избягвайки пътищата и селата. На свечеряване заслиза от височините и видя в ниското пред себе си широките равнини на Аквилония.

Села и стопанства бяха покривали равнините от западната страна на планините, защото половин столетие повечето от нападенията на границата бяха извършвани от аквилонци. Но сега само въглени и пепел показваха къде е имало колиби и вили.

В сгъстяващата се тъмнина Конан продължи бавно напред. Страхуваше се да не бъде открит както от приятели, така и от врагове. Немидийците имаха да уреждат стари сметки, а Валерий не беше направил никакъв опит да ограничи съюзниците си. Конан не очакваше да спечели любовта на обикновените хора — нали земята им бе превърната в пустош. Кълнеше, докато яздеше по почернелите простори, които доскоро бяха били богати ниви, и гледаше стените на

опожарените къщи да стърчат към небето. Яздеше през пустата и изоставена земя като дух от забравеното минало.

Скоростта, с която немидийската войска пресичаше страната, показваше, че среща малка съпротива. Ако Конан беше предвождал аквилонците, нахлуващите войски щяха да плащат за всяка педя аквилонска земя със собствената си кръв. Неочаквано в ума му нахлу горчивата истина: той не беше представител на кралска династия. Беше самотен авантюрист. Дори капка кралска кръв от малкия пръст на Валерий имаше по-голяма сила над умовете на хората, отколкото споменът за Конан и свободата и мощта, които той бе дал на царството.

Никакви преследвачи не слязоха от планините. Не срещна странстващи или връщащи се немидийски войници. Дезертьорите бягаха отдалеч при вида на неговите немидийски доспехи. Западните склонове на планините изобилстваха с горички и реки, които предоставяха богати възможности за укриване.

Конан яздеше през ограбената страна, спираше само да се отмори конят и да се на храни с оскъдната храна, дадена му от Зелата. Една сутрин, легнал край обрасъл с върби и дъб бряг на една река, съгледа отвъд осияните с китни горички равнини сините и златни жули на Тарантия.

Вече не беше в пустинна земя, а в земя, изобилстваща с разнообразен живот. Оттук нататък той тръгна бавно и предпазливо, през гъсти гори и по рядко използвани странични пътища. По тъмно стигна до имението на Сервий Галан.

ОСМА ГЛАВА

РАЗПАДАЩАТА СЕ ГЛАВНЯ

Околностите на Тарантия се бяха спасили от ужасното опустошление на източните провинции. И тук имаше следи от пълчищата на завоевателите, но огънят и стоманата не бяха вилнели произволно.

Само едно нещо помрачаваше пейзажа — овъглената шир от пепел и почернял камък, където някога се намираше величествената вила на един от най-верните привърженици на Конан.

Кралят не посмя открито да отиде до имението на Галан, което беше само на няколко мили от града. В полумрак той прекоси обширната залесена част и съгледа хижата на пазача. Слезе от коня, върза го, после тръгна към яката врата с намерение да изпрати пазача да извика Сервий. Не знаеше какви врагове могат да се намират в имението. Не беше видял немидийски войници, но те можеха да са разквартирувани по цялата околност. Когато се приближи, видя, че вратата е отворена. От нея излезе един набит мъж в копринени панталони и богато бродиран жакет и тръгна по пътеката, водеща към гората.

— Сервий!

Мъжът чу тихото повикване, обърна се и видя високата стоманеносива фигура, изправена пред него в мрака и възклика от изненада. Ръката му се пълзна към закачената на колана къса ловна сабя.

— Кой си ти? — попита Сервий. — Какво... О, всемогъщи Митра!

Той пое шумно дъх, руменото му лице пребледня.

— Махни се! — извика той. — Защо си се върнал от царството на Вечния мрак, за да ме изпъльваш с ужас? Докато беше жив, винаги съм бил твой верен васал — Надявам се все още да си — отвърна Конан. — Престани да трепериш, човече. Аз съм от плът и кръв.

Плувнал в студена пот, Сервий се приближи и погледна в лицето облечения в ризница гигант. После, убеден в реалността на онова, което вижда, падна на колене и свали украсената си с перо шапка.

— Кралю! Истина е! Това е чудо, в което човек не може да повярва! Голямата камбана в крепостта би още преди дни за смъртта ти. Говори се, че си умрял във Валкия, смазан под милиони тонове земя и гранит.

— Там умря друг в моите доспехи — промърмори Конан. — Но да оставим този разговор за по-късно. Да ти се намира някой голям говежди бут?...

— Прощавай, господарю — извика Сервий. — Ризницата ти е победяла от прах, а аз те държа тук уморен и гладен! Велики Митра! Сега вече вярвам, че наистина си жив. Но кълна се, когато те видях да стоиш в сумрака, мозъкът в костите ми се превърна във вода. Лошо е да срешнеш в гората по тъмно човек, когото мислиш за умрял.

— Нареди на пазача да се погрижи за коня. Вързан е за ей онзи дъб — каза Конан. Сервий кимна и поведе краля по пътеката. Беше се съзвел от свръхестествения си страх, но личеше, че е изнервен.

— Ще изпратя човек от имението — каза той. — Пазачът е в колибата си... но напоследък нямам вяра дори на собствените си слуги. По-добре само аз да знам за присъствието ти.

Когато приближиха къщата — прозорците светеха — Сервий свърна по една малко използвана пътека между дъбовете. Сплетените клони образуваха свод, който спираше всяка светлина. Без да говори, някак уплашен. Сервий забърза в мрака и скоро преведе Конан през малка странична врата в тесен, лошо осветен коридор.

Минаха бързо и мълчаливо през него и Сервий въведе краля в просторна стая с висок таван с дъбови греди и богато облицовани с ламперия стени. В широката камина горяха големи трупи. На един каменен поднос, сложен върху махагонова маса, изпускаше пара голямо парче месо, печено в тесто. Сервий заключи яката врата, изгаси свещите в сребърния свещник на масата и оставил стаята да се осветява само от огъня в камината.

— Моля за извинение, кралю, но времената са опасни — каза той. — Навсякъде се таят шпиони. По-добре никой да не може да

наднича през прозорците и да те познае. Това печено току-що е извадено от фурната, тъй като възnamерявах да вечерям след разговора с пазача. Ако благоволиш...

— Светлината е достатъчно — изръмжа Конан, седна безцеремонно, извади камата си и лакомо се нахвърли на вкусната храна, като прокарваше големите хапки с гълтъки вино от лозята на Сервий. Изглежда, беше изгубил всякакво чувство за опасност, но за сметка на това Сервий неспокойно се въртеше на пейката до камината и нервно попипваше тежката златна верижка на врата си, непrekъснато гледаше към слабо осветените стъклa на двукрилия прозорец и обръщаше ухо към вратата, сякаш очакваше да чуе навън прокрадващи се стъпки.

Конан свърши вечерята и се настани на друга пейка пред огъня.

— Няма дълго да те излагам на опасност с присъствието си, Сервий — каза неочеквано той. — Зората ще ме завари далеч от имението ти.

— Господарю... — Сервий вдигна ръце да възрази, но Конан отхвърли протеста му.

— Познавам твоята вярност и твоя кураж. Безукорни са. Но ако Валерий е узурпирал моя трон, този подслон ще ти струва живота.

— Не съм достатъчно силен, за да му се противопоставя открито — призна Сервий. — Петдесетте войници, които мога да поведа, са нищо. Видя ли руините от имението на Емилий Скавон?

Конан кимна и се намръщи.

— Както знаеш, той беше най-силният васал в тази провинция. И отказа да се подчини на Валерий. Немидийците го изгориха в руините на собствената му вила. Всички разбрахме безполезността от всякаква съпротива, особено след като населението на Тарантия отказа да се бие. Предадохме се и Валерий ни запази живота, макар че наложи такива данъци, които ще разорят мнозина. Но какво можехме да направим? Мислехме те за загинал. Много от бароните бяха избити, други откарани в плен. Войската беше разбита и разпръсната. Ти нямаш наследник, който да поеме короната. Нямаше кой да ни поведе...

— Но тук беше Тросеро от Пойтейн — каза остро Конан.

Сервий безпомощно разпери ръце.

— Вярно е. Неговият генерал Просперо командаваше малобройна войска. Той приканни мъжете да се обединят под неговото знаме. Но ти беше мъртъв, кралю, хората си спомниха за войните и гражданските размирици и как Тросеро и пойтейнци някога минаха през тези провинции с огън и меч, както прави това Амалрик днес. Бароните завидяха на Тросеро. Някои, може би шпиони на Валерий, казаха, че графът на Пойтейн има намерение да заграби короната. Старите местни омрази пламнаха отново. Ако имаше поне един мъж, в чийто вени да тече кралска кръв, щяхме да го коронясаме и да тръгнем срещу немидийците. Но нямаше. Бароните, които ти бяха верни, не пожелаха да се обединят, защото си нямаха доверие. Всеки се смяташе за най-добър, всеки се страхуваше от амбициите на другите. Ти беше връзката, която държеше снопа пръчки заедно. Когато тази връзка беше прерязана, снопът се разпадна. Ако имаше син, бароните щяха да го последват. Но нямаш син и те нямаше около кого да се сплотят. Търговците и обикновените граждани се страхуваха от анархия и връщане към старите дни, когато всеки барон имаше собствен закон. Казваха, че който и да е крал е по-добър от никакъв. Валерий беше с кралска кръв, от стара династия, и когато дойде начело на облечените в стомана войни под немидийското знаме с червения дракон и забълъска с копието си по портата на Тарантия, нямаше кой да му се противопостави. И хората отвориха портите, коленичиха в прахта пред него и отказаха да помогнат на Просперо да защити града. Казваха, че предпочитат да бъдат управлявани от Валерий, отколкото от Тросеро. Твърдяха — и това е вярно, — че бароните няма да се обединят зад Тросеро, но мнозина ще приемат Валерий. Смятаха, че като отстъпят пред Валерий, ще избегнат опустошителната гражданска война и гнева на немидийците. Просперо отиде на юг с десетте си хиляди рицари, а след няколко часа конницата на немидийците влезе в града. Хората не го последваха. Те останаха да присъстват на коронясването на Валерий в Тарантия.

— Значи пушекът на старата вещица е показал истината — промърмори Конан и усети по гърба си странен хлад. — Амалрик е коронясал Валерий, така ли?

— Да, в коронната зала, с окървавени от клането ръце.

— И под неговото милостиво управление настъпи ли очакваното от народа благоденствие? — попита иронично Конан.

— Той живее като чуждоземен принц в покорена страна — каза с изпълнен с горчивина глас Сервий. — Дворът му е пълен с немидийци, дворцовата охрана също е немидийска. Голям немидийски гарнизон е настанен в крепостта. Да, удари часът на дракона... Немидийците вървят из улиците като господари, безчинстват с жените, ограбват търговците. Валерий или не може, или не желае да ги обуздае. Той е фигурант, марионетка. Умните мъже знаеха, че ще е така, и молеха всички да го разберат. Амалрик... Амалрик продължи със силна войска към далечните провинции, където някои барони отказват да му се подчинят. Но между тях няма единство. Завистта им един към друг е по-силна от страха от Амалрик. Той ще ги победи един по един. Много крепости и градове разбраха това и се предадоха. Онези, които все още се съпротивляват, живеят в нищета. Немидийците си отмъщават за стари поражения. Техните редици се попълват от аквилонци, които от страх, за злато или по необходимост постъпват в немидийската войска. Това е естествена последица.

Конан кимна, загледан мрачно в отражението на червената светлина в богато резбованите дъбови стени.

— Аквилония има крал вместо анархията, от която хората се страхуваха — каза накрая Сервий. — Валерий обаче не защитава поданиците си от съюзниците си. Столици не можаха да платят наложения им откуп и бяха продадени на търговците на роби от Кот.

Конан отметна глава, в сините му очи блесна смъртоносен пламък. Той изруга високо, силните му юмруци се свиха, твърди като стоманени чукове.

— Да, бели мъже продават бели мъже и жени, както по времето на феодализма. В дворците в Шем и Турен те ще водят робски живот. Валерий е крал, но сплотеността, която търсеха хората, не е постигната. — Гъндерланд на север и Пойтейн на юг не са завладени, а и на запад има свободни провинции, където бароните са подкрепяни от босониански стрелци. Те могат да продължат да се отбраняват и ще бъдат щастливи, ако могат да защитят своята независимост. Тук обаче върховната власт е в ръцете на Валерий и неговите рицари.

— Трябва да се възползваме по най-добрая начин от положението — мрачно каза Конан. — Времето на Валерий е кратко. Щом научат, че съм жив, хората ще въстанат. Ние ще превземем

Тарантия преди Амалрик да се е върнал с войската. Хората ще пометат тези кучета от царството.

Сервий мълчеше. Чуваше се само пращенето на дървата в огъня.

— Е — каза нетърпеливо Конан. — Защо седиш с наведена глава, забил поглед в камината? Не вярва ли?

Сервий не посмя да погледне краля в очите.

— Вярвам, че ще направиш всичко, което е по силите на смъртен, кралю — отговори най-после Сервий. — Аз съм участвал с теб в битки и зная, че никой смъртен не може да устои на меча ти.

— Какво следва от това?

Сервий се загърна с обточеното с кожа наметало и въпреки огъня потрепери.

— Разправяй, че срещу теб е използвана магия — каза той.

— И какво, ако е истина?

— Как може смъртен човек да се бори срещу магия? Кой е онзи маскиран, който е разговарял посред нощ е Валерий и неговите съюзници, както говорят хората? Който се явява и изчезва толкова тайнствено? Според хората това е голям магьосник, умрял преди хиляди години, върнал се от царството на мрака да свали от трона краля на Аквилония и да възстанови като наследник на династията Валерий.

— Какво значение има? — избухна Конан. — Аз избягах от обитаваните с духове подземия на Белвер и от дяволите в планините. Ако народът се обедини...

Сервий поклати глава.

— Най-верните ти поддръжници в източните и централните провинции са мъртви, избягали или пленени. Гъндерланд е далеч на север, Пойтейн е далеч на юг. Босонианците са се оттеглили в блатата на запад. Ще трябват седмици, за да се съберат и концентрират тези сили и преди да стане това, те ще бъде атакувани от Амалрик и унищожени.

— Но едно въстание в централните провинции ще наклони везните на наша страна! — възклика Конан. — Ние можем да завземем Тарантия и да я задържим, докато пристигнат гъндерландците и пойтейнците.

Сервий се поколеба, после зашепна:

— Хората казват, че си умрял от магия. Че маскираният непознат е направил магия да загинеш и войската ни да бъде разбита. Голямата камбана оповести смъртта ти. Всичките те мислят за умрял. А централните провинции няма да въстанат дори ако знаят, че си жив. Няма да посмеят. С магия си победен при Валкия. Магия донесе новината до Тарантия, защото още същата нощ хората по улиците говореха за смъртта ти. Един немидийски жрец направи черна магия по улиците на Тарантия, за да погуби всички останали верни на паметта ти. С очите си го видях. Въоръжени мъже падаха като мухи и умираха по улиците и никой не можеше да разбере от какво. А мършавият жрец се смееше и каза: „Аз съм Алтаро, слуга на Ораст, който пък е слуга на Забуления. Силата не е моя. Тя само се проявява през мен.“

— Не е ли по-добре човек да умре с чест, отколкото да живее в позор? — каза Конан. — Смъртта по-лоша ли е от потисничеството, робството и разрушението?

— Там, където има магия, няма място за разум — отвърна Сервий. — Страхът в централните провинции е твърде голям, за да въстанат и да те подкрепят. Отдалечените провинции ще се бият за теб... но същата магия, която е поразила войската при Валкия, ще те порази отново. Немидийците държат най-големите, най-богатите и най-гъсто населените части на Аквилония. Те не могат да бъдат победени от силите, които можеш да събереш. Просто ще жертвиш без полза верните си поданици. Мъчно ми е да ти го кажа, но, кралю, ти си крал без кралство.

Конан гледаше огъня и мълчеше. Една догаряща главня се разпадна между пламъците, без да изхвърли фонтан от искри. Същото можеше да стане с неговото царство.

Отново почувства присъствието на мрачната реалност зад воала на материалната илюзия. Отново почувства неизбежния ход на безмилостната съдба. Паника обхвана душата му, обзе го чувство на обреченост. Изпита неудържимо желание да разрушава и убива.

— Къде са моите сановници? — попита най-после той.

— Палатидий беше сериозно ранен при Валкия, откупен от семейството си и сега лежи в замъка си в Атал. Ще има късмет, ако някога отново се качи на седло. Паблий, канцлерът, напусна царството предрешен и никой не знае къде е. Съветът е разпуснат. Някои

съветници бяха затворени, други прогонени. Много от верните ти поданици бяха избити. Тази вечер например принцеса Албиона ще умре под брадвата на палача.

— Защо? — попита Конан. Сините му очи бяха изпълнени с такъв гняв, че Сервий изплашен се сви.

— Защото не иска да стане любовница на Валерий. Земите й са конфискувани, доверените лица продадени като роби. В полунощ в Желязната кула главата ѝ трябва да падне. Бъди благоразумен, кралю... за мен ти винаги ще си мой крал... бягай, преди да са те открили. През тези дни никой не е в безопасност. Шпиони и доносници са плъзнали между нас и донасят и най-дребната постъпка или дума на недоволство. Ако научат, че си тук, те чака тъмница и смърт. Моите коне и всичките мъже, на които мога да се доверя, са на твоето разположение. Преди разсъмване ще сме далеч от Тарантия и ще сме минали повечето път до границата. Ако не мога да ти помогна да си върнеш царството, мога поне да те последвам в изгнание.

Конан поклати глава. Сервий го гледаше разтревожен. Кралят седеше, подпрял брада на големия си юмрук. Огънят в камината хвърляше червена светлина върху стоманената му ризница, осветяваше изпълнените с гняв очи. Сервий отново, както в миналото, само че по-силно, долови в краля нещо чуждоземно. Това великанско тяло под стоманената ризница беше прекалено здраво и гъвкаво за цивилизиран човек. В очите му гореше стихийният огън на първобитен човек. Сега варварската жилка в краля беше по-силно изразена, сякаш в тази напрегната обстановка външните прояви на цивилизацията бяха отстъпили на праисторическата му природа. Той не действаше така, както би действал един цивилизиран човек при същите условия, нито мислеше като такъв. Конан беше непредсказуем. Само една крачка отделяше краля на Аквилония от облечения в кожа варварин от кимерийските планини.

— Ако е възможно, ще отида в Пойтейн — каза най-после Конан.
— Но сам. А като крал на Аквилония трябва да изпълня един последен дълг.

— Какво имаш предвид? — попита Сервий, обхванат от лошо предчувствие.

— Тази вечер отивам в Тарантия да помогна на Албиона — отговори кралят. — Не успях да спася всички свои верни поданици,

но... ако вземат главата й, по-добре да вземат и моята.

— Това е лудост! — извика изумен Сервий и се хвани за гърлото, сякаш почувстввал примката около врата си.

— В кулата има тайни, които малцина знаят — каза Конан. — Във всеки случай ще е подло от моя страна, ако оставя Албиона да умре заради верността си към мен. Аз може да съм крал без кралство, но не съм мъж без чест.

— Ще погубиш всички ни — прошепна Сервий.

— Ако не успея, няма да погубя никого, освен себе си. Ти рискува достатъчно. Остави ме тази нощ да отида самичък. Това е единственото, което искам. Намери ми кърпа за връзване на очи, здрава тояга и дрехи, каквито носят пътешествениците.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ТОВА КРАЛЯТ ЛИ Е, ИЛИ НЕГОВИЯТ ПРИЗРАК?

Много хора минаваха под големите сводести порти на Тарантия между залез-слънце и полунощ — закъснели пътници, идващи отдалеч търговци с тежко натоварени мулета, свободни работници от околните ниви и лозя. Сега, когато в централните провинции върховен господар беше Валерий, не проверяваха строго хората, които непрестанно влизаха като огромен поток през широките порти. Дисциплината беше отслабнала. Немидийските войници, които стояха на пост, бяха полуупияни и прекалено заети да зяпат красивите селски момичета и богатите търговци, които можеха да изнудят, за да обръщат внимание на работници или прашни пътници. Не обрънаха внимание и на високия пътник, чието окъсано наметало не можеше да прикрие силното му тяло.

Човекът беше с изправена, агресивна стойка. Тя беше толкова естествена за него, че той не я забелязваше, камо ли пък да я скрива. Голяма кърпа закриваше едното му око, нахлупената ниско над очите кожена шапка скриваше чертите на лицето му. С дълга тояга в мускулестата кафява ръка, той мина лениво под арката край запалените факли и тръгна по широките улици на Тарантия.

По добре осветените булеварди хората вървяха забързани по своите работи, магазините и сергиите бяха отворени, стоките изложени. Една постоянна грижа занимаваше умовете на всички. Немидийски войници, поединично или на групи, вървяха важно през тълпите, пробивайки си път със заучена арогантност. Жените бързаха да се отстранят от пътя им, мъжете отстъпваха със смръщени чела и стиснати юмруци. Аквилонците бяха горда раса, а немидийците — техни исторически врагове.

Стиснал здраво тоягата си, пътникът като всички други аквилонци се отдръпна да направи път на мъжете с ризници. В

пъстрата тълпа той не правеше впечатление със сивите си, прашни дрехи. Но докато минаваше покрай едно дюкянче за мечове и от широко отворената врата върху него падна светлина, той почувства нечий втренчен поглед. Обърна се бързо и видя един мъж в кафява куртка на свободен работник да го разглежда съсредоточено. Мъжът бързо се обърна и изчезна в движещата се тълпа. Конан обаче свърна в съседната уличка и забърза. Може би беше обикновено любопитство, но все пак реши, че е по-добре да не рискува.

Мрачната Желязна кула беше отделена от крепостта. Намираше се сред лабиринт от тесни улици и ниски бедняшки къщи, гъмжащи от хора. Кулата всъщност беше замък — стара огромна постройка от тежки камъни и почеряло желязо, служила някога за крепост.

Недалеч от нея, сред няколко почти безлюдни жилища и складове, се намираше древна стражева кула, толкова стара и забравена, че от сто години я нямаше на градските карти. Нейното първоначално предназначение беше забравено и никой не беше забелязал, че старата, ръждива на вид ключалка, предназначена да спира просяците и крадците, е всъщност нова и изключително здрава. Нямаше и половин дузина хора в кралството, които да знаят тайната на тази кула.

В масивната зеленясала врата не се виждаше дръжка, но опитните пръсти на Конан я откриха и натиснаха. Вратата тихо се отвори навътре и той влезе в непрогледната тъмнина. Озова се в пътна, гола цилиндрична шахта от массивен камък.

Опипвайки с крак ъгъла, Конан намери една изпъкнала на пода плоча, вдигна я и без да се колебае, се наведе и влезе. Краката му уверено стъпваха по каменните стъпала в тесния тунел, който водеше право в Желязната кула през три улици.

Камбаната на крепостта, която биеше само в полунощ или при смърт на крал, неочеквано забумтя. В една слабо осветена стая в Желязната кула се отвори врата и в коридора излезе мъж. Отвътре кулата беше толкова сурова, колкото и отвън. Масивните й каменни стени бяха груби и голи. Плочите на пода бяха изтрити от препъващи се крака, стъпвали по тях в продължение на столетия. Сводестият таван беше потискащ и схлупен.

Външността на мъжа, който вървеше по този мрачен коридор, отговаряше на обстановката. Той беше висок, добре сложен, облечен в прилепнали по тялото черни копринени дрехи. На главата си имаше черна качулка, падаща на раменете, с две дупки за очите. Беше облечен в черно наметало. На рамото си носеше тежка брадва.

Отнякъде се появи накуцващ, приведен мрачен старец, прегърбен под тежестта на копието и фенера, които носеше в една ръка.

— Точен си, както предшественика си, палачо — изръмжа той.
— Току-що удари полунощ и маскираните отидоха в килията на господарката. Чакат те.

— Ехoto от камбанния звън още не е загълхнало — отвърна екзекуторът. — Може да не съм толкова бърз като кучето, което изпълняваше тази длъжност преди мен, но ръката ми е не по-малко точна. Върши си работата, пазачо, и ме остави аз да си върша моята. Според мен моят занаят е по-приятен от твоето обикаляне из студените коридори и надзъртане през ръждиви врати. Тази вечер ще отсека най-красивата глава в Тарантия.

Нощният пазач замърмори, закуцука по коридора, а палачът продължи лениво по пътя си. След няколко крачки стигна до един ъгъл на коридора и разсеяно отбеляза, че вляво една врата е полуотворена. Ако беше помислил, щеше да се досети, че я е отворил нощният пазач. Но мисленето не беше негова отличителна характеристика. Той мина през незаключената врата, преди да разбере, че нещо не е в ред, а после беше много късно.

Стресна се от тиха тигрова стъпка и шум от наметало. Преди да се обърне, една силна ръка го стисна за гърлото и прекъсна недостигналия до устните вик. В следващия миг палачът с ужас усети силата на нападателя — мишите му бяха безсилни срещу нея и студенината на опряната във врата му кама.

— Немидийско куче! — изсъска в ухото му прегракнал от ярост глас. — Вече няма да сечеш аквилонски глави.

Това беше последното, което чу.

В усойната тъмница, осветена от една-единствена факла, трима мъже стояха около една млада жена, коленичила на застланите с шавар

каменни плочи. Беше само по риза. Русите ѝ коси падаха на блестящи къдрици върху белите ѝ рамене, ръцете ѝ бяха вързани зад гърба. Дори в трептящата светлина на факлата, въпреки че беше разрошена и бледа от страх, тя беше поразително красива. Мъжете бяха маскирани и пътно загърнати с наметала. Делото им изискваше да използват маски дори в една покорена страна. Въпреки маските тя ги познаваше. Но това нямаше да ѝ помогне — след тази нощ тя нямаше да е жива.

— Нашият милостив господар ти дава още една възможност, принцесо — каза на аквилонски най-високият от тримата. — Той ме помоли да ти кажа, че ако смириш гордия си, непокорен дух, е готов да те приеме. Ако ли не... — Мъжът посочи зловещия дръвник в средата на килията. По него имаше черни петна засъхнала кръв и множество дълбоки резки.

Албиона потрепери, пребледня и се отдръпна. Всички фибри на здравото ѝ младо тяло се тресяха от желание за живот. „Валерий е млад и хубав, много жени го харесват“ — каза си тя, борейки се с непреодолимото желание да остане жива. Но не можеше да произнесе думата, с която да откупи младото си тяло от дръвника и брадвата. Не можеше да разсъждава. Знаеше само, че при мисълта за прегръдката на Валерий цялата настръхва от отвращение, по-силно и от страх от смъртта. Албиона поклати безпомощно глава, принудена от сила, по-голяма от инстинкта за живот.

— Тогава няма повече място за приказки! — отбеляза нетърпеливо един от тримата с немидийски акцент. — Къде е палачът?

Сякаш в отговор на въпроса му вратата на тъмницата тихо се отвори и като черна сянка в нея се появи една огромна фигура.

Албиона неволно ахна при вида на зловещата фигура. Другите трепнаха, може би обхванати от суеверен страх. През отворите на пътно прилепналата шапка блестящите като сини въглени очи огледаха подред мъжете и те почувстваха странни студени тръпки.

Високият аквилонец грубо хвана девойката и я помъкна към дръвника. Тя запищя неудържимо и безнадеждно започна да се бори, обезумяла от ужас, но мъжът безмилостно я натисна надолу и наведе русата ѝ глава над дръвника.

— Защо се бавиш, палачо? — извика гневно той. — Изпълнявай си задачата!

Отговори му кратък, силен, неописуемо заплашителен смях. Тримата мъже замръзнаха на местата си и се втренчиха в закачулената фигура. Застаналата на колене жена обърна глава и погледна нагоре.

— Какво означава този неприличен смях, подлецо? — попита разтревожен аквилонецът.

Човекът в черните дрехи съмъкна качулката от главата си, опря гръб в затворената врата, вдигна брадвата и избоботи:

— Познахте ли ме, кучета? Разбрахте ли защо съм дошъл?

В последвалата тишина прозвуча един вик.

— Кралят! — изпища Албиона. — О, велики Митра, кралят!

Тримата мъже стояха като статуи. После аквилонецът заговори като човек, който се съмнява в собствените си сетива.

— Конан! — възклика той. — Кралят ли е това, или неговият призрак? Що за дяволска шега?

— Дяволска шега за дяволи като вас! — подигра се Конан. Устните му се смееха, но в очите му гореше адски огън. — Хайде, елате по-близо, кучета. Вие имате мечове, аз този касапски сатър. Мисля, че е подходящ за такива като вас.

— Дръжте го! — извика аквилонецът и извади сабята си. — Това е Конан! Трябва да го убием, иначе той ще ни убие!

Немидийците се отърсиха от уплахата, извадиха мечовете си и се спуснаха към краля.

Брадвата на палача не е подходяща за бой, но кралят си служеше с нея с такава лекота, сякаш беше бойно оръжие. Движеше се бързо, непрекъснато се местеше и не даваше възможност и тримата да го нападнат едновременно.

Отби сабята на първия нападател и преди той да отстъпи, стовари със страхотна сила брадвата върху гърдите му. Другият немидиец замахна, не улучи, загуби равновесие и след миг мозъкът му бликна от разцепения от брадвата на Конан череп. В следващия миг аквилонецът, притиснат в един ъгъл, отчаяно отбиваше унищожителните удари, които се сипеха като дъжд и не му даваха възможност дори да извика за помощ.

Внезапно с лявата си ръка Конан съмъкна маската от главата на мъжа и разкри пребледнялото му лице.

— Подлец! — изръмжа кралят. — Разбрах, че си ти. Предател! Проклет изменник! Дори тази позорна стомана е прекалено висока

чест за твоята глава. Умри като крадец!

Брадвата описа унищожителна дъга, аквилонеца изпища и падна, хващайки се за дясното рамо, от което бликна кръв. Ръката му беше отсечена. Брадвата се издигна втори път и безпрепятствено нанесе втори удар отстрани на тялото. От зейналата рана изскочиха вътрешностите му.

— Лежи докато кръвта ти изтече — изръмжа Конан и хвърли с погнуса брадвата. — Хайде, принцесо!

Той се наведе и разряза въжетата около китките й, вдигна я на ръце и излезе от тъмницата. Албиона ридаеше, сгушена в силните му обятия.

— Успокой се — промърмори Конан. — Още не сме се измъкнали. Ако се доберем до тайната врата, през която се отива към стълбите за тунела... Дявол да ги вземе! Дори през тези дебели стени са ни чули!

В коридора се чу звън на оръжия и стъпки, под сводестия таван закънтяха викове. Една наведена и накуцваща фигура с фенер в ръка изникна отнякъде и освети Конан и девойката. Конан изруга и скочи напред, но старият пазач захвърли фенера и копието, завика с всички сили за помощ и побягна.

Конан се обърна и затича в обратна посока. Пътят навън беше затворен от тайната врата, през която беше влязъл в Желязната кула. Но той познаваше добре това зловещо здание. Преди да стане крал беше затварян в него.

Зави в един страничен коридор, достигна до друг, по-широк, успореден на онзи, по който беше дошъл, оттам тръгна по един страничен. Той го върна в коридора, който беше напуснал, но на по-удобно място. На няколко метра имаше здрава залостена врата, охранявана от брадат немидиец с ризница и шлем. Беше с гръб към Конан, обърнат към нарастващия шум и приближаващите се фенери.

Конан не се поколеба дори за миг. Оставил девойката на пода и се спусна тихо към пазача. Мъжът се обърна, изкрещя от изненада и уплаха и вдигна копието си. Но преди да нанесе удар с неудобното си оръжие, Конан замахна с всичка сила с меча си и главата на немидиеца се търкулна на пода.

Конан бързо измъкна големия дънер, с който беше залостена вратата — твърде тежък за силите на обикновен човек — и извика

Албиона, която залитайки затича към него. Той я сграбчи под мишница и изтича навън.

Озоваха се в тясна, тъмна като катран улица, оградена от едната страна от кулата, а от другата от отвесна стена долепени една до друга къщи. Конан пипнешком затърси врати или прозорци на стената, но не намери.

Врата на кулата зад него със скърдане се отвори и от нея се изсипаха мъже с факли. Светлината се отразяваше от мечове и доспехи. Мъжете се взираха в тъмнината и свирепо крещяха. После се втурнаха в посока обратна на тази, по която бяха тръгнали Конан и Албиона.

— Скоро ще разберат, че са сбъркали — промърмори той и затича. — Ако изобщо намерим пролука в тази проклета стена... По дяволите! Нощната стража!

Пред тях на пресечката с една тясна уличка се провида слаба светлина и блясък на стомана. Беше нощната стражка, дошла да види какво става.

— Кой е там? — извикаха те. Конан чу омразния немидийски акцент и стисна зъби.

— Стой зад мен! — тихо заповяда той на девойката. — Трябва да минем преди стражите от тъмницата да са се върнали и да ни завардят от другата страна.

После стисна меча си и се спусна право към идващите фигури. На негова страна беше предимството на изненадата. Той виждаше техните очертания в светлината, но бе невидим за тях на фона на тъмната улица. И още преди да го усетят, беше сред тях и започна яростно да сече. Бяха половин дузина, в доспехи, калени в погранични войни ветерани, в които бойният инстинкт надделяваше над разсъдъка. Трима паднаха преди да разберат, че срещу себе си имат сам човек. И въпреки това реагираха мълниеносно. Звънът на стомана беше оглушителен, от меча на Конан изскачаха искри, когато удряше върху ризници и шлемове. Той виждаше по-добре от тях, в оскъдната светлина неговата подвижна фигура беше трудна цел. Мечовете им сечаха въздуха, а той удряше точно и със силата на ураган.

Зад него вече се чуваха виковете на стражата от кулата, която по звънтенето на оръжията се беше ориентирала за мястото на боя. А пред него облечените в ризници мъже му препречваха пътя. След миг

стражата щеше да го нападне в гръб. Конан удвои силата на ударите като ковач, който кове нагорещено желязо върху наковалня. И тогава стана нещо непредвидено. Като изневиделица зад стражите се появиха дузина черни фигури, зазвънтя стомана. В мрачината ревяха мъже, нанасяха смъртоносни удари. За миг улицата се покри с гърчещи се тела. Една тъмна, загърната в наметало фигура скочи към Конан и той вдигна меча си, видял протегната към него ръка. Но ръката не държеше оръжие. Чу се вик:

— Насам, ваше величество! Бързо!

Изненадан, Конан тихо изруга, хвана Албиона и последва непознатия спасител.

Заобиколен от загадъчните фигури, кимериецът забърза по улицата. Носеше принцесата на ръце като малко дете. Не можеше да каже нищо за спасителите си, освен че бяха в тъмни наметала и качулки. Обзе го съмнение. Но за момента тези хора го бяха отрвали от враговете и той продължи да ги следва.

Сякаш усетил съмненията му, водачът го докосна леко по рамото и каза:

— Не се страхувай, кралю. Ние сме верни поданици. — Гласът не му беше познат, но акцентът беше от централните провинции на Аквилония.

Зад тях жадните за мъст стражи крещяха, спъваха се в труповете по земята, силуетите им се открояваха на слабата светлина от далечната улица. Но мъжете с качулки неочеквано се обърнаха към плътната на вид стена и Конан видя в нея отворена врата. Ядно изруга. Беше минавал много пъти оттук по светло и не беше забелязал никаква врата. Влязоха, вратата се затвори и ключалката щракна. Звукът не беше успокояващ, но нямаше време за губене. Мъжете уверено го водеха напред. Вървяха в нещо като тунел. Конан почувства тънкото тяло на Албиона да трепери в ръцете му. После някъде пред тях слабо се провидя отвор — някакъв по-малко черен свод в тъмнината — и минаха през него.

Последва причудлива поредица от полуосветени дворове, сенчести алеи и виещи се коридори. Вървяха в пълна тишина. Накрая се оказаха в широка осветена стая. Конан нямаше представа къде се намира, защото техният лъкатущещ път обърка дори неговото вродено чувство за посока.

ДЕСЕТА ГЛАВА

МОНЕТАТА ОТ АХЕРОН

Не всички влязоха в залата. Когато вратата се затвори, Конан видя пред себе си само един слаб мъж с черно наметало и качулка. Мъжът свали наметалото си. Имаше спокойно лице с фини черти.

Кралят сложи Албиона пода, но тя продължаваше да се държи за него и да гледа уплашено. Залата, осветена от меката златна светлина на бронзови светилници, беше огромна, с мраморни стени, частично покрити с черни кадифени завеси, и великолепен дебел килим върху мозаечния под.

Конан инстинктивно сложи ръка на меча си. На дръжката му имаше кръв. Засъхнала кръв имаше и по ножницата, защото той беше приbral меча, без да го почисти.

— Къде сме? — попита Конан.

Непознатият му отговори с нисък, дълбок поклон, в който подозителният крал не откри никаква следа на ирония.

— В храма на Азура, кралю.

Албиона тихо изпища, притисна се още по-силно към Конан и погледна ужасена към черните сводести врати, сякаш очакваше да влезе някой от ужасните владетели на мрака.

— Не се плаши, господарке — каза водачът. — Въпреки суеверието на простите хора тук няма нищо, което да ви навреди. Щом дори монархът вярва, че нашата религия може да ви спаси от преследване, никой от неговите поданици не трябва да се страхува.

— Кой си ти? — попита Конан.

— Аз съм Хадрат, жрец на Азура. Един от моите последователи те познал, когато си влязъл в града, и ми обади.

Конан непочтително изсумтя.

— Не се страхувай — успокои го Хадрат. — Така си се маскирал, че освен поклонниците на Азура, чийто култ изисква да търсят истината, никой друг не може да те познае. Ние те следвахме до стражевата кула. Някои от моите хора отидоха чак в тунела, за да ти

помогнат, в случай че се върнеш по същия път. Други, между които и аз, обградихме кулата. Тук, в храма на Азура, ти все още си крал.

— Защо рискувате живота си за мен? — попита кралят.

— Когато се възкачи на трона, ти се отнесе дружелюбно към нас и не позволи на жреците на Митра да ни изгонят от страната — отговори Хадрат.

Конан го погледна с любопитство. Никога не беше влизал в храм на Азура и дори не беше сигурен, че в Тарантия има такъв. Жреците на тази религия умееха да крият храмовете си. Сред хиперборейските народи преобладаваше култът към Митра, но съществуваше и култът към Азура въпреки официалната забрана и вражда. Конан беше слушал ужасни истории за скрити храмове, където непрекъснато се издигал дим от черни жертвеници, върху които пред голяма, навита на колело змия сечно полюшваща се глава се принасяли в жертва отвлечени хора.

Преследванията накарали поклонниците на Азура да крият храмовете си и да провеждат ритуалите тайно. Тази скритост на свой ред беше причина за чудовищни подозрения и измислици.

Но Конан проявяваше голямата търпимост на варварин и отказа да преследва поклонниците на Азура и да позволи на хората да го вършат без по-сигурни доказателства от непотвърдените слухове и обвинения. „Ако те са черни магьосници — казваше той, — как ще ви позволят да ги измъчвате? Ако пък не са, какво лошо могат да ви сторят? Това са клевети. Оставете хората се молят на каквите си искат богове.“

В отговор на почтителната покана на Хадрат той седна на един стол от слонова кост и посочи на Албиона друг, но тя се настани на една позлатена табуретка и се притисна до бедрото му, сякаш търсеще сигурност от този контакт. Подобно на повечето последователи на Митра, Албиона изпитваше неясен ужас от поклонниците на Азура, още повече че от дете й бяха втълпявали фантастични истории за човешки жертви и човекоподобни богове, разхождащи се из притъмнени храмове.

Хадрат стоеше пред тях, навел голата си глава.

— Какво ще желаете, ваше величество?

— Най-напред храна — изръмжа Конан и жрецът удари със сребърния си жезъл един златен гонг.

Ехото от меките тонове още не беше загълхнало, когато четири закачулини фигури влязоха през закритата със завеса врата, бутайки голяма сребърна количка, отрупана с изпускащи пара блюда и кристални съдове с вино. Те я поставиха пред Конан и се поклониха ниско. Кралят избърса ръцете си с Дамаската и с нескрито удоволствие млясна устни.

— Внимавай, кралю! — прошепна Албиона. — Тези хора ядат човешко месо!

— Залагам царството, че това е добре опечено говеждо — отговори Конан. — Хайде, момиче, лапай! Сигурно си прегладняла след гладорията в затвора.

Като чу съвета и видя примера на онзи, чиято дума беше закон за нея, принцесата се подчини и започна да яде лакомо, но изискано, докато нейният господар разкъсваше огромните късове месо и пиеше така, сякаш три дни не беше ял.

— Твоите жреци са много досетливи, Хадрат — каза Конан с огромен кокал в ръка и пълна с месо уста. — Приветствам вашата готовност да mi помогнете в борбата за възвръщане на царството.

Хадрат само поклати глава. Конан удари с кокала по масата в порив на неудържим гняв.

— По дяволите! Какво е станало с хората на Аквилония? Най-напред Сервий... сега ти. Нищо друго ли не можеш да правиш освен да поклащаши идиотски глава, когато говоря за прогонване на тези кучета?

Хадрат въздъхна и отвърна:

— Господарю, мъчно mi е да ти го кажа, ще mi се да не е така. Но настъпва краят на свободата на Аквилония. Не, настъпва краят на свободата на целия свят! В историята на света епохите се повтарят и сега навлизаме в епохата на робството, както е било някога.

— Какво имаш предвид? — попита разтревожен кралят.

Хадрат седна на стола, подпря лакът на коляно и се загледа във вратата.

— Срещу теб са се опълчили не само благородниците на Аквилония и войските на Немидия — отговори той. — Срещу теб действа магия... черна магия от най-ранните години от сътворението на този свят. Един ужасен човек е възкръснал от сенките на миналото и никой не може да му се противопостави.

— Какво имаш предвид? — повтори Конан.

— Говоря за Ксалтътън от Ахерон, умрял преди три хиляди години, който се разхожда днес по земята.

Конан замълча. В ума му се появи едно лице... покрито с брада, спокойно, с нечовешка красота. И отново го замъчи чувството за нещо тревожно и познато. Ахерон — тази дума разбуди неясни спомени в ума му.

— Ахерон — повтори той. — Ксалтътън от Ахерон... човече, да не си полуудял? Ахерон е мит отпреди повече столетия, отколкото мога да се сетя. Винаги съм се питал дали въобще някога е съществувал.

— Съществувал е — отговори Хадрат. — Ахерон е бил империя на магьосници, отдали се на черни магии. Накрая империята била завладяна от хиперборейските племена на запад. Магьосниците на Ахерон практикували най-лошите магии, ужасни вълшебства, научени от самите дяволи. И от всички магьосници на тази прокълната империя никой не е бил толкова велик, колкото Ксалтътън от Питон.

— Тогава как е бил победен? — попита скептично Конан.

— Посредством някакъв грижливо пазен от него източник на космическа сила, който бил откраднат и използван срещу него. Сега този източник е отново в ръцете му и той е непобедим.

Албиона се загърна плътно с черното наметало на палача и премести озадачен поглед от жреца към краля. Конан поклати гневно глава и изръмжа:

— Ти ми се присмиваш. Ако Ксалтътън е умрял преди три хиляди години, как е възможно този брадат човек да е той? Това е просто мошенник, взел неговото име.

Хадрат се наведе към масичката от слонова кост, отвори намиращото се върху нея малко златно ковчеже и извади нещо, което блестеше на меката светлина... голяма антична златна монета.

— Ти си виждал лицето на Ксалтътън. Погледни. Това е монета, сечена в древния Ахерон преди неговото падане. В черната империя дори тази монета се е използвала за правене на магии.

Конан взе монетата и съсредоточено я заразглежда. Наистина беше старинна. По времето, когато се занимаваше с грабежи, беше имал много монети и добре ги познаваше. Ръбовете бяха заоблени, надписът почти заличен. Но образът на щампованото на едната страна лице беше все още ясен. Конан пое дълбоко дъх през стиснатите си

зъби. В стаята не беше студено, но по тялото му премина ледена тръпка. На монетата беше изсечен образът на брадатия мъж — загадъчен, със спокойна нечовешка красота.

— Кълна се в името на Кром, това е той! — промърмори Конан. Сега разбра защо, когато видя брадатия мъж, имаше чувството, че го познава. Беше виждал такава монета в една далечна страна.

Той разтърси рамене и изръмжа.

— Случайна прилика... този хитрец е установил приликата, а после е взел името на забравения магьосник. — Но Конан не беше убеден в думите си. Монетата разтърси устоите на увереността му. Той почувства, че реалността и стабилността се сриват в бездната на илюзията и магията. Един магьосник можеше да бъде разбран. Но тук имаше някаква дяволия, недостъпна за здравия разум.

— Няма съмнение, че това е наистина Ксалтън от Питон — каза Хадрат. — Той е съборил скалите при Валкия със своите магии, с които господства над природните сили на земята... той е изпратил съществото от царството на мрака в шатрата ти преди разсъмване.

Конан се намръщи.

— Откъде знаеш всичко това?

— Поклонниците на Азура имат свои тайни начини да се доберат до истината. Но това сега не е важно. Разбиращ ли безсмислието да жертваш живота на поданиците си в един обречен на провал опит да си върнеш короната?

Конан подпра брадичка и се замисли. Албиона, объркана от проблемите, пред които беше изправен той, го наблюдаваше загрижено.

— Няма ли на свeta магьосник, способен да направи магия по-силна от тази на Ксалтън? — попита най-после Конан.

Хадрат поклати глава.

— Ако имаше, ние, поклонниците на Азура, щяхме да знаем. Хората казват, че нашият култ е продължение на стигийския култ към змията. Това е лъжа. Нашите предци са дошли от Вендия, отвъд морето Вилайет и сините Химелийски планини. Ние сме синове на Изтока, не на Юга, и носим в себе си знанието на всички магьосници на Изтока, които са по-големи от тези на Запада. И въпреки това силата на всички тях не може да устои пред силата на Ксалтън, както сламката не може да устои пред ураганен вятър.

— Но той някога е бил победен — припомни Конан.

— Да! С помощта на космически източник. Този източник е отново в ръцете му и той ще се погрижи да не му го откраднат втори път.

— И какъв е този проклет източник? — попита раздразнено Конан.

— Нарича се Сърцето на Аrimан. Когато Ахерон паднал, местният жрец, който го откраднал и го използвал срещу Ксалтътън, го скрил в една пещера и построил над нея малък храм. Три пъти след това храмът бил събарян и отново построяван, всеки път по-голям и по-разкошен отпреди, винаги на едно и също място, макар че хората забравили причината за това. Споменът за скритата реликва се изличил от паметта на обикновените хора и се запазил само в съхранените свещени книги и тайните свитъци. Едни казват, че това е сърце на бог, други, че е звезда, паднала преди много години. Преди да бъде откраднат, никой не го е виждал цели три хиляди години. Когато магията на жреците на Митра се оказала безсилна срещу вълшебствата на Алтаро, помощника на Ксалтътън, те си спомнили за древната легенда за Сърцето. Върховният жрец и един негов ученик слезли в тъмното и страшно подземие под храма, в което не бил влизал жрец три хиляди години. В древните, обковани в желязо томове, в които с тайнствени, загадъчни символи се говорело за Сърцето, се казвало, че древният жрец бил поставил за пазач демона на тъмнината. Дълбоко под земята в квадратна зала със сводести врати, водещи в непрогледна тъмнина, жрецът и ученикът намерили жертвеник от черен камък, излъчващ слаба, необяснима светлина. Върху жертвеника имало странен златен съд с форма на двойна морска раковина, сякаш захваната за камъка. Той зеел отворен и празен. Сърцето на Аrimан го нямало. Докато гледали ужасени, пазачът на подземието, демонът на тъмнината, дошъл при тях и разкъсал върховния жрец. Но ученикът надвил безмозъчното, без душа изчадие на мрака, оставено да пази Сърцето, и изнесъл жреца по дългите, тесни черни стълби. Преди да умре той заповядал на учениците си да се подчинят на силата, която не могат да надвият, и да запазят видяното в тайна. Но тайната се разнесла между жреците и ние, поклонниците на Азура, я научихме.

— И смятате, че Ксалтътън черпи силата си от тази реликва? — все още невярващ попита Конан.

— Не. Силата си той черпи от преизподнята. Но Сърцето на Ариман е дошло от някакъв далечен свят на сияща светлина и с него посветеният ще надвие силите на мрака. То е като меч, който може да порази Ксалтътън, но с който той не може да поразява. То дава живот, но и отнема живот. Ксалтътън го е откраднал не за да го използва срещу врагове, а за да не могат те да го използват срещу него.

— Златно ковчеже във вид на двойна морска раковина върху черен жертвеник в дълбока пещера — промърмори Конан и се намръщи, мъчейки се да си го представи. — Това ми напомня за нещо, за което съм слушал или съм видял. Но какво, в името на Кром, е това забележително Сърце?

— Прилича на голям скъпоценен камък, подобен на рубин, и пулсира с ослепителна светлина, каквато не изпуска никой рубин. То свети като жив пламък...

Конан внезапно скочи и удари десния си юмрук в лявата длан.

— Всемогъщи Кром! — изрева той. — Какъв глупак съм! Сърцето на Ариман! Сърцето на моето царство!

„Намери сърцето на своето царство“, каза Зелата. Велики Имир, това е скъпоценният камък, който видях в зеления пушек, камъкът, откраднат от Тарак, докато Ксалтътън е лежал потънал в сънищата на черния лотос!

Хадрат скочи развълнуван.

— Какво? Откраднали са Сърцето от Ксалтътън?

— Да! — прогърмя гласът на Конан. — Тарак се е страхувал от Ксалтътън и е искал да отнеме силата му. Смятал е, че тя се крие в Сърцето. Може би е мислел, че магьосникът ще умре, ако изгуби Сърцето. Велики Кром... ах! — С гримаса на разочарование и отвращение той махна с ръка. — Съвсем забравих. Тарак даде Сърцето на един крадец да го хвърли в морето. Човекът вече трябва да е в Кордава. Преди да успея да го настигна, той ще отплува с кораб и ще хвърли Сърцето на дъното на океана.

— Морските дълбини няма да го приемат! — възклика Хадрат и потрепери от възбуда. — Ксалтътън отдавна да го е хвърлил в океана, ако не знаеше, че още първата буря ще го изхвърли на брега.

— Да. — Конан беше възвърнал способността си да мисли. — Няма гаранция, че крадецът ще го хвърли. Доколкото познавам крадците... а аз трябва да ги познавам, защото на младини бях крадец

в Замора... той няма да го хвърли. Ще го продаде на някой богат търговец. Всемогъщи Кром! — Той крачеше възбудено из стаята. — Заслужава да се потърси! Зелата ми каза, че трябва да намеря Сърцето на моето царство. И всичко друго, което ми показа, се потвърди. Възможно ли е силата, с която мога да победя Ксалтътън, да се крие в тази дреболийка?

— Главата си залагам! — извика Хадрат. Лицето му гореше от възбуда, очите му блестяха, ръцете бяха стиснати в юмруци. — Ако е в нас, ние ще победим Ксалтътън! Кълна се! Ако си го върнем, ще имаме шанс да си върнем и царството, и да прогоним нашествениците от нашите земи. Аквилонците не се страхуват от мечовете на немидийците, а от черните магии на Ксалтътън.

Конан го погледна, впечатлен от въодушевлението му.

— Това е като преследване на сън — каза най-после той. — Все пак в думите ти чувам отражение на мисълта на Зелата, а всичко друго, казано от нея, се оказа истина. Ще потърся този скъпоценен камък.

— От него зависи съдбата на Аквилония — каза убедено Хадрат.

— Ще изпратя хора да ти помогат...

— Не! — извика гневно кралят, който не искаше помощ от жреци, независимо колко опитни са те в черните магии. — Това е задача за боец. Ще отида самичък. Най-напред в Пойтейн, където ще оставя Албиона при Тросеро. После в Кордава и до морето, ако трябва. Възможно е крадецът, дори да иска да изпълни нареждането на Тараск, да не намери кораб, който излиза на далечно плаване по това време на годината.

— Ако намериш Сърцето — каза Хадрат, — аз ще подгответя пътя за победата ти. Преди да се върнеш в Аквилония, ще съобщя по тайни канали, че си жив и се връща с магия, по-силна от тази на Ксалтътън. Народът ще въстане, ако е сигурен, че ще го защитиш от магиите на Ксалтътън. И освен това ще ти помогна в пътуването.

Той стана и удари гонга.

— Таен тунел води под този храм до едно място отвъд градската стена. Ще отидете до Пойтейн с лодка на богомолци. Никой няма да посмее да ви беспокой.

— Добре. — С готов план за действие Конан изгаряше от нетърпение и енергия. — Само да стане по-бързо.

В същото време на друго място в града протичаха важни събития. Един задъхан пратеник нахълта в двореца, падна на колене пред Валерий, който се развлечаше с танцьорки, и задъхан разказа за кървавото проникване в затвора и бягството на прекрасната затворничка. Съобщи и че граф Теспий, на когото беше поверено изпълнението на смъртната присъда над Албиона, умира и моли да се види с Валерий, преди да напусне света.

Кралят бързо сложи наметката си и съпроводен от пратеника, мина през виещи се коридори и отиде в стаята, където лежеше Теспий. Нямаше съмнение, че графът умира. От устата му излизаше кървава пяна.

Останалото без ръка рамо беше превързано, за да спре изтичането на кръв, но раната отстрани беше смъртоносна.

Самичък в стаята с умиращия, Валерий тихо изруга.

— В името на Митра, мислех, че съществува само един човек, който може да нанесе такъв удар.

— Валерий! — каза задъхано умиращият. — Този човек е жив! Конан е жив!

— Какво говориш! — извика Валерий.

— Кълна се в Митра — отговори Теспий, задушаван от бликналата от устата му кръв. — Той е извел Албиона! Конан не е мъртъв... никакъв призрак не се е върнал от преизподнята, за да ни преследва. Това е човек от плът и кръв. Конан е по-ужасен от всяко. Улицата зад кулата е пълна с убити. Пази се, Валерий... той се е върнал... да убие всички ни...

Силна тръпка разтърси окървавената фигура и тялото на граф Теспий престана да се движи.

Валерий се намръщи, хвърли бърз поглед в празната стая и отиде бързо до вратата, която неочаквано се отвори. Пратеникът и група немидийски стражи стояха на няколко крачки. Валерий промърмори нещо, което можеше да се вземе за одобрение.

— Затворени ли са всички врати? — попита той.

— Да, ваше величество.

— Да се устрои охраната на всяка врата! Всички, които влизат и излизат от града, да се проверяват най-старателно! С помощта на

аквилонски разбойник е избягал ценен затворник. Изпратете хора да ги търсят по улиците и по квартирите! Някой познал ли е разбойника?

— Не, ваше величество. Старият нощен пазач го е видял, но можа да каже само, че е бил в черните дрехи на палача, чието голо тяло намерихме в една празна килия.

— Той е опасен човек — каза Валерий. — Не се опитвайте да го заловите жив. Всички познавате принцеса Албиона. Потърсете я и ако я намерите, веднага убийте и нея, и човека с нея. Повтарям! Не се опитвайте да ги хванете живи!

Валерий се върна в стаята си и извика четирима мъже със странна, чуждоземна външност — високи, слаби, с жълтеникова кожа и безизразни лица. Бяха с дълги черни наметала, стигащи чак до обутите им в сандали крака. Лицата им бяха забулени с качулки. Те стояха пред Валерий със скръстени на гърдите ръце. Валерий ги погледна с неприязън. По време на далечните си пътешествия се беше срещал с много страни раси.

— Когато ви намерих гладни в джунглите на Кхитай — каза строго той, — изгонени от вашето царство, вие се заклехте да mi служите. Досега mi служихте добре по вашия отвратителен начин. Сега искам от вас една последна услуга, след което vi освобождавам от дадената клетва.

— Конан кимериецът, бившият крал на Аквилония, въпреки магията на Ксалтътън... или може би благодарение на нея е още жив. Загадъчният ум на този възкръснал дявол е неразбирам за смъртния човек. И докато той е жив, аз съм в опасност. Хората me приемат като по-малката от две злини. Ако обаче Конан се появи, троныт ще се разлюле под краката mi и преди да успея да направя нещо ще избухне революция. Може би враговете mi имат намерение да използват това срещу мен, когато решат, че вече не съм им нужен. Не зная. Но зная, че Аквилония е много малка за двама крале. Потърсете кимериеца! Използвайте свръхестествените си таланти да го откриете, където и да се намира! Той има много приятели в Тарантия. За да спаси Албиона, е имал помощник. Дори Конан не е могъл самичък да извърши онова ужасно клане в улицата до кулата. Вземете тоягите си и тръгнете по следите му. Не зная къде ще vi отведат тези следи. Но го намерете! И го убийте!

Четиримата кхитанци се поклониха и без да кажат дума, се обърнаха и безшумно излязоха.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА МЕЧОВЕТЕ НА ЮГА

Слънцето изгря зад далечните планини и освети платната на малка лодка, плаваща по течението на реката, която минаваше на една миля от стените на Тарантия и се извиваше на юг като гигантска блестяща змия. Тази лодка се различаваше от плуващите по широката Коротас рибарски и търговски баржи, натоварени със скъпи стоки. Беше дълга и тясна, с висок извит нос, черна, с изрисувани с бяло черепи по бордовете. Прозорците на малката каюта в средата бяха пътно затворени. Другите лодки ѝ правеха път, защото тя очевидно беше от онези лодки на поклонници, които карат безжизнения последовател на Азура в неговото последно тайнствено пътуване на юг, където, далеч зад пойтейнските планини, реката се вливаше в синия океан. В тази каюта несъмнено лежеше тялото на починал богомолец. Всички бяха виждали такива зловещи лодки. И най-фанатичният почитател на Митра не се решаваше да попречи на тяхното тъжно пътуване.

Каква беше крайната точка на това пътуване хората не знаеха. Някои казваха, че е Стигия. Други — някакъв безименен остров отвъд хоризонта. Според трети — обаятелната и загадъчната Вендия, където мъртвите намирали вечен покой. Но никой не беше сигурен. Знаеше се само, че когато умре някой поклонник на Азура, тялото му се закарва на запад по голямата река в черна лодка, карана от гигантски роб, и нито лодката, нито трупът, нито робът се връщат.

Мъжът, който гребеше, беше огромен и тъмен като другите, макар че отблизо човек би открил, че тенът му се дължи на грижливо боядисване. Беше с кожена набедрена препаска и сандали и се справяше с дългия лост и греблата с необикновена вещина и сила. Но никой не се доближаваше до зловещата лодка, защото беше известно, че поклонниците на Азура са прокълнати, а тези лодки са носители на черна магия. Лодкарите се отклоняваха от пътя ѝ и мърмореха

заклинания, без да знаят, че по този начин помагат на бягството на своя крал и принцеса Албиона.

Пътуването с черната тясна лодка по голямата река почти на двеста мили до мястото, където Коротас извива на изток покрай пойтейнските планини, беше странно. Като насян гледката край тях непрекъснато се променяше. През деня Албиона лежеше търпеливо в малката каюта, тиха като мъртвец, за какъвто се представяше. Само късно през нощта, след като увеселителните лодки с красиви пътници, излегнали се на копринени възглавници, напуснаха реката и преди да се появят бързите рибарски лодки, девойката се решаваше да излезе навън. Тогава тя държеше дългия лост, майсторски завързан с въжета, за да й е по-лесно, докато Конан дремваше няколко часа. Но кралят се задоволяваше с малко сън. Огънят на неговото желание го поддържаше, силното му тяло понасяше с лекота уморителното изпитание.

Без спиране и почивка те плуваха на запад денем, на слънчева светлина, покрай господарски вили и зелени горички, нощем, когато милионите звезди се отразяваха във водата, покрай градове, над които трептяха и пулсираха отраженията на милиарди светlinи. С придвижването на юг зимата оставаше зад гърба им. Най-после стигнаха до сините пойтейнски планини, които се издигаха над тях като отбранителни валове на боговете. Голямата река се отклоняваше от тези прилични на кули скали, спускаше се през хълмовете и се изливаше в бързеи и пенливи водопади.

Конан огледа внимателно бреговата линия, пресече една дълга извивка и се насочи към един врязал се във водата нос, където боровете образуваха странно симетричен кръг около сива скала с необичайна форма.

— Не мога да разбера как лодките се спускат надолу през гърмящите водопади — изръмжа той. — Хадрат твърди, че го правели... но ние ще спрем тук. Той каза, че на това място ще ни чака човек с коне, но не го виждам. Не разбирам как Хадрат може да е съобщил за нашето пристигане.

Конан изтегли лодката на брега и завърза носа за един корен. После се хвърли във водата и изми кафявата боя от кожата си. После

извади от каютата аквилонската ризница, намерена му от Хадрат, и си я сложи, препаса и меча си, а Албиона си облече подходящи за пътуване из планината дрехи. Вече напълно въоръжен, Конан се обърна към брега и изведнъж трепна, ръката му инстинктивно стисна дръжката на меча. Под дърветата стоеше облечен в черно човек и държеше юздите на два коня.

— Кой си ти? — попита кралят.

Човекът се поклони ниско.

— Поклонник на Азура. Пристигна нареддане и аз го изпълнявам.

— Как пристигна това нареддане? — попита Конан, но човекът само се поклони отново и каза:

— Дойдох да ви преведа през планините до първата пойтейнска крепост.

— Нямам нужда от водач — отговори Конан. — Познавам добре тези планини. Благодаря за конете, но принцесата и аз ще привлечем по-малко нежелано внимание, ако не бъдем съпроводждани от поклонник на Азура.

Мъжът се поклони за трети път, подаде юздите на Конан, качи се в лодката, отблъсна се от брега с греблото и се спусна по бързия поток към далечните, ревящи бързеи. Озадачен, Конан поклати глава, вдигна принцесата на седлото, качи се на бойния кон и потегли към извисяващите се към небесата зъбери.

Подножието на планините се беше превърнало в граница. Бароните се бяха върнали към феодалните порядки, банди разбойници бродеха безпрепятствено. Пойтейн официално не беше се отделил от Аквилония, но се държеше като самостоятелно царство, управляван от потомствения граф Тросеро. Хълмистата южна страна формално беше подчинена на Валерий, но той не се опитваше да контролира проходите, охранявани от крепости, над които предизвикателно се вееше аленото знаме с леопард на Пойтейн.

В меката вечер кралят и неговата красива млада спътница яздеха по дългите сини склонове. С изкачването далеч пред тях като огромна пурпурна мантия се разкриваше хълмиста страна, прерязана от блестящи реки и езера, осияна с големи ниви и далечни кули. Високо напред съгледаха първата пойтейнска крепост — силно укрепление, извисяващо се над тесен проход.

Над нея на фона на синьото небе се развояха алени знамена.

Преди да достигнат до крепостта, от дърветата излезе група рицари в лъскави доспехи. Водачът им заповяда на пътниците да спрат. Пойтейнците бяха високи мъже с тъмни очи и буйни, дълги черни коси на южняци.

— Спрете и кажете по каква работа сте тръгнали и защо отивате в Пойтейн.

— В Пойтейн да няма въстание, та един мъж в аквилонски дрехи да бъде спиран и разпитван като чуждоземец? — попита Конан и внимателно заоглежда рицарите.

— Много подлеци идват от Аквилония през тези дни — хладно отговори рицарят. — Колкото до въстание, ако имаш предвид неподчинение на узуратора, то Пойтейн е във въстание. Ние предпочитаме да служим на паметта на един умрял крал вместо на скриптьра на жив подлец.

Конан свали шлема си, отметна черната си буйна коса и погледна мъжа в очите. Пойтейнецът го позна, трепна и пребледня.

— О, богове! — промълви той. — Та това е кралят... жив!

Другите се втренчиха неуверено, после нададоха радостни викове, струпаха се около Конан и заразмахваха мечове — приветствието им можеше да ужаси всеки миролюбив човек.

— О, Тросеро сигурно ще се разплаче от радост като ви види! — извика един.

— Да, и Проперо — допълни друг. — Той тъгува и ден и нощ се проклина, че не е стигнал навреме във Валкия, за да умре до своя крал!

— Сега ще си върнем кралството! — извика друг и заразмахва меча си над главата си. — Да живее Конан, кралят на Пойтейн!

Звънът на мечовете и гърмът на възгласите изплаши птичките от околните дървета и те излетяха като сив облак. Горещата южняшка кръв пламна и войните не желаеха нищо друго, освен техния новонамерен монарх да ги поведе към битки.

— Очакваме заповедите ти, кралю — викаха те. — Нека някой отнесе новината за пристигането ти в Пойтейн! Знамена ще се развеят над всяка кула, рози ще покрият пътя пред коня ти, всички ще приветстват завръщането ти...

Конан поклати глава.

— Не се съмнявам във вашата вярност. Но ветровете от тези планини ще довеят новината в страната на моите врагове. Предпочитам да не знаят, че съм жив... засега. Заведете ме при Тросеро, но го запазете в тайна.

Така намерението на рицарите за триумфална процесия се превърна по-скоро в тайно бягство. Те пътуваха бързо, не говореха, освен когато прошепваха паролата на дежурните на проходите. Конан яздеше между тях със спуснато забрало.

Планините не бяха населени. Тук живееха само разбойници и войници от гарнизоните, охраняващи проходите. Склонните към удоволствия пойтейнци не изпитваха желание да се борят с трудния и беден живот сред планините. На юг от планинските вериги богатите и красиви равнини на Пойтейн се простираха до река Алимейн. Отвъд реката бяха земите на Зингара.

Дори сега, когато оттатък планините зимата беше изсушила листата на дърветата, тукашните равнини бяха покрити с високи сочни треви. Конете и добитъкът, с които беше известен Пойтейн, пасяха по тях. Сънцето огряваше палмите и портокаловите горички. Великолепните пурпурни, златни и алени кули на замъците и градовете отразяваха светлината му. Пойтейн беше страна на топлина и изобилие, на хубави жени и безстрашни войни. Защото не само суворите страни на севера отглеждаха силни мъже. Пойтейн беше заобиколен от алчни съседи и нейните синове се учеха на смелост в непрестанни войни. На север страната се охраняваше от планините, но на юг само Алимейн отделяше равнините на Пойтейн от равнините на Зингара и не веднъж, а хиляди пъти тази река беше текла червена. На изток лежеше Аргос, зад него Офир — горди и алчни царства. Рицарите на Пойтейн опазваха земите си със силата на мечовете си и не познаваха спокойствие и безделие.

И така не след дълго Конан пристигна в замъка на граф Тросеро...

Конан седеше върху копринен диван в богато обзаведена стая, чиито ефирни пердeta се издупаха от топлия вятър. Тросеро, здрав, подвижен, неспокоен мъж с кръст тънък като на жена и рамене на рицар, неподвластен на годините, ходеше из стаята като пантера.

— Хайде да те провъзгласим за крал на Пойтейн! — предложи графът. — Нека северните свине носят хомота на робството, който доброволно са надянали на вратовете си. Югът е все още твой. Живей тук и ни управлявай сред цветя и палми.

Конан поклати глава.

— Няма по-величествена страна от Пойтейн. Но аз не мога да я защитавам сам, колкото и смели да са нейните синове.

— От поколения това е било възможно — с ревнива гордост, характерна за неговия род, възрази Тросеро. — Ние не сме били винаги част от Аквилония.

— Зная. Но условията сега не са като някога, когато царствата са били разпокъсани и непрекъснато са воювали. Дните на княжествата и на свободните градове са отминали, настъпва времето на големите държави. Владетелите мечтаят за империи. Само в единството е силата.

— Да обединим Зингара с Пойтейн — предложи Тросеро. Половин дузина принцове се бият помежду си, страната се разкъсва от гражданска войни. Ние ще я завладеем провинция по провинция и ще я присъединим. А после с помощта на зингаранците ще завладеем Аргос и Офир. Ще изградим империя...

Конан отново поклати глава.

— Не, аз не мечтая за империя. Аз искам да съм крал само на собственото си кралство. Никога не съм имал желание да управлявам империя, обединена с меч и огън. Едно е да си върнеш трона с помощта на собствените поданици и да управляваш с тяхното съгласие, а съвсем друго — да покориш чужди царства и да ги управляваш със страх. Не искам да съм втори Валерий. Не, Тросеро, аз ще управлявам или всички аквилонци, или нищо, но не и чужди народи.

— Тогава води ни към планините и ние ще прогоним немидийците.

Лицето на Конан грееше от признателност.

— Ценя високо твоята готовност да помогнеш за прогонването на немидийците, Тросеро, но това би било напразна жертва. Казах ти какво трябва да направя, за да си върна царството. Трябва да намеря Сърцето на Ариман.

— Но това е лудост! — протестира Тросеро. — Дърдорене на жрец-еретик. Приказки на луда магьосница.

— Ти не беше в шатрата ми при Валкия — отговори мрачно Конан и неволно погледна дясното си рамо, където още личаха сини белези. — Не видя как скалите падат и погубват цвета на моята войска. Не, Тросеро, аз съм убеден, че Ксалтътън не е смъртен човек и само със Сърцето на Аriman мога да изляза срещу него. Затова заминавам сам за Кордава.

— Но това е опасно — протестира Тросеро.

— Животът винаги е опасен — измърмори кралят. — Аз няма да отида като крал на Аквилония нито като рицар на Пойтейн, а като странстващ наемен войник, както Навремето минах през Зингара. О, аз имам достатъчно врагове на юг от Алимейн, в земите и водите на Юга. Мнозина, които не ме познават като крал на Аквилония, ще си спомнят за мен като Конан баражанския пират или Амра, черния корсар. Но аз имам и приятели, и хора, които ще ми помогнат от лични съображения.

— На устните му се появи крива усмивка.

Тросеро пусна безпомощно вдигнатите си ръце и погледна с надежда Албиона, която седеше на съседния диван.

— Разбирам съмненията ти, господарю — каза тя. — Но аз видях монетата от храма на Азура, а Хадрат каза, че тя е сечена петстотин години преди падането на Ахерон. Ако Ксалтътън е мъжът, изобразен на монетата, това означава, че той не е бил обикновен магьосник, защото годините на неговия живот наброяват столетия, а не десетки, както при другите хора.

Преди Тросеро да успее да отговори, на вратата се почука и един глас почтително извика:

— Господарю, хванахме един мъж да обикаля около замъка. Иска да говори с нашия гост. Какво ще заповядате?

— Шпионин от Аквилония — изсъска Тросеро и измъкна камата си, но Конан каза:

— Пуснете го да влезе!

Вратата се отвори и, хванат здраво от двама воиници, се появи строен мъж, облечен в тъмнорасо с качулка.

— Ти си поклонник на Азура, нали? — попита Конан.

Мъжът кимна, а воиниците уплашено погледнаха Тросеро.

— Новината достигна до нас на юг — каза мъжът. — Отвъд Алиней ние не можем да ви помогнем, защото нашата вяра не е разпространена там, а само на изток от Коротас. Но ето какво научихме. Крадецът, който е взел Сърцето на Ариман от Тараск, не е стигнал до Кордава. Бил е убит от разбойници в планините на Пойтейн. Скъпоценният камък е попаднал в ръцете на техния главатар, който, тъй като не е знаел истинската му стойност и освен това е бил подгонен от рицарите на Тросеро, го е продал на търговеца Зорат от Кот.

— Ха! — Конан скочи възбуден. — И какво е станало със Зорат?

— Преди четири дни той преминал през Алиней на път за Аргос с малка група въоръжени слуги.

— Зорат е глупак, щом е пресякъл Алиней на път за Аргос само с малка група въоръжени слуги! — извика Тросеро.

— Да, сега отвъд реката е опасно. Но Зорат е смел и безразсъден човек. Той много бърза да отиде в Месантия, където се надява да намери купувач за скъпоценния камък или да го продаде в Стигия. Може би се досеща за неговата истинска природа. Във всеки случай, вместо да тръгне по дългия път, който се вие покрай границите на Пойтейн, и да отиде в Аргос, далеч от Месантия, той е тръгнал направо през Зингара, по най-късия и най-прям път.

Конан удари с юмрук по масата с такава сила, че тя подскочи, и викна:

— Кълна се в Кром, съдбата най-после ми се усмихна! Тросеро, кон и снаряжение на наемен войник! Бързо! Зорат ме е изпреварил, но не толкова, че да не мога да го настигна. Ако трябва, ще го гоня до края на света!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗЪБЪТ НА ДРАКОНА

Призори Конан прегази плитчините на Алимейн и откри следи на керван, водещи на югозапад. Зад него, на оттатъшния бряг, Тросеро седеше на коня си пред облечените си в стомана рицари. Сутрешният вятър развяваше аленото знаме с леопарда на Пойтейн. Тъмнокосите, покрити със стомана мъже стояха мълчаливи, вперили очи в краля си, който се отдалечаваше в синевата на утрото и постепенно се изгуби от погледа им.

Конан яздеше голям черен жребец, подарък от Тросеро. Вече не беше с аквилонски доспехи. Сега се представяше за наемен войник. На главата си имаше пристъпна, нащърбена и очукана каска. Кожата и халките на ризницата му бяха износени и лъскави — свидетелство, че са използвани в много битки: развяващото се на гърба му червено наметало беше окъсано и покрито със засъхнала кръв. Изглеждаше като истински наемен войник, познаващ всякакви превратности на съдбата: един ден с богата плячка и пълна кесия, друг ден — с празен стомах.

В него се събудиха спомените за бурните, славни дни преди да седне на кралския трон, когато като странстващ наемен войник уличните скандали, пиенето и гуляите нямаха край, когато единствените му грижи бяха за искрящо вино, червени устни и оствър меч, който да размахва по бойните полета на света.

Несъзнателно се върна към предишното си състояние. В поведението му, в начина, по който седеше на коня, се появи нещо ново. Устата му произнасяше полу забравени клетви и тананикаше стари песни, които той беше пял с пълно гърло в компании със смели другари в много кръчми, по много прашни пътища и напоени с кръв полета.

Яздеше през неспокойна страна. Не се виждаха обичайните кавалерийски ескадрони, които патрулираха покрай реката и отбраняваха Пойтейн от нападения отвън. Вътрешните борби бяха

оставили границите: неохранивани. Дългият бял път, простиращ се от хоризонт до хоризонт, беше пуст. Само от време на време минаваха случаини, покрити с кожа и стомана конници с ястrebови лица и сурови очи, които яздаха внимателно и не се отделяха един от друг. Те критично го оглеждаха и преценяваха, че от самотния ездач в ризница едва ли ще могат да получат нещо друго, освен жестоки удари.

Селата бяха изпепелени и безлюдни, нивите и ливадите — пусти. Само най-смелите се решаваха да пътуват оттук през тези дни. Местното население се беше пръснало. В по-мирни времена пътят гъмжеше от търговци, пътуващи през Пойтейн до Месантия в Аргос и обратно. Но сега всички намираха за по-благоразумно да минат по пътя, който водеше на изток през Пойтейн, а после свиваше на юг през Аргос. Само най-безразсъдните рискуваха живота и стоките си по този път.

Огън и дим закриваха хоризонта на юг. В градовете умираха хора, рухваха крепости, горяха замъци. Конан почувства старата притегателна сила на професионалния боец, изпита желание да обърне коня, да се хвърли в битки и грабежи както някога. Защо трябваше да се мъчи да възвърне владичеството си над хора, които вече го бяха забравили? Защо да тича след загубената корона? Защо да не потърси забрава, да се потопи в червените вълни на войната и грабежа, на които се беше отдавал толкова често преди? Не можеше ли да си изгради ново царство? Светът влизаше в ера на войни и имперски амбиции. Силен мъж като него може да се издигне над руините на нациите като върховен завоевател. И защо не? Такива мисли нашепваше в ухoto му познатият дявол, призраците на неговото беззаконно и кърваво минало кръжаха около него. Но Конан не се отклони. Той яздеше напред, следваше един копнеж, който все повече избледняваше, и понякога му се струваше, че преследва някакъв сън, някаква химера.

Пришпорваше черния жребец прекосили. Зорат, без да спира, беше тръгнал много преди него, но Конан яздеше и знаеше, че пътува по-бързо от тежко натоварения търговски керван. Така той стигна до замъка на граф Валброзо, издигнат като орлово гнездо на един гол връх.

По пътя се зададе Валброзо начало на войниците си. Слаб и мургав, с блестящи очи и нос като човка на хищна птица, с черна

ризница. Следваха го тридесет копиеносци — черномустакати ветерани от пограничните войни, алчни и жестоки хищници като него. Напоследък плячката от керваните беше бедна и Валброзо проклинаше гражданските войни, поради които движението по пътищата бе намаляло, но едновременно с това ги благославяше за пълната си свобода на действие.

Валброзо не очакваше да вземе кой знае какво от съгледания от кулата самотен ездач, но всичко, което паднеше, беше добре дошло. С набито око той огледа износената ризница и тъмното, осияно с белези лице на Конан и заключението му беше същото като на онези ездачи, които кимериецът беше срещал по пътя си — празна кесия и готов за удар меч.

— Кой си ти, негоднико? — попита Валброзо.

— Наемен войник, пътуващ за Аргос — отвърна Конан. — Има ли значение името?

— Избрал си неправилна за наемен войник посока — изръмжа Валброзо. — На юг боят е по-добър, по-добра е и плячката. Ела в моята банда. Обещавам ти, че няма да умреш от глад. По пътищата не пътуват богати търговци, но аз смятам да отведа моите главорези на юг и да се наемем на онази страна, която изглежда най-силна.

Конан не отговори веднага. Знаеше, че ако откаже направо, може да бъде нападнат. Зингаранецът заговори отново:

— Вие, наемните войници знаете начини, с които да накарате хората да проговорят. Имам един затворник... последният затворник, който хванах, слава на Митра, и единственият, когото съм виждал от цяла седмица... много упорит негодник. Той има едно желязно ковчеже и отказва да ми съобщи как се отваря. Не можах да го накарам да го отвори. Може би ти като ветеран знаеш нещо, което аз не зная. Във всеки случай ела с мен да видим какво можеш да направиш.

„Зорат“ — мигновено реши Конан. Не познаваше лично търговеца, но той явно бе човек, достатъчно смел, за да мине по зингарански път във време като сегашното, и вероятно можеше да издържа и на мъчения.

Така че Конан тръгна с Валброзо по лъкатушещия път до върха на хълма, където се намираше мрачният замък. Като войник, той трябваше да яди зад графа, но това не го притесняваше. Дългите години живот по границата го бяха научили, че тук етикацията на

кralския двор не е в сила. Той ясно осъзнаваше независимостта на наемните войници, с чиято помощ много крале се бяха добрали до трона.

Замъкът беше ограден от сух ров, на места наполовина запълнен с отломки. Минаха по подвижния мост и през арката на портата. Зад тях решетката падна и мрачно издрънча. Влязоха в пуст двор, обрасъл с пълзящи растения и с кладенец в средата. Колибите на войниците бяха около стената на външния двор на замъка. От вратите им гледаха размъкнати или облечени с крещящи премени жени. Войници в ръждиви ризници хвърляха зарове на камъните под сводовете. Замъкът приличаше повече на гнездо на бандити, отколкото на имение на благородник.

Валброзо слезе от коня и даде знак на Конан да го следва. Тръгнаха по сводест коридор, където срещнаха суров на вид мъж с ризница и покрито с белези лице — очевидно началникът на охраната.

— Как върви, Белозо? — попита го Валброзо. — Проговори ли?

— Продължава да упорства — промърмори Белозо и погледна подозрително Конан.

Валброзо изруга и гневно тръгна по витата стълба, последван от Конан и Белозо. Докато се качваха, чуха стенание на мъж в предсмъртна агония. Стаята за изтезания беше високо над двора, вместо в подземие. Едно мрачно, космато подобие на човек в кожени панталони клечеше и лакомо гризеше голям говежди кокал. Около него се виждаха всякакви инструменти за мъчение, измислени от човешкия ум за разкъсване на плът, за чупене на кости и късане на вени и сухожилия.

На колелото бе разпънат гол мъж. Конан го погледна и разбра, че умира. Неестествено удължените крайници и тяло говореха за измъкнати стави и неизброими разкъсвания. Беше мургав, с интелигентно орлово лице и черни потъмнели и кървяси очи. Челото му лъщеше от капчици пот. Дръпнатите назад устни разкриваха почернели венци.

— Ето го ковчежето. — Валброзо злобно ритна едно малко, очевидно тежко желязно сандъче. Беше красиво гравирано, но Конан

не видя нито резе, нито скоба, която да служи за отключване. Върху него личаха следи от огън, брадва и длето.

— Това е трезорът на този подлец — каза гневно Валброзо — Всички мъже на Юга са чували за Зорат и за неговото желязно ковчеже. Но само Митра знае какво има вътре. А той не иска да каже как се отваря.

Зорат! Значи бе вярно! Човекът, когото търсеше, лежеше на колелото за мъчения. Конан се наведе над него. Сърцето му щеше да се пръсне от вълнение, макар с нищо да не се издаваше.

— Отпусни въжетата, негоднико! — заповяда строго Конан на палача. Валброзо и началникът на охраната се спогледаха. В забравата на момента Конан беше използувал кралски тон и звярът в кожени панталони се подчини на заповедта на този оствър като нож глас и бавно отпусна въжетата — рязкото освобождаване щеше да причини по-големи мъки на разкъсаните стави, отколкото самото разтягане.

Конан взе стоящата наблизо кана с вино и я поднесе до устните на нещастника. Зорат конвултивно прегълътна, течността се разплиска върху тежко повдигащите се гърди.

В кървясалите очи се появи блъсък на живот, покритите с пяна устни се разтвориха. От тях се изтръгна измъчен шепот на котски език.

— Това е смъртта, нали? Продължителната агония свърши. Защото ти си крал Конан, който умря при Валкия и аз вече съм между мъртвите.

— Ти не си мъртъв — каза Конан. — Но умираш. Повече няма да бъдеш измъчван. Аз ще се погрижа за това. С друго не мога да ти помогна. Все пак, преди да умреш, кажи ми как да отворя твоето желязно ковчеже!

— Моето желязно ковчеже! — повтори на пресекулки Зорат. — Изковано е в сатанински огньове между пламтящите планини Кроша. Никакво длето не може да разсече метала. Колко много богатства са пренесени в него по широкия свят! Но нито едно не е било като това, което е затворено сега в него.

— Кажи ми как да го отворя — подкани го Конан. — На теб то вече за нищо не може да ти послужи, а на мен ще помогне.

— Да, ти си Конан — промърмори котианецът. — Виждал съм те на трона в голямата зала със скриптьр в ръка. Но ти си мъртъв. Ти умря при Валкия. Разбирам, че и моят край наближава.

— Какво каза този подлец? — попита нетърпеливо Валброзо, който не разбираше, котиански. — Ще ни каже ли как се отваря ковчежето?

Гласът му сякаш запали искра на живот в измъчените гърди на Зорат и той обърна очи към говорещия.

— Ще кажа само на Валброзо — задъхано промълви Зорат на зингарански. — Смъртта вече протяга ръце към мен. Наведи се поблизко, Валброзо!

Графът се наведе, обзет от безгранична алчност. Зад него навъсеният капитан Белозо също се приближи.

— Натисни последователно седемте черепа отстрани на ковчежето — прошепна Зорат. — После натисни главата на дебнешния дракон върху капака, а после сферата в ноктите на дракона. Така се отваря тайната ключалка.

— Бързо, ковчежето! — извика Валброзо и изруга.

Конан взе ковчежето и му го подаде, а Валброзо го взе и го избути с рамо.

— Аз ще го отворя! — извика Белозо.

— Махни се! — викна Валброзо. Очите му блестяха от алчност.

— Аз ще го отворя!

Конан инстинктивно посегна към меча си, после погледна Зорат. Търговецът беше втренчил помътнелите си, кървясали очи във Валброзо, устните му се бяха изкривили в зловеща усмивка. Едва когато бе разbral, че умира, той беше разкрил тайната. Конан, също като умиращия, се обърна към Валброзо.

По страните на капака, между преплетените клони на странни дървета бяха гравирани седем черепа, а отгоре сред красиви арабески се виждаше дракон. Валброзо припряно натисна черепите, постави палец върху гравираната глава на дракона, ядно изруга и я дръпна, разтреперан от раздразнение.

— Боде — изръмжа той. — Убодох си палеца.

Той натисна стиснатата между ноктите на дракона златна топка и капакът от скочи нагоре. Отвътре бликна златен пламък. На смаяните им умове им се стори, че ковчежето е пълно с ярък огън, който се разплиска през перваза на ковчежето и във въздуха заблестяха искри. Белозо ахна, Валброзо задиша тежко. Конан стоеше безмълвен.

— Всемогъщи Митра, какъв скъпоценен камък! — Валброзо пъхна ръка в сандъчето и извади една голяма пулсираща червена сфера, която изпълни стаята с искряща светлина. На тази светлина Валброзо приличаше на мъртвец. Умиращият Зорат неочеквано тържествуващо се засмя и извика:

— Глупак! Скъпоценният камък е твой! С него ти дарявам смърт! Драскотината на палеца ти... погледни главата на дракона, Валброзо!

Всички обърнаха глави към ковчежето. В зейналата уста на гравирания дракон нещо блестеше.

— Отровният зъб на дракона! — каза Зорат. — Намокрен с отрова на черен стигийски скорпион! Глупак... истински глупак, дръзнал да отвори ковчежето на Зорат с голи ръце! Наказанието за тази глупост е смърт! Ти вече си мъртвец, Валброзо!

От устата на Зорат излезе кървава пяна и той умря.

Валброзо политна и извика:

— Ах, всемогъщи Митра, изгарям! Вените ми са пълни с течен огън! Ставите ми се разпадат! Умирам! Умирам! — Той залитна и се строполи. Последва момент на ужасни конвулсии, крайниците му се изкривиха в странни и неестествени положения, после той притихна, изцъклените му очи гледаха безжизнено нагоре, устните му се дръпнаха от почернелите челюсти.

— Свърши! — промърмори Конан и се наведе да вдигне скъпоценния камък, който се беше изтърколил на пода от вдървената ръка на Валброзо.

— Наистина свърши! — промърмори Белозо с помътнели от умопомрачение очи.

Замаян от ослепителния блясък на скъпоценния камък, Конан се оставил да бъде изненадан. Преди да разбере намерението на Белозо, нещо се стовари с ужасна сила върху шлема му. Сиянието от камъка в очите му потъна в силен червен огън и той падна на пода.

Конан чу шум от отдалечаващи се стъпки. Беше зашеметен, но не беше напълно в безсъзнание и разбра, че Белозо го е ударил по главата и е взел ковчежето. Само шлемът бе запазил черепа му цял. Стаята се въртеше пред замаяния му поглед. Но вратата беше отворена. По витата стълба загърътваше шум от бързи стъпки. Сърцето на Ариман беше изчезнало.

Стиснал меча си, Конан излезе от стаята. Залиташе. По лицето му се стичаше кръв. Той затича като пиян надолу по стълбата, дочу звън на стомана, викове, припряно тракане на копита. В двора на замъка видя войници да се движат объркано, чу жени да пищят. Задната порта на крепостта беше отворена, войници с разцепени глави лежаха паднали върху копията си, оседлани коне цвилеха из двора.

— Той е луд! — извика една жена и закърши ръце. — Изскочи от замъка като побесняло куче, сечеше надясно и наляво! Белозо е луд! Къде е господарят Валброзо!

— Накъде побягна? — изрева Конан.

Всички се обърнаха и се втренчиха в окървавеното лице на непознатия мъж с гол меч в ръка.

— Избяга през задната врата! — изкрештя една жена и посочи на изток, а друга изкряска:

— Кой е този негодник?

— Белозо уби Валброзо! — извика Конан. Войниците неуверено тръгнаха към него. Той се метна на жребеца си и се хвана за гривата. Див рев избухна при тази новина, но реакцията беше точно каквато Конан беше очаквал. Вместо да затворят портите и да го задържат или да се спуснат подир убиеца, за да отмъстят за своя господар, при неговите думи те още повече се объркаха. Алчни хора, държани в подчинение със страх, те не дължаха никаква вярност нито на замъка, нито един на друг.

В двора задрънчаха мечове, запищяха жени. Сред настъпилата суматоха Конан незабелязано излезе през задната врата на замъка и препусна надолу по хълма. Пред него се простираше широка равнина. Отвъд нея пътят се разделяше на две: единият на юг, а другият на изток. На източния път Конан видя приведен над врата на коня ездач. Равнината се люлееше пред погледа на Конан, слънчевата светлина беше като гъста червена мъгла. Стиснал развиващата се грива, той едва се държеше на седлото. Кръв капеше по ризницата му.

Над замъка, където тялото на графа лежеше забравено и непокрито до тялото на неговия пленник, се издигна пушек. Слънцето залязваше. На фона на зловещото червено небе се открояваха две черни пропускащи фигури.

Жребецът беше изморен, но и конят на Белозо бе изморен. Все пак голямото животно черпеше сили от дълбоките резерви на своята

жизненост. Конан не си напрягаше ума да разбере защо зингаранецът бяга от един-единствен преследвач. Може би го преследваше някаква нелепа паника, породена от лудост, която се криеше в блестящия скъпоценен камък. Сънцето залезе. През призрачната дрезгавина пред него блещукаше белият път.

Голите равнини отстъпиха на дъбови и елшови горички. В далечината се виждаха ниски хълмове. По небето трептяха звезди. Жребецът се задъхаше и залиташе. Отпред се издигаше гъста гора, простираща се до хълмовете на хоризонта, и между нея и себе си Конан съгледа неясния силует на беглеца. Пришпори изтощения жребец и забеляза, че метър по метър настига жертвата си. Сред чаткането на копитата откъм сенките се чу странен шум, но нито преследвачът, нито преследваният му обърнаха внимание.

Навлязоха почти заедно под клоните на гората. Конан изрева свирепо и измъкна меча си. Бледият oval на едно лице се обърна към него, меч блесна в почти невидима ръка, Белозо отвърна на рева... и изведнъж умореният жребец залитна и обърка стъпките си, препъна се и хвърли замаяния си ездач. Главата на Конан се удари в един камък и звездите изгаснаха.

Не разбра колко дълго е лежал в безсъзнание. Усети, че го влачат по неравна, камениста земя и през гъсти храсти. После го хвърлиха някъде и може би този удар върна сетивата му.

Шлемът му беше изчезнал, главата страхотно го болеше, повдигаше му се, по черните му къдрици имаше съсирана кръв. Но с жизнеността на диво същество животът и съзнанието му се върнаха и той започна да възприема обстановката.

През дърветата грееше голяма червена луна и по нея Конан разбра, че е късно след полунощ. Беше лежал в безсъзнание в продължение на часове — достатъчно дълго, за да се възстанови от ужасния удар на Белозо и от падането, при което беше загубил съзнание. Умът му лека-полека се избистряше.

Когато съзнанието му се проясни напълно, Конан с изненада откри, че не лежи на белия път. Пътят изобщо не се виждаше. Лежеше на зелена трева сред малка горска поляна, оградена от една страна с черна стена от дънери и преплетени клони. Лицето и ръцете му бяха

одрани, сякаш го бяха влачили през къбини. Конан опита да се надигне и да се огледа. И изведнъж потрепери — нещо клечеше над него...

Най-напред се усъмни, че не е в съзнание, че бълнува. Странното неподвижно сиво същество, което клечеше на задните си крайници и го гледаше с немигащи, нечовешки очи, не можеше да е истинско.

Конан лежеше, гледаше и очакваше съществото да изчезне като образ от сън. После по гърба му пробяга студена тръпка. В ума му се върнаха полу забравени спомени за разкази за ужасни същества, обитаващи тези ненаселени гори в подножието на планините по зингаранско-аргосанска граница. Наричаха ги таласъми, чеда на тъмнината, рожби от греховно съвкупяване на изчезнала и забравена раса с демоните на подземния свят, хранещи се с човешка плът. Разказваха, че някъде в тези девствени гори се намирали руините на древен прокълнат град и между неговите гробове се промъквали сиви човекоподобни сенки... Конан потрепери.

Лежеше и гледаше надвесената над него безформена глава. После предпазливо протегна ръка към бедрото си. С ужасен вик, неволно повторен от човека, чудовището го сграбчи за гърлото.

Конан вдигна дясната си ръка и приличните на кучешки челюсти я захапаха и забиха металните бримки на ризницата в твърдата плът. Конан се спаси от тях, като се претърколи, и в същото време с лявата си ръка измъкна камата.

Търкаляха се по тревата, удряха се и се деряха. Мускулите под сивата мъртвешка кожа бяха силни и твърди като стоманени въжета, надвишаваха човешката сила. Но и мускулите на Конан бяха железни, а ризницата го предпази от хапещите зъби и раздиращите нокти достатъчно дълго, за да може да забива камата си отново и отново. Ужасната жизненост на получовешкото чудовище беше неизчерпаема. Кожата на краля настръхна при допира с хълзгавата му студена плът. Той вложи цялото си отвращение и свирепа погнуса в забиващото се острие и когато то най-сетне намери сърцето, чудовището се загърчи в конвулсии и издъхна.

Конан стана, потресен от отвращение. Стоеше несигурен с кама в ръка на сред горската поляна. Не беше изгубил инстинктивното си чувство за ориентация, що се отнася до посоките, но не знаеше накъде е пътят. Нямаше начин да разбере в каква посока го беше довлякъл таласъмът. Погледна смълчаната тъмна гора, покрита със светли петна

от луната, и почувства как го избива студена пот. Беше без кон, изгубен сред наследявани с духове гори, а в краката му като нямо свидетелство за ужасите, които го грозяха, лежеше трупът на безформеното същество. Конан стоеше почти без да дишаш, напрегнал слух, за да чуеш и най-лекото изпукване на клонка или шумолене на листенце.

Неочаквано нощния въздух се разтърси от ужасно конско цвилене. Неговият жребец! В гората имаше пантери... или... таласъмите ядяха не само хора, но и животни!

Конан хукна по посока на звука и докато тичаше, пронизително изсвири. Страхът му премина в безумна ярост. Ако убиеша коня му, изчезващата последната възможност да преследва Белозо и да си върне Сърцето на Аriman. Жребецът иззвили отново някъде по-близко. После се чу шум от ритащи копита и удар по нещо, което се отдръпна.

Конан изскочи на широкия бял път и видя на лунната светлина жребеца — той мърдаше уши и оголил зъби, ритаще никаква сянка, която се въртеше около него... После и до Конан се появи сянка. От всички страни се приближаваха сиви, прокрадващи се сенки. В нощния въздух се разнесе ужасна миризма на гробища.

И изведнъж Конан видя нещо да блести между сухите листа, които покриваха земята. Беше широкият меч, който бе изпуснал при падането от коня. Конан изруга, грабна меча и започна да сече наляво и надясно. Змийски зъби, от които капеше отрова, блестяха на лунната светлина, отвратителни лапи го хващаха, но той си проби път към жребеца, хвана юздата и се метна на седлото. Мечът му мълниеносно се вдигаше и падаше, описваше смъртоносни дъги на лунната светлина, сечеше безформени глави и тромави тела и се сеше смърт. Жребецът се вдигаше на задните си крака, хапеше и риташе. Конан се измъкна и препусна по пътя. От едната му страна безшумно го следваха отвратителни сиви сенки. После изостанаха. Конан стигна един горист връх и видя огромната шир на голи склонове.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРИЗРАКЪТ ОТ МИНАЛОТО

Малко след изгрев-слънце Конан пресече аргоската граница. От Белозо нямаше и следа. Или беше избягал, докато кралят беше в безсъзнание, или беше станал жертва на ужасните човекоядци от зингаранска гора. Но Конан не виждаше следи, които да потвърждават последното. Фактът, че той бе лежал необезпокоен толкова дълго, показваше, че чудовищата са били заети с преследването на Белозо. Конан беше сигурен, че ако е жив, той препуска пред него. И че щом се движи на изток, значи възнамерява да отиде в Аргос.

Стражите на границата не разпитваха кимериеца. Един самотен странстващ наемен войник с пристрасти ризница без хералдически знаци не се нуждае от паспорт или открит лист, за да премине границата. Следвайки дългия път, той яздеше през долини с ромолящи ручеи и хълмове, покрити с дъбови горички.

В Аргос цареше мир. Тежко натоварени волски каруци трополяха по пътя, мъже с голи мускулести ръце се трудеха по градини и ниви. Старци, насядали на пейки под клоните на вековни дъбове пред странноприемниците, поздравяваха пътника.

От мъжете по нивите, от словоохотливите посетители на кръчмите, където се отбиваше да утaloжи жаждата си с пенлива бира, от недоверчивите, облечени в коприна търговци, срещани по пътя, Конан събираще сведения за Белозо.

Разказите си противоречаха, но Конан научи със сигурност следното: един жилав слаб зингаранец с жестоки черни очи и мустаци, каквито носят на Запад, язи някъде пред него, очевидно на път за Месантия. Тази цел беше разбираема. Всички морски пристанища на Аргос бяха международни, а Месантия бе мястото, където се говореха най-много чужди езици. Кораби на всички морски страни влизаха в пристанището и бегълци и преследвани от много страни се събириха там. Законите не бяха строги, защото Месантия процъфтяваше от

търговията и морето и жителите ѝ смятаха, че когато се отнася за моряци, е изгодно да не са прекадено придирчиви. В Месантия се водеше не само законна търговия: контрабандисти и корсари също даваха своята дан за процъфтяването на града. Конан добре знаеше всичко това, защото навремето, когато беше барачански пират, неведнъж беше влизал в пристанището на Месантия нощем да разтоварва странни стоки. Повечето пирати от Барачаните — малки острови край най-южния бряг на Зингара — бяха аргоски моряци и докато те се задоволяваха само с превозите на други страни, властите на Аргос не бяха много строги в тълкуването на морските закони.

Конан не беше ограничавал своите дейности до тези на барачаните. Той беше плавал и със зингарански пирати и дори с жестоките черни корсари, които ограбваха северните брегове, и по този начин беше преминал пределите на всякакъв закон. Ако го разпознаеха в някое от пристанищата на Аргос, щеше да заплати с главата си. Но той без колебание препусна към Месантия. По пътя спираше само колкото да се отмори жребецът и той да дремне малко.

Влезе в Месантия, без да го спрат, и се смеси с тълпите. Градът не беше ограден със стени. Морето и морските кораби го защитаваха.

Когато Конан тръгна бавно по улиците, водещи към брега, вече се смрачаваше. За първи път от много години видя отново мачти и корабни платна, помириса соления дъх на морската вода, чу дрънкането на корабни вериги и скърцането на реите под напора на вятъра. И отново закопня за морски пътешествия.

Но не отиде на пристана. Дръпна юздата и конят заизкачва стръмните стъпала към една широка улица, където богато украсени къщи гледаха към брега и пристанището под тях. Тук живееха както хора, спечелили богатството си в сурови битки с морето — стари морски капитани, намерили съкровища в далечни страни, така и много търговци, никога не стъпвали на палуба и не чували рев на буря или морска битка.

Конан свърна към една врата със златна украса и влезе в двор с бликащи фонтан и гъльби, пърхащи с криле по мраморните корнизи и площи. Един паж в копринена туника и чорапи излезе и го погледна очаквателно. Търговците на Месантия имаха работа с много страни и

груби хора, повечето свързани с морето, но беше необичайно един наемен войник да влиза така свободно в двора на богат търговец.

— Търговецът Публио тук ли живее? — попита Конан. Нещо в гласа му накара пажа да свали украсената си с пера шапка, да се поклони и да отговори:

— Да, господарю, тук.

Конан слезе от коня, а пажът извика един слуга, който дотича да поеме юздата.

— Господарят ти вътре ли е? — Конан свали ръкавиците си и изтупа прахта от наметалото и ризницата си.

— Да, господарю. За кого да доложа?

— Аз сам ще доложа — изръмжа Конан. — Къщата ми е добре позната. Ти чакай тук.

Пажът се подчини на категоричната заповед и остана на мястото си, загледан подир Конан — чудеше се каква ли връзка може да има неговият господар с този грамаден войник, приличащ на варварин от севера.

Прислужниците по двора спряха работата си и го зазяпаха как се изкачва по късата стълба с мраморни стъпала. Конан пресече широкия хладен балкон и нахълта в коридора. Направи няколко стъпки, чу скърцане на перо, спря и влезе в стая, чийто двукрил прозорец гледаше към пристанището.

Публио седеше пред резбовано бюро от тиково дърво и пишеше със златно перо на великолепен пергамент. Беше нисък човек с голяма глава и подвижни тъмни очи. Синьото му наметало беше от най-фина коприна, украсена със златни нишки. На дебелия му бял врат висеше тежка златна верижка.

Търговецът вдигна раздразнено глава, видя кимериеца и онемя! Сякаш виждаше пред себе си призрак от миналото. Недоверие и страх блестяха в широко отворените му очи.

— Е — каза Конан. — Няма ли да ме поздравиш, Публио?

Публио облиза изсъхналите си устни и прошепна невярващо:

— Конан! Всемогъщи Митра! Конан! Амра!

— Кой друг? — Кимериецът разкопча наметалото си и го хвърли заедно с рицарските ръкавици на бюрото.

Какво става с теб, човече? — възклика раздразнено той. — Няма ли да ми предложиш чаша вино! Гърлото ми се е спекло от

прахта по пътя.

— Да, вино! — повтори като ехо Публио. Ръката му инстинктивно се пресегна за гонга, после се дръпна като от огън и потрепери.

Конан го наблюдаваше с мрачно задоволство. Търговецът стана, погледна през отворената врата, за да се увери, че в коридора няма никой, и бързо затвори. После взе от близката масичка златна кана с вино и се накани да напълни една мъничка чаша. Конан нетърпеливо дръпна каната от ръцете му, надигна я и жадно и с удоволствие пи.

— Да, вече съм сигурен, че наистина си Конан — промърмори Публио. — Човече, ти луд ли си?

— Кром ми е свидетел — възклика Конан и свали каната от устата си, без да я изпуска от ръце, — виждам, че работата ти е пораснала. Сменил си квартирата. Дори един аргоски търговец може да натрупа истинско богатство от един малък, вонящ на развалена риба и евтино вино крайбрежен магазин.

— Старите дни отминаха отдавна — промърмори Публио, загърна се в наметалото си и потрепери. — Захвърлих миналото като скъсана дреха.

— Е, мен не можеш да захвърлиш като стара дреха — възрази Конан. — Ще искам една малка услуга, но държа на нея. И не можеш да ми я откажеш. Навремето свършихме добра работа. Нима ме смяташ за толкова глупав, та да не се сетя, че тази хубава къща си построил с моя пот и кръв? Забрави ли колко от моите галери са минали през твоя магазин?

— Всички търговци в Месантия по едно или по друго време са имали работа с морски пирати — промърмори нервно Публио.

— Но не и с черни корсари — отвърна мрачно Конан.

— В името на Митра, спри! — извика Публио. По челото му изби пот.

— Е, просто исках да ти припомня — отвърна Конан.

Не се бой. Ти си поемал много рискове в миналото, когато се бореше за живота си и за богатство в онзи мръсен малък магазин на пристанището и беше пръв приятел с всички пирати и контрабандисти оттук до Барачанските острови. Богатството би трябвало да те е направило по-отстъпчив.

— Аз съм уважаван... — започна Публио.

— Искаш да кажеш, че си адски богат — изръмжа Конан. — Как забогатя толкова по-бързо от конкурентите си? Дали не се дължи на търговията със слонова кост и щраусови пера, мед и кожи, и перли, и кованни златни украшения и други стоки от бреговете на Куш? И откъде ги взимаше толкова евтино, докато другите търговци плащаха за тях на стигийците със сребро с тегло, равно на теглото на стоките? Ще ти кажа, в случай че си забравил: купуваше ги от мен на цена значително под тяхната стойност, а аз ги взимах от племената по Черния бряг и от корабите на стигийците... аз и черните корсари.

— В името на Митра, престани! — примоли се Публио. — Не съм забравил. Но какво правиш тук? Аз съм единственият човек в Аргос, който знае, че кралят на Аквилония някога е бил пират. Но новината за падането на Аквилония и за смъртта на краля достигна и на юг.

— Враговете ми са ме обявявали за мъртъв стотици пъти — изръмжа Конан. — Но както виждаш, аз седя тук и пия виното на Кирос. — Той надигна каната, отпи и продължи: — Това, което искам от теб, е дреболия, Публио. Зная, че си осведомен за всичко, което става в Месантия. Искам да научиш дали един зингаранец на име Белозо, а може и да си е сменил името, е в този град. Той е висок, слаб и мургав като всички от неговата раса. Вероятно ще иска да продаде един много рядък скъпоценен камък. Или пък ще търси кораб да го откара в друго пристанище.

Публио поклати глава.

— Не съм чул за такъв човек. В Месантия идват и си отиват хиляди хора. Но ако е тук, агентите ми ще го открият.

— Добре. Изпрати ги да го потърсят. А междувременно нареди да се погрижат за коня ми и да ми донесат храна тук, в тази стая.

Публио се зае да изпълнява нареджданията, а Конан изпразни каната, захвърли я небрежно в ъгъла, отиде до прозореца и пое дълбоко соления морски въздух. Хвърли оценяващ поглед към корабите в пристанището, после вдигна глава и втренчи очи отвъд залива в синята мараня, където морето се срещаше с небето. И паметта му се понесе далеч отвъд хоризонта — там, където нямаше закони и животът бе вълнуващ. Някакъв блуждаещ мириз на ароматни подправки и палми събуди в съзнанието му ясни образи на далечни брегове с мангрови горички и биещи барабани, на морски сражения и

палуби, залети с кръв, на пушещи и пламъци, и писъци на умиращи... Отдаден на тези мисли, Конан не забеляза кога Публио излезе от стаята.

Търговецът забърза по коридора и влезе в една стая, където висок мършав човек с белег на слепоочието грижливо пишеше върху пергамент. В него имаше нещо, което правеше писарската му дейност нелепа. Публио каза остро:

— Конан се е върнал!

— Конан? — Мършавият мъж трепна и перото падна от ръката му. — Корсарят?

— Да!

Слабият човек пребледня като мъртвец.

— Луд ли е? Ако го открият, с нас е свършено! Ще обесят всеки, който е подслонил или е търгувал с корсар, както и самия корсар! Какво ще стане, ако губернаторът разбере за връзките ни с него в миналото?

— Няма да разбере — отговори мрачно Публио. — Изпрати твоите хора по пазарите и пристанищните вертепи да научат дали някой си Белозо, зингаранец, е в Месантия. Според Конан той носи скъпоценен камък, от който сигурно ще гледа да се отърве. Ако някой знае за този зингаранец, това ще са търговците на скъпоценни камъни. Имам и още една задача за теб: подбери дузина отчаяни главорези, които могат да премахнат един човек и умеят да държат езика зад зъбите си. Разбра ли ме?

— Разбрах. — Мъжът кимна бавно и тържествено.

— Не съм крал, мамил, лъгал и воювал, за да се измъкна от мизерията и сега да стана жертва на един призрак от миналото — промърмори Публио. Зловещият израз на лицето му в момента би изненадал богатите аристократи и дами, които купуваха коприна и перли от неговите магазини. Но когато след малко той се върна в стаята при Конан с отрупана с меса и плодове таблица, лицето му бе отново спокойно и приветливо.

Конан все още стоеше пред прозореца, загледан във виолетовите, тъмночервени и алени платна на галеоните и въоръжените търговски кораби, галерите и платноходите.

— Ако не ме лъжат очите, там има стигийска галера — отбеляза той и посочи един дълъг, нисък, тесен черен кораб, пристанал на страна от другите, пуснал котва до ниския песъчлив бряг на един отдалечен нос. — Означава ли това, че между Стигия и Аргос има мир?

— Положението е същото както преди — отговори Публио и с въздишка на облекчение остави тежко натоварената табла. — Стигийските пристанища са временно открити за нашите кораби, както и нашите пристанища за техните. Но се моля на Митра да не ги срещам в открито море. Тази галера влезе в пристанището нощес. Не знам какво искат нейните господари. Нямам вяра на тези тъмнокожи дяволи. Тяхната страна е родина на коварството.

— Навремето ги накарах да завият от болка — каза с безразличен тон Конан и се отдръпна от прозореца. — С моята галера и екипаж от черни корсари отидох през нощта до стената на Кеми и изгорих корабите им в пристанището. А като говорим за коварство, любезни домакине, опитай тези хrани и отпий от това вино, за да покажеш, че сърцето ти е чисто.

Публио се подчини с такава готовност, че приспа бдителността на Конан, и без по-нататъшно колебание той яде и пи за трима.

Докато хората на Публио търсеха по пазарите и пристанището зингаранеца, високият слаб мъж с белега на слепоочието разговаряше в една изба с десет негодници. Зловещите им черти и парциаливите им дрехи говореха красноречиво за тяхната професия.

Първите появили се на небето звезди осветиха четирима високи, слаби, облечени в черни наметала с качулки конници, които препускаха по пътя от запад към Месантия. Те мълчаха и безжалостно пришпорваха конете си — мършави като тях и потни и изтощени от дългото пътуване.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕРНАТА ДЛАН НА СЕТ

Конан се събуди от дълбокия сън бързо като котка. И също като котка скочи с меч в ръка преди мъжът, който го бе докоснал, да се отдръпне.

— Какви новини ми носиш, Публио? — попита Конан, познал своя домакин. Златната лампа хвърляше мека светлина върху завесите и богатите постелки на дивана, където беше почивал.

Публио, изненадан от светкавичната реакция на събуждащия се гост, смутено отговори:

— Зингаранецът е открит. Пристигнал е вчера призори. Няколко часа по-късно се е опитал да продаде на един шемитски търговец огромен странен скъпоценен камък, но шемитът отказал да го купи. Говори се, че като видял камъка, чернобрадият търговец пребледнял, затворил дюкянчето и побягнал като от прокълната вещ.

— Трябва да е Белозо — промърмори Конан и почувства кръвта в слепоочията си да тупти от вълнение и нетърпение да действа. — Къде е сега?

— Спи в къщата на Сервио.

— Знам този вертеп от едно време — изсумтя Конан. — Подобре да побързам преди някой от крайбрежните крадци да му пререже гърлото заради камъка.

Той хвърли наметалото на раменете си и сложи дадения му от Публио шлем.

— Нареди да оседлят коня ми и да го държат готов на двора! — заповядва Конан. — Ще се върна бързо. Няма да забравя стореното от теб тази нощ, Публио.

След няколко секунди, застанал до една малка външна врата, Публио наблюдаваше как високата фигура на краля бързо се отдалечава по сенчестата улица.

— Довиждане, корсарю — промърмори търговеца. — Този камък сигурно е забележителен, за да го търси човек, който току-що е

изгубил царството си. Жалко, че не казах на моите момчета да го вземат преди да свършат работата си. Но тогава нещо можеше да се обърка. Нека Аргос забрави Амра и моите връзки с него останат в миналото. В уличката зад къщата на Сервио... Конан ще престане да бъде заплаха за мен.

Къщата на Сервио — мръсна бърлога с лоша слава, разположена близко до кейовете и обърната към брега, се намираше на дълга тясна уличка. Беше неприветлива, построена от камък и тежки корабни греди. Конан тръгна по улицата и когато доближи къщата, имаше неприятното чувство, че го наблюдават. Втренчи очи в сенките на бедняшките сгради наоколо, но не видя нищо, макар че веднъж дочу слабо стържене на плат или кожа о път. Не беше необичайно — крадци и просяци бродеха по тези улички цяла нощ, но при неговия ръст и доспехи едва ли биха го нападнали.

Неочаквано пред него се отвори врата и той се пъхна в сянката на един свод. От вратата излезе мъж и безшумно тръгна по уличката, но не крадешком, а естествено, като животно от джунглата. Макар и неясно, Конан видя лицето му в профил. Мъжът беше стигиец. Дори на звездна светлина не можеше да се сбърка ястребовото лице, бръснатата глава и наметалото над широките рамене. Той тръгна към брега и за момент Конан помисли, че носи под дрехите си фенер, защото малко преди мъжът да изчезне, зърна светлина.

Но кимериецът забрави за непознатия, когато забеляза, че вратата е още отворена. Конан възнамеряваше да влезе през главния вход и да накара Сервио да му покаже стаята, в която спи зингаранецът, но ако можеше да влезе в къщата, без да привлече нечие внимание, толкова по-добре.

С няколко големи крачки той стигна до вратата, хвана дръжката и едва не изруга. Опитните му пръсти, обучавани преди много години между крадците на Зингара, му показаха, че ключалката е била насиlena. Очевидно бе натисната отвън, защото здравите железни болтове бяха измъкнати и изкривени. Конан не можеше да си представи как е било извършено това, без да се разбудят всички наоколо, но чувствуваше, че е станало тази нощ. В този квартал на

крадци и главорези Сервио не би оставил счупена ключалка непоправена.

Конан влезе предпазливо, стиснал камата си в ръка. Чудеше се как да намери стаята на зингаранеца. Тръгна пипнешком в тъмнината и внезапно спря. Почувства смърт в стаята, както я чувстват дивите зверове... не като заплаха за него, а като мъртво, насърко убито същество. В тъмнината кракът му се удари в нещо тежко и меко. Обзет от никакво предчувствие, Конан опипа стената и намери полица с бронзова лампа, кремък и огниво. Секунди по-късно светна трепкаща, несигурна светлина и той внимателно огледа стаята.

Място за спане до груба каменна стена, гола маса и пейка изчерпваха цялата мебелировка на мизерната стая. Имаше и една затворена и залостена вътрешна врата. На утъпкания пръстен под лежеше по гръб Белозо, отметната му глава гледаше с изцъклени очи почернелите от сажди греди и паяжините на тавана. Устните му бяха дръпнати назад, замръзнали в предсмъртна усмивка. Мечът му лежеше до него, в ножницата. Ризата му беше разкъсана, на кафявите му мускулести гърди имаше отпечатък на черна длан — палец и четири пръста.

Конан почувства как космите на врата му настръхват.

— Всемогъщи Кром! — промърмори той. — Черната длан на Сет!

Беше виждал този смъртен знак на черните жреци на Сет — жестокият култ, който господстваше в мрачната Стигия. И неочаквано си спомни за странната светлина, изльчваща се от загадъчния стигиец, когото срещна.

— Сърцето на Ариман! — промърмори Конан. — Носил го е под наметалото си. Откраднал го е. Отворил е вратата с магия и е убил Белозо. Жрец на Сет!

Конан бързо претърси Белозо. Поне част от подозренията му се потвърдиха. Скъпоценния камък го нямаше. Той се разтревожи. Това не беше случайно. Убеждението, че тайнствената стигийска галера не е дошла в пристанището на Месантия просто ей така, се засили. Откъде жрецът на Сет можеше да знае, че Сърцето е дошло на юг? Все пак тази мисъл не беше по-фантастична от черната магия, с която въоръжен човек беше убит само чрез докосване с длан.

Конан чу шум от предпазливи стъпки, бързо се обърна, изгаси лампата и измъкна меча си. По шума разбра, че хората са навън в тъмното и се приближават към вратата. Когато очите му свикнаха с тъмнината, видя неясни фигури да обкръжават входа. Не можеше да се досети кои може да са, но както винаги погрешно — изскочи през вратата, без да чака да го нападнат.

Неочакваното му излизане изненада дебнещите. Той видя на звездната светлина една маскирана фигура пред себе си, удари я с меча и побягна по уличката, преди по-бавно мислещите и по-бавно действащи нападатели да го спрат.

Докато тичаше, чу някъде напред слабо скърцане на ключ за гребло и забрави за мъжете зад себе си. В залива плуваше лодка! Той стисна зъби и затича по-силно, но преди да достигне брега, чу триене на въжета и стържене на тежко корабно гребло.

Гъсти облаци, идващи откъм морето, закриха звездите. В непрогледната тъмнина Конан стигна до брега и втренчи поглед към черната неспокойна вода. Там нещо се движеше... едно дълго, ниско черно тяло излезе от пристанището и започна да набира скорост. До ушите му достигна ритмичното потапяне на дълги гребла. Той стисна зъби в безсилен гняв. Беше стигийската галера. Отнасяше скъпоценния камък, с който той можеше да си върне трона на Аквилония.

Конан яростно изруга, пристъпи към вълните, които се плискаха в брега, и се хвана за шлема — готовше се да го свали и да се хвърли подир отдалечаващия се кораб. И изведнъж чу хрускане на пясък и се обърна. Беше забравил за преследвачите.

Тъмните фигури го заобиколиха. Първата падна под меча му, но другите не се изплашиха. Мечове засвистяха около него, плъзгаха се по ризницата му. Кръв и вътрешности се изсипаха върху ръката му, някой изпища. Един приглушен, странно познат глас окуражи нападателите. Конан се хвърли през скупчените тела към гласа. На слабата светлина, промъкнала се за миг през облаците, видя висок слаб мъж с голям син белег на слепоочието. Мечът на Конан разсече черепа му на две.

И тогава една брадва се завъртя напосоки в тъмнината и се стовари върху шлема на краля. Очите му се изпълниха с искри. Той залитна, мушна напред, усети, че мечът му потъна дълбоко, чу предсмъртен вик. После се спъна в някакъв труп, една сопа удари по

нащърбения шлем на главата му и го събори, а след това заудря и върху незащитената му глава.

Кралят на Аквилония се строполи на мокрия пясък. Над него в мрака се наведоха задъхани озверени мъже.

— Отсечи му главата — промърмори един.

— Няма нужда. Вече е мъртъв — обади се друг. — Черепът му е спукан. Помогни ми да си превържа раните, преди да ми е изтекла кръвта. Приливът ще го отнесе в морето.

— Елате да го съблечем — извика друг. — Доспехите му ще ни донесат някоя и друга сребърна пара. И побързайте! Тиберио е мъртъв. Чувам моряци да пеят по брега. Да се махаме!

Последваха припрени действия в тъмнината, след което мъжете бързо избягаха. Пиянското пеене на моряците ставаше все по-силно.

Публио нервно крачеше в стаята си пред прозореца, който гледаше към потъналия в сянка залив. Неочаквано се сепна. Доколкото знаеше, вратата беше залостена отвътре, но сега беше отворена и четирима мъже влязоха в стаята. Публио настърхна. През живота си беше виждал разни странны същества, но никое от тях не беше като тези. Бяха високи и слаби, в черни раса, лицата им бяха неясни, жълти и закръглени в сянката на качулките. Не можеше види чертите им и беше необяснимо доволен от това. Държаха дълги шарени тояги.

— Кои сте вие? — попита той. Гласът му прозвучава глухо и неуверено. — Какво искате?

— Къде е Конан, който беше крал на Аквилония — попита най-високият от четиримата с безстрастен монотонен глас, от който Публио настърхна. Прозвуча като звън на църковна камбана в Кхитай.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — запелтечи търговецът, разтревожен от зловещата външност на посетителите. — Не познавам такъв човек.

— Бил е тук — отвърна другият със същия безстрастен глас. — Конят му е в двора. Кажи ни къде е преди да ти се е случило нещо.

— Гебал! — извика неистово Публио и заотстъпва назад, докато гърбът му опря в стената. — Гебал!

Четиримата кхитанци го наблюдаваха равнодушно, без да трепнат.

— Ако повикаш слугата си, той ще умре — предупреди го един от тях. Това още повече изплаши Публио.

— Гебал! — изпища отново той. — Къде си, дявол да те вземе?
Крадци убиват господаря ти!

По коридора се чуха бързи стъпки и Гебал — среден на ръст шемит със силни мускули, щръкнала къдрава синьо-черна брада и къс меч в ръка, нахълта в стаята.

Той гледаше с глупаво учудване четиридесетната нападатели, неспособен да разбере тяхното присъствие. Смътно си спомни, че неочаквано бе задрягал на стълбите, където пазеше и по които те сигурно бяха дошли. Никога досега не беше заспивал на пост. Господарят му пищеше с нотки на истерия в гласа. Шемитът се хвърли като бик към непознатите, силната му мускулеста ръка бе готова за смъртоносен удар. Но удар не последва.

Една ръка в черен ръкав замахна с дълга тояга. Краят ѝ само докосна мускулестите гърди на шемита като нападаща отровна змия и моментално се дръпна назад.

Гебал спря, сякаш се блъсна в плътна бариера. Главата му падна тежко на гърдите, мечът се изплъзна от ръката и той бавно се свлече на пода. Сякаш костите му внезапно бяха омекнали. Публио ахна ужасен.

— Недей повече да викаш — посъветва го най-високият кхитанец. — Слугите ти спят дълбоко, но ако ги събудиш, те ще умрат, и ти заедно с тях. Къде е Конан?

— Отиде в къщата на Сервио на брега да търси зингаранеца Белозо — каза на пресекулки Публио, неспособен повече да се съпротивлява. Той не беше страхлив, но от тези зловещи посетители мозъкът в костите му се превърна във вода. Неочаквано по стълбите отвън в зловещата тишина заехтяха бързи стъпки.

— Твой слуга ли е? — попита кхитанецът.

Публио мълчаливо поклати глава, езикът му бе залепнал за небцето.

Един от кхитанците взе копринената завивка от дивана и я хвърли върху трупа.

— Говори с человека, който идва, и бързо го отпрати — прошепна най-високият. — Ако ни издадеш, нито той, нито ти ще се доберете живи до вратата. Не показвай с нищо, че не си сам. — Жълтият мъж вдигна многозначително тоягата си и четиридесетната се скриха зад завесата.

Публио потрепери и потисна желанието си да повърне. Може би беше светлинен трик, но му се стори, че тоягите се движеха сами, сякаш притежаваха някакъв необясним собствен живот.

С голямо усилие той се овладя и посрещна нахълталия в стаята окъсан главорез.

— Изпълнихме нареджданията ви, господарю — каза мъжът. — Варваринът лежи мъртъв на морския бряг до водата.

Публио почувства движение зад завесата зад гърба си и едва не примря от страх. Мъжът продължи:

— Вашият секретар Тиберио е мъртъв. Варваринът го закла заедно с четирима от моите другари. Телата им отнесохме на уреченото за среща място. Във варварина нямаше нищо ценно освен няколко сребърни монети. Имате ли други наредждания?

— Не! — извика Публио пребледнял. — Върви!

Главорезът се поклони и побърза да излезе със смътното чувство, че Публио е човек със слаби нерви и препалено лаконичен.

Четиридесет кхитанци излязоха иззад завесата.

— За кого говореше този негодник? — попита най-високият.

— За един непознат скитник, който ме обиди — отвърна задъхан Публио.

— Лъжеш — сряза го хладнокръвно кхитанецът. — Той говореше за краля на Аквилония. Прочетох го по израза на лицето му. Седни на дивана и не мърдай, нито говори. Аз ще остана при теб, а тримата ми другари ще отидат да потърсят тялото.

Публио изчака ужасен от наблюдаващата го мълчалива загадъчна фигура, докато тримата кхитанци се върнаха и съобщиха, че тялото на Конан го няма на пясъка. Търговецът не знаеше дали да се радва, или да съжалява.

— Намерихме мястото на боя — казаха те. — По пясъка имаше кръв. Но краля го нямаше.

Четвъртият кхитанец начерта с тоягата си върху килима страни символи, които заблестяха на светлината на лампата като люспи.

— Прочетохте ли нещо по пясъка! — попита той.

— Да — отговориха те. — Кралят е жив и е заминал на юг с един кораб.

Високият кхитанец вдигна глава и погледна Публио така, че търговецът се изпоти.

— Какво искате от мен? — попита търговецът.

— Кораб — отговори кхитанецът. — Добре екипиран кораб за дълго плаване.

— Колко дълго? — заекна Публио, без да помисли да откаже.

— До края на света може би — отговори кхитанецът — или до огнените морета на преизподнята, които лежат отвъд мястото, където изгрява слънцето.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗАВРЪЩАНЕТО НА КОРСАРЯ

Първият признак, че съзнанието му се връща, беше усещането за движение: под него не беше твърда земя, а непрекъснато издигане и падане. Вятърът свиреше между въжетата и още преди замъгленото му зрение да се проясни, Конан разбра, че е на кораб. Чу неясни гласове, а после върху него се изля вода, от която дойде напълно на себе си. Конан надигна глава, изруга злобно, протегна крака и се огледа. До ушите му достигна силен смях, до ноздрите — воня от немити тела.

Намираше се върху юта на дълга галера. Издутите й платна опъваха въжетата. Слънцето изгряваше с ослепителен пламък в златно, синьо и зелено. Вляво на бреговата линия се виждаше неясна виолетова сянка. Вдясно се простираше откритият океан.

Корабът беше дълъг и тесен, типичен търговски кораб от южните брегове, с висока кърмова надстройка и каюти в двата края. Конан погледна към откритата средна част на кораба, откъдето вятърът давяваше отвратителна воня. Беше му позната от едно време. Идваше от гребците. Всичките бяха негри — по четиридесет мъже от всяка страна, завързани около кръста с верига. Единият край на веригата бе заключен към тежка халка, вкопана в дългата греда, служеща за пътека между пейките. Животът на тези гребци беше безкраен ад. Повечето роби бяха кушити, но около тридесет от черните, които сега почиваха, без да изпускат греблата, и гледаха непознатия с любопитство, бяха от южните брегове, родината на корсарите. Конан ги познаваше по правите черти на лицата и косите, по дългите неокосмени крайници. Зърна между тях мъже, с които някога беше плувал.

Всичко това той видя и позна в един бърз, всеобхващащ поглед. После се изправи, стиснал гневно юмруци, залитна за момент на окованите си крака и погледна струпваните около него мъже. Морякът, който го беше залял с вода, стоеше усмихнат с празно ведро в ръка. Конан злобно го наруга, инстинктивно потърси дръжката на меча си и

откри, че е без оръжие и гол с изключение на късите кожени панталони.

— Какво е това мръсно корито? — изрева той. — Как попаднах на него?

Моряците се засмяха подигравателно — набити брадати аргосеанци, — а един, чиито по-богати дрехи и вид на човек, свикнал да дава наредждания, подсказваха, че е капитан, скръсти ръце и каза високомерно:

— Намерихме те да лежиш на пяська. Някой те беше фраснал по темето и ти беше взел дрехите. И понеже ни трябваше още един човек, те взехме на борда.

— Що за кораб е този? — попита Конан.

— „Венчърър“, от Месантия. Превозва огледала, червени копринени наметала, щитове, позлатени шлемове и мечове, които ще разменим срещу медна и златна руда с шемитите. Аз съм Диметрио, капитан на този кораб и твой господар отсега нататък.

— Излиза, че пътувам в желаната от мен посока — промърмори Конан. Последната забележка беше много невнимателна. Те пътуваха на югозапад, следвайки дългата извивка на аргосеанския бряг. Търговските кораби никога не се отдалечаваха от бреговата линия. Той знаеше, че някъде пред него бързо се носи на югозапад ниската тъмна стигийска галера.

— Видяхте ли една стигийска галера... — започна Конан, но брадата на снажния капитан настръхна.

Той изобщо не се интересуваше от въпросите, които можеше да му зададе неговият пленник, и реши, че е крайно време да сложи този независим нехранимайко на мястото му.

— Мълък! — изрева той. — Достатъчно време загубих с теб. Оказах ти чест да те взема на кораба си и да те съживя и отговорих на достатъчно много от проклетите ти въпроси. Махай се! Ще трябва да си отработиш пътуването...

— Ще купя кораба ти... — започна Конан, преди да си спомни, че е безпаришен скитник.

Избухна подигравателен смях, а капитанът почервеня — помисли, че пленникът му се присмива.

— Размирна свиня! — изрева той и пристъпи застрашително напред, слагайки ръка на закачения на колана му нож. — Ще

заповядам да те набият с пръчки! Ще държиш благоприличен език, иначе, Митра ми е свидетел, ще те окова между черните да гребеш!

Вулканичният нрав на Конан не издържа. Дори преди да стане крал, никой, който му беше говорил така, не беше останал жив.

— Не ми повишавай глас, катраниво куче! — изрева той с глас, по-сilen от морския вятър. Моряците го погледнаха слизани. — Опитай се да измъкнеш тази играчка и ще нахраня рибите с теб!

— Ти за кого се мислиш? — озъби се капитанът.

— Сега ще ти покажа! — извика побеснял кимериецът и се насочи към релинга, където стояха закачени оръжията.

Капитанът измъкна ножа си, изрева и се спусна към него, но преди да удари, Конан го хвана за китката, изви ръката му и тя излезе от ключицата. Капитанът зарева като умиращ вол и се търколи на палубата. Конан грабна една тежка брадва и бързо се извъртя да посрещне атаката на моряците. Те се спуснаха към него, несръчни и тромави в сравнение с кимериеца, който беше бърз като пантера. Преди да го достигнат с ножовете си, той скочи между тях и заудря наляво и надясно толкова бързо, че очите не можеха да следват брадвата. Два трупа паднаха на палубата и от черепите им се разплиска кръв и мозък.

Конан се спусна през препъващата се, тежко дишаша тълпа и се насочи към тесния мостик, простиращ се от юта до абордажната кула. Шепа моряци от юта, обезкуражени от поражението на другарите си, спряха зад него, а останалите от екипажа — общо около тридесет души — се спуснаха тичешком през мостика, стиснали оръжия в ръце.

Конан се изправи с вдигната брадва, с развята от вятъра дълга коса пред вдигнатите нагоре черни лица.

— Кой съм аз? — извика той. — Гледайте, кучета! Вижте! Аджонга, Язунга, Ларанга! Кой съм аз?

Откъм средната част на кораба се чу вик, който нарасна до мощен рев:

— Амра! Това е Амра! Лъвът се е върнал!

Моряците усетиха заплахата в страхотния рев, пребледняха, дръпнаха се назад и се втренчиха в гневната фигура на мостика. Наистина ли това бе онзи кръвожаден, жесток великан от южните морета, който бе изчезнал така тайнствено преди години, но все още живееше в легендите? Черните пощуряха, дърпаха веригите и

произнасяха името на Амра като молитва. Кушитите, които никога по-рано не бяха виждали Конан, подеха вика. Робите, затворени в каютата под юта, заудряха по стените и запищяха като луди.

Диметрио, смъртно бледен от болка, се влачеше по палубата и пищеше:

— Качете се при него и го убийте, подлеци, преди робите да са се освободили!

Моряците се спуснаха откъм двета края на мостика. С лъвски скок Конан напусна мостика и като котка падна на краката си на пътеката между пейките с гребците.

— Смърт на господарите! — изрева той, вдигна брадвата и отсече една верига като кибритена клечка. Ревяящият роб скочи освободен, счупи греблото и го размаха като сопа. Моряците тичаха разтревожено по мостика. „Венчърър“ се превърна в лудница. Конан сечеше с брадвата, без да спира, и при всеки удар по един изпотен, крещящ черен се освобождаваше, луд от омраза и изпълнен с желание за мъст.

Моряците скочиха на средната част на кораба да хванат или да убият голия бял гигант, който сечеше веригите, но бяха повалени от вече освободените роби: гребците със свалени окови размахваха ръце и като черен поток от демони удряха със счупени весла и парчета от вериги, деряха с нокти и хапеха със зъби. През това време робите в каютата разбиха вратите и излязоха на палубата, а Конан с петдесетината освободени черни гребци изостави сеченето на вериги и отиде на мостика да помага.

И тогава настана истинско кръвопролитие. Аргосеанците бяха силни, яки, безстрашни както всички от тяхната раса, тренирани в суровата школа на морето. Но не можеха да устоят на тези побеснели гиганти, водени от неудържимия варварин. Сипеха се удари, кървав вихър бушуваше като тайфун от единия до другия край на кораба. Когато боят свърши, на борда на „Венчърър“ беше останал само един бял и това беше покритият с кръв великан, пред когото скандиращите черни се хвърляха на колене и от възторг удряха глави в дъските.

Конан, задъхан и лъщащ от пот, стиснал брадвата, от която капеше кръв, ги погледна, както може би е гледал първият вожд на хората в праисторически времена, и поклати глава. В този момент той

не беше крал на Аквилония; отново беше крал на черните корсари, които го бяха избрали за свой господар.

— Амра! Амра! — неистово викаха гребците. — Лъвът се е върнал! Сега стигийците ще вият като кучета, и черните подлеци на Куш ще вият! Села ще изчезнат в пламъци, кораби ще потънат. Да, жени ще оплакват мъжете си и ще хвърчат копия!

— Спрете, скимтящи кучета! — изрева Конан с глас, който заглуши плющенето на платната. — Десет души да слязат долу и да освободят гребците, които още са оковани. Останалите да почистят палубата, да се хванат за греблата и да вдигнат знамето. Кром и дяволи, не виждате ли, че сме се отклонили към брега по време на боя? Да не искате да бъдем пленени отново от аргосеанците? Хвърлете труповете през борда! Хващайте се за работа, негодници, или ще ви смъкна кожата от гърбовете!

Със смях и песни те се заловиха да изпълняват заповедите. Труповете, бели и черни, бяха изхвърлени във водата, където вече се виждаха триъгълни перки.

Застанал на юта, Конан погледна надолу към черните мъже, които се взираха в него с очакване. Беше скръстил силните си кафяви ръце, черната му гъста коса, станала дълга по време на странстванията, се развиваше от вятъра. Малцина от царевците на Аквилония биха познали своя крал в този свиреп корсар.

— В трюма има храна! — извика той. — Има и оръжие за всички, защото корабът кара мечове и доспехи за воюващите покрай брега шемити. Ние сме достатъчно много, за да караме кораба, да, и да се бием! Вие гребяхте оковани във вериги за аргосеанските кучета. Сега като свободни хора ще гребете ли за Амра?

— Да! — изреваха всички. — Ние сме твои чеда! Води ни, където смяташ за добре!

— Тогава се захващайте да почистите! — заповядда той. — Свободните хора не се трудят в такава мръсотия. Трима да дойдат да разбием задната каюта. Кълна се в името на Кром, че до края на това пътуване ребрата ви ще престанат да се броят!

С одобрителен рев гладните хора се заеха да изпълнят наредждането. Платната се издуха от задухалия с нова сила вятър, белите гребени на вълните заиграха около кораба. Конан пое дълбоко

дъх и разпери силните си ръце. Може вече да не беше крал на Аквилония, но отново бе крал на синия океан.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕРНИТЕ СТЕНИ НА КЕМИ

Тласкан от греблата на свободни и усърдни хора, „Венчъръ“ като живо същество се носеше бързо на юг. От търговски, доколкото това беше възможно, корабът се беше превърнал в бойна галера. Мъжете на пейките бяха с мечове на коланите и позлатени шлемове на къдрокосите глави. Щитове бяха закачени на релинга, снопове копия, стрели и лъкове украсяваха мачтите. Дори природните сили работеха за Конан. Широкото виолетово платно беше издуто от непрестанен силен вятър и почти не се налагаше да използват гребла.

Въпреки че на мачтата денонощно стоеше наблюдател, той не откри ниска черна галера да плува на юг. Ден подир ден сините води пред тях бяха пусти, оживявани само от рибарски съдове, които при вида на окачените на релинга щитове изчезваха като подплашени птици. Търговският сезон по море за годината практически беше приключил и те не видяха други кораби.

Когато най-после наблюдалят съгледа кораб, той беше на север, не на юг. Далеч на хоризонта зад тях се появи една бързоходна галера с издуто виолетово платно. Черните увещаваха Конан да се върнат и да я нападнат, но той отказа. Призори тя все още беше по тяхната диря — едва се виждаше в далечината. Конан се чудеше дали не ги преследва, макар че не можеше да се сети за никаква логическа причина за такова предположение. Но не обърна голямо внимание на това. Всеки изминал ден, който го отвеждаше на юг, го изпъльваше с по-силно нетърпение. Никакви съмнения не го измъчваха. Както вярваше в изгрева и залеза на слънцето, така вярваше, че жрецът на Сет е откраднал Сърцето на Аriman. А един жрец къде ще отнесе Сърцето на Аriman, ако не в Стигия? Черните чувстваха неговото нетърпение и се трудеха така, както никога не се бяха трудили под ударите на камшика, макар че не знаеха неговата цел. Те очакваха кървави битки, грабежи и плячки и бяха доволни. Мъжете от южните брегове не знаеха друга професия. Кушитите от екипажа, с присъщата на тяхната

раса грубост, също приветстваха перспективата за грабеж на собствения си народ. Кръвните връзки за тях не значеха нищо. Победителите — главатари и помощници, получаваха всичко.

Скоро бреговата линия се промени. Вече не минаваха покрай стръмни скали и сини хълмове зад тях. Сега край брега, почти на нивото на водата, се виждаха ливади, които се губеха в далечината. Тук имаше малко пристанища и убежища, зелената равнина беше осеяна с шемитски градове.

По ливадите се движеха стада добитък, подкарвани от тумбести ездачи с цилиндрични шлемове и къдрави синьо-черни бради, с лъкове в ръце. Това беше брегът на земите на Шем. Тук нямаше държавни закони. Всеки град си имаше свои закони. Конан знаеше, че далеч на изток, където ливадите отстъпват на пустинята, няма градове и безпрепятствено се скитат номадски племена.

Те се носеха на югозапад покрай неизменния пейзаж на осените с градове поля. После обстановката се промени. Горите станаха погъсти, бреговата линия по-начупена, стената от зелена папрат и дървета по-рядка, зад нея се издигаха песъчливи хълмове. Потоци изливаха водите си в морето.

Накрая минаха покрай устието на широка река и видяха големите черни стени и кули на Кеми да се издигат на фона на южния хоризонт.

Реката беше Стикс, истинската граница на Стигия. Кеми беше най-голямото стигийско пристанище и по това време най-важен град на страната. Кралят живееше в по-древния град, Луксър, но в Кеми царуваше жреческото изкуство, макар хората да говореха, че центърът на тъмната религия лежи далеч във вътрешността в един безлюден град близо до бреговете на Стикс. Тази река извираше от безименен извор далеч в непознати земи на юг от Стигия, продължаваше на хиляди мили на северозапад, обръщащ се на запад и след неколкостотин мили изливаше водите си в океана.

„Венчърър“, с изгасени светлинни, мина покрай носа през нощта и преди пукването на зората пусна котва в един малък залив няколко мили южно от града. Заливът бе заобиколен от блато, гъмжащо от крокодили и змии и обрасло със сплетени зелени мангрови дървета,

палми и лиани. Беше изключено да ги открият тук. Конан познаваше това място още като пират.

Когато преминаха тихо покрай града, чиито черни крепости се издигаха на големите скали, ограждащи пристанището, видяха зловеща светлина на факли и до ушите им достигна далечно думкане на барабани. Пристанището не беше изпълнено с кораби, както пристанищата на Аргос. Стигийците не дължаха славата и силата си на кораби и на флота. Те имаха търговски съдове и бойни галери, но военната си мощ дължаха на сухопътните войски. Много от съдовете им плуваха по голямата река вместо покрай морския бряг.

Стигийците бяха древна раса, тъмни, загадъчни хора, силни и жестоки. Някога тяхното господство се бе простиравало далеч на север от Стикс, отвъд пасищата на Шем и по плодородните хълмове, сега населявани от народите на Кот, Офир и Аргос. Границите на Стигия бяха достигали до древния Ахерон. Но Ахерон беше паднал, варварските предци на хиперборейците се бяха спуснали на юг във вълчи кожи и с рогати шлемове и бяха прогонили древните владетели на земята. Стигийците не бяха забравили това.

„Венчърър“ стоя цял ден на котва в малкия залив, ограден със зелени клони и лози, през които прелихаха сивоперести кресливи птици и се промушваха покрити с ярки люспи безмълвни влечуги. Към свечеряване от него се спусна малка лодка, заплува покрай брега и намери онова, което желаеше Конан — стигийски рибар в плоскодълънна лодка.

Доведоха го на борда на „Венчърър“ — висок тъмен мъж, пепеляв от страх пред похитителите — върколаци според него, каквito се срещаха по този бряг. Беше гол, само по копринени панталони, защото подобно на хирканианците, дори най-обикновените хора и робите в Стигия носеха коприна. В лодката му имаше широко наметало от онези, които рибарите носеха срещу студа през нощта.

Той падна на колене пред Конан — очакващ мъчения и смърт.

— Изправи се, човече, и престани да трепериш — каза нетърпеливо кимериецът, на когото му беше трудно да разбере това раболение. — Няма да ти сторя нищо лошо. Само ми кажи дали в Кеми е пристигнала преди няколко дни от Аргос една черна бързоходна галера?

— Да, господарю — отговори рибарят. — Вчера призори жрецът Тутотмис се върна от пътуване далеч на север. Говори се, че е бил в Месантия.

— Какво е донесъл от Месантия?

— Уви, господарю, не зная.

— Защо е ходил в Месантия? — попита Конан.

— Господарю, аз съм обикновен човек. Кой съм аз, та да знам какво мислят жреците на Сет? Мога кажа само онова, което съм видял или чул да се говори по пристанищата. Хората казват, че от юг са пристигнали много важни новини, макар никой да не знае какви. Само се знае, че господарят Тутотмис веднага е заминал с черната си бързоходна галера. Сега се е върнал, но какво е правил в Аргос или какъв товар е докарал, никой не знае, дори и моряците от галерата. Говори се, че се е опълчил срещу Тот-Амон, който е върховен господар на всички жреци на Сет и живее в Луксър, и че Тутотмис търси някаква скрита сила, за да го свали. Но кой съм аз, за да кажа? Когато жреците враждуват помежду си, обикновеният човек може само да лежи по корем и да се надява, че никой няма да го настъпи.

Конан изръмжа раздразнен от тази робска философия и се обърна към хората си.

— Отивам самичък в Кеми да намеря крадеца Тутотмис. Затворете този човек, но не искам да му се случи нищо лошо. По дяволите, престанете да виете! Да не мислите, че можем да влезем с кораба в пристанището и да превземем града с щурм? Трябва да отида самичък.

Хората престанаха да протестират, а Конан свали дрехите си, облече копринените панталони и обу сандалите на пленника, взе превръзката от главата му, но не хареса късия рибарски нож. Простите хора в Стигия нямаха право да носят мечове, а наметалото на рибара не беше достатъчно дълго, за да скрие дългия меч на кимериеца, затова Конан привърза към бедрото си един ганатански нож — оръжие, създадено от свирепите пустинни хора, живеещи на юг от стигийците — широк, тежък, легко извит и остър като бърснач, с който можеше да се разсече човек.

После Конан оставил охранявания от корсарите стигиец и се качи на рибарската лодка.

— Чакайте ме призори — каза той. — Ако не дойда дотогава, никога няма да се върна, затова побързайте на юг и се прибирайте по домовете си.

Конан се прехвърли през релинга, а черните нададоха печален вой, докато той не им заповяда да мълкнат. После скочи в лодката, стисна греблата и малката лодка бързо се понесе по вълните.

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА ТОЙ ЗАКЛА СВЕЩЕНИЯ СИН НА СЕТ!

Пристанището на Кеми беше разположено между два носа, вдадени навътре в океана. Конан заобиколи южния, където се издигаха големи черни замъци, и влезе в пристанището на свечеряване, когато все още имаше достатъчно светлина, за да се разпознае рибарската лодка и наметалото, но не толкова, за да се открият издайническите подробности. Той мина безпрепятствено между големите черни военни галери, легнали мълчаливо и без светлини на котва, пристана до стигаща до водата широка каменна стълба и завърза здраво лодката за един закован за камъка железен пръстен, както бяха завързани много подобни лодки. Нямаше нищо необичайно един рибар да остави лодката си там. Само рибар можеше да използува такъв плоскодънен плавателен съд, а рибарате не се крадяха един друг.

Докато се изкачваше по стълбите, случайните минувачи не му обръщаха никакво внимание, а той грижливо избягваше светлината от факлите, поставени на равни разстояния над плискащата се черна вода. Имаше вид на обикновен рибар, връщащ се с празни ръце след риболов край брега. Ако някой го беше разглеждал по- внимателно, може би щеше да забележи, че походката му е по-подвижна, стойката по-изправена и уверена от тази на скромен рибар. Но той бързо се изкачи, придържайки се към сенките, а обикновените хора в Стигия не бяха по-наблюдателни от тези в по-малко странните раси.

Телосложението му не се различаваше от това на стигийските бойци, които бяха високи и мускулести. Потъмнялото от слънцето лице не беше много по-светло от лицата на мнозина от тях, черната му, подрязана право коса увеличаваше приликата.

Различаваше се само малко в походката, чуждестранните черти на лицето и сините очи.

Но наметалото беше добра маскировка, а и той обръщаше настррана глава винаги, когато някой местен минаваше край него.

Все пак постъпката му беше много рискована. Конан знаеше, че не може дълго да остане неоткрит. Кеми не беше като пристанищните градове на хиперборейците, които гъмжаха от хора от всякакви раси. Единствените чужденци тук бяха робите негри и шемити. Той обаче приличаше по-малко на тях, отколкото на стигийците. В градовете на Стигия не гледаха с добро око на чужденците. Толерирали бяха само посланиците и търговците, но дори и последните не бяха допускани на брега по тъмно. А сега в пристанището изобщо нямаше хиперборейски кораби. Странно беспокойство беше обхванало града, съживяваха се стари амбиции, шепнеха се загадъчни неща. Това Конан по-скоро чувстваме, отколкото знаеше, неговите изострени примитивни инстинкти го усещаха.

Ако го разкриеха, съдбата му щеше да е ужасна. Щяха да го убият само защото е чужденец. Но ако го разпознаеха като Амра, главатаря на корсарите, които навремето пометоха техните брегове със стомана и огън... Неволна тръпка мина по широките рамене на Конан. Той не се страхуваше от хората или от някаква смърт от нож или огън. Но това беше страна на черна магия и безименен ужас. Говореше се, че Сет, Старата змия, забранена преди много години от хиперборейските раси, все още се крие в сенките на подземни храмове и там в тъмните светилища се вършат странни и ужасни дела.

Конан се отдалечи от крайбрежните улици с широки стъпала, спускащи се чак до водата, и тръгна по дългите сенчести улици на централната част на града. Тук отсъстваше типичната за всеки хиперборейски град сцена — осветени с лампи или светилници улици, добре облечени весели хора, отворени магазини и сергии с изложени стоки.

В Кеми магазините се затваряха още при смрачаване. Улиците се осветяваха единствено от пушливи факли, поставени на големи разстояния една от друга. По тях севиждаха сравнително малко хора, които мълчаливо бързаха и с напредването на времето техният брой ставаше все по-малък. Конан намираше сцената за мрачна и недействителна: мълчанието на хората, страхливото бързане, високите стени от черен камък от двете страни на улиците. Имаше нещо зловещо, потискащо в солидната стигийска архитектура.

Малко прозорци светеха и то само по горните етажи на къщите. Конан знаеше, че повечето хора лежат на плоските покриви под

звездите между палмите на изкуствените градини. Отнякъде се чуваше необичайна музика. От време на време по каменните плочи изтрополяваше бронзова колесница и се мярваше висок, с ястrebово лице аристократ, загърнат в копринено наметало, със златна диадема под формата на змия с вдигната глава около черната коса. Черен гол кочияш, запънал яките си крака в капрата, държеше юздите на буйните стигийски коне.

Пешеходците бяха обикновени граждани — роби, търговци, проститутки, работници, и колкото повече наближаваше центъра, толкова по-малко ставаха те. Конан отиваше към храма на Сет, защото там можеше да намери търсения жрец. Той вярваше, че ще познае Тутотмис, макар че го беше зърнал бегло в полуосветената уличка на Месантия. Беше сигурен, че мъжът, когото бе видял, е Тутотмис. В сложната йерархия на ужасния Черен кръг само високопоставените окултисти притежаваха силата на Черната длан, която с едно докосване причиняваше смърт. И само такъв човек би дръзнал да се противопостави на ужасния Тот-Амон.

Улиците станаха по-широки и Конан разбра, че навлиза в района с храмовете. На светлината на малкото факли големите постройки се извисяваха към бледите звезди мрачни и заплашителни. Неочаквано той чу някъде пред себе си писък. Една проститутка с типичната за нейната класа висока прическа притискаше гръб до стената, втренчила поглед в нещо, което Конан не виждаше. Като чуха писъка, хората на улицата неочаквано спряха като замръзнали. В същия момент Конан дочу шум от зловещо пълзене. После около тъмния ъгъл на сградата, към която се приближаваше, се показва ужасна клинообразна глава и тъмно блестящо тяло.

Кимериецът трепна, спомнил си историите за свещените змии на Сет, бога на Стигия, за когото се говореше, че също бил змия. Чудовища като това имаше в храмовете на Сет и когато изгладнееха, жреците ги пускаха по улиците да си вземат желаната от тях жертва. Техните ужасни угощения се смятаха за жертвоприношение на покрития с люспи бог.

Стигийците, мъже и жени, бяха паднали на колене и безропотно очакваха съдбата си. Голямата змия щеше да избере един от тях, да го обгърне с люспестото си тяло, да го превърне в червена пихтиesta

маса, а после да го погълне, както гърмящата змия погълща мишка. Другите щяха да останат живи. Такава беше волята на боговете.

Но волята на Конан не беше такава. Питонът се плъзна към него, привлечен вероятно от факта, че той единствен стоеше прав. Стиснал големия ганатански нож под наметалото, той се надяваше влечугото да го отмине. Но то спря пред него и се изправи ужасяващо на трепкащата светлина от факлите, черните му очи блестяха с присъщата на змиите жестокост, шията му се изви като дъга... ала преди да се хвърли, Конан замахна бързо като мълния с ножа. Широкото острие разсече клинообразната глава и потъна дълбоко в шията.

Конан измъкна ножа и отскочи, а голямото тяло се изви и заудря със страхотна сила в предсмъртна агония. Докато стоеше и гледаше в никаква хипнотична омая, единственият звук идващ от удрящата се опашка по каменната настилка.

После се разнесоха ужасени викове:

— Богохулник! Той закла свещения син на Сет! Убийте го!
Убийте! Убийте!

Захвърчаха камъни, полуделите стигийци се спуснаха към него с истерични писъци, от всички къщи наизлизаха други, които подеха вика. Конан изруга, обърна се и побягна към съседната тъмна улица. Чуваше шум от боси крака по плочите зад себе си и тичаше, воден от инстинкта, без да вижда накъде върви; стените отразяваха виковете за мъст. Внезапно лявата му ръка намери пролука в стената и той съврна в друга, по-тясна уличка. От двете ѝ страни се издигаха отвесни черни каменни стени. Високо над главата си виждаше звезди. Конан знаеше, че тези гигантски стени са на храмове. Чу зад себе си как тълпата мина покрай тъмния вход на уличката, продължавайки да крещи. Виковете ставаха все по-далечни, после загълхнаха. Бяха го подминали. Той продължи право напред, макар че при мисълта да срещне в тъмнината друг от синовете на Сет потрепери.

После някъде пред себе си видя движеща се светлина като от пълзящ светещ червей. Конан спря, прилепи се пътно към стената и стисна ножа. Знаеше какво е: приближаваше се човек с факла. Сега той беше толкова близко, че Конан различаваше черната ръка с факлата и неясния овал на тъмното лице. Още няколко стъпки и мъжът сигурно щеше да го открие. Конан се приготви за скок... факлата спря. За момент в светлината ѝ се открои врата. Мъжът я отключи и влезе.

Уличката отново потъна в тъмнина. Имаше някаква зловеща тайнственост в тази промъкваша се фигура, която се скри в тъмната врата. Може би беше жрец, връщащ се от изпълнение на зловещ ритуал.

Конан пипнешком тръгна към вратата. Щом в тази тъмна уличка се беше появил един мъж с факла, всеки момент можеха да се появят и други. Връщането назад по същия път означаваше да попадне в ръцете на тълпата. Конан се почувства притиснат между тези стръмни, недостъпни стени. Трябваше да се махне оттук, дори ако това изискваше да влезе в някаква непозната сграда.

Тежката бронзова врата не беше заключена. Той я открехна и надзърна. Видя голяма квадратна стая от массивен черен камък. В една ниша в стената гореше пушлива факла. Стаята беше празна. Конан влезе и затвори.

Обутите му в сандали крака не вдигаха никакъв шум по черния мраморен под. Една тикова врата стоеше открехната. Той се промъкна с нож в ръката и влезе в голяма, потънала в полумрак зала, чийто висок таван се виждаше като по-тъмно петно над него. На всичките ѝ страни зееха отворени сводести входове. От странни бронзови светилищи струеше слаба свръхестествена светлина. На отсрещната страна имаше широко стълбище от черен мрамор без парапет, което се губеше нагоре в мрака, а над него като черни каменни тераси от всички стени висяха затъмнени галерии.

Конан потрепери. Беше в храм на някакъв стигийски бог, ако не на Сет, то на някой не по-малко жесток от него. Светилището не беше празно. По средата на голямата зала се издигаше жертвеник от массивен камък — мрачен, без орнаменти, и върху него навита на кълбо лежеше една от големите свещени змии. Многоцветните ѝ люспи блестяха на светлината от лампите. Тя не помръдна и Конан си спомни да се говори, че част от времето тези змии са дрогирани. Кимериецът направи една несигурна стъпка навън от вратата, после внезапно се сви в една закрита с кадифена завеса ниша. Беше чул наблизо тихи стъпки.

От един сводест вход се появи висок силен мъж в сандали и копринена набедрена препаска, с широко наметало на раменете. Лицето и главата му бяха скрити зад чудовищна маска с

полуживотински, получовешки черти, на върха на която се развяваше връзка щраусови пера.

Стигийските жреци изпълняваха някои ритуали маскирани. Конан се надяваше, че мъжът няма да го открие, но той неочаквано се отклони от пътя си, който очевидно беше стълбището, тръгна право към нишата и дръпна кадифената завеса. Една ръка изскочи от сянката, потисна вика, преди да излезе от гърлото, дръпна мъжа в нишата и ганатанският нож го прониза.

Следващият ход на Конан беше подсказан от логиката. Той свали ухилената маска на стигиеца и я постави на лицето си. Рибарското наметало хвърли върху жреца, когото скри зад завесата, а жреческото наметало сложи върху собствените си яки рамене. Съдбата му беше предложила маскировка. Сега всички кемийци можеха да търсят богохулника, който беше дръзнал да се защити от свещената змия, но кому би хрумнало да го търси под маската на жрец?

Конан излезе смело от нишата и се насочи напосоки към един изход. Но не беше направил и няколко крачки и се обърна, наострил всичките си сетива.

Група маскирани фигури, облечени като него, слизаха по стълбището. Той се поколеба, хванат на открито, но се довери на маскировката, и макар че челото и ръцете му се покриха с пот, остана неподвижен. Приличните на призраци маскирани фигури влязоха в голямата зала, минаха покрай него и се отправиха към черния свод. Водачът им носеше абносова тояга с бял ухилен череп на върха. Конан разбра, че това е една от необяснимите за чужденците ритуални процесии, съставящи важна, често зловеща част от стигийската религия. Последната фигура завъртя леко глава към неподвижния кимериец, сякаш очакваше той да ги последва. Да не стори това, което очевидно се очакваше от него, означаваше да предизвика подозрение. Конан тръгна подир последния човек и нагоди стъпките си към общото темпо.

Пресякоха дълъг тъмен коридор. Конан с тревога откри, че черепът на тоягата фосфоресцира. Почувства необяснимо безпокойство, диво животинско желание да измъкне ножа и да удря наляво и надясно по тези тайнствени фигури, да избяга от зловещия мрачен храм. Но се овладя и потисна неясните опасения, изникнали в дъното на мозъка му и наследили мрака с призрачни ужасни форми.

След малко минаха през висока три човешки боя двойна сводеста врата и излязоха на звездна светлина.

Тръгнаха мълчаливо по дълга тъмна улица и всички, които срещаха, обръщаха настрана глави и бягаха. Процесията продължи далеч от стените на града. Конан се чудеше дали да се обърне и да хукне по някоя от улиците, които пресичаха, но това означаваше да събуди подозрение. Докато наум се гневеше и проклинаше, стигнаха до ниска сводеста порта на южната стена и минаха през нея. Пред тях и около тях лежаха малки глинени къщи и палмови горички, призрачни на звездната светлина. Сега беше време да се освободи от мълчаливатата компания.

Но в мига, в който портата остана зад тях, процесията престана да е мълчалива. Всички зашепнаха възбудено. Отмереното ритуално темпо беше изоставено, тоягата с черепа пъхната безцеремонно под ръката на водача, няколко души напуснаха колоната и забързаха напред. Конан забърза заедно с тях. Защото в шепота тойолови една дума, която го развълнува: Тутотмис.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

АЗ СЪМ ЖЕНАТА, КОЯТО НИКОГА НЕ Е УМИРАЛА

Конан наблюдаваше с голям интерес маскираната си компания. Тутотмис или беше сред тях, или отиваха на среща с него. И когато зад палмите на фона на тъмното небе зърна един огромен триъгълен корпус, той разбра къде е тази среща.

Минаха през пояс от тъмни колиби и горички. Извисяващите се към звездите черни кули на Кеми зад тях се отразяваха във водите на пристанището. Пред тях в тъмнината се простираше пустинята. Някъде виеше чакал. Бързо движещите се по пясъка обути в сандали крака не вдигаха никакъв шум. Можеха да са духове, отиващи към огромната пирамида, издигаща се в мрачината на пустинята. Над спящата страна цареше пълна тишина.

Конан погледна мрачния черен клин, откряващ се срещу звездите, и сърцето му заби по-бързо, нетърпението му да се срещне с Тутотмис се смеси със страх от неизвестното. Никой човек не можеше да се доближи спокойно до някоя от тези мрачни грамади от черен камък. Самото име беше източник на отблъскващ ужас сред северните народи, а в легендите се разказваше, че не са построени от стигийци, че са съществували в онова неизмеримо далечно минало, когато тъмнокожите хора дошли в страната на голямата река.

Когато доближиха пирамидата, Конан видя близо до основата неясна светлина. Скоро тя се оформи като вход. От двете му страни стояха лъвски тела с женски глави — тайнствен, загадъчен кошмар, кристализирал в камък. Водачът на групата тръгна право към входа, пред който Конан видя неясна фигура.

Водачът спря за миг до тайнствения пазач и изчезна в тъмната вътрешност. Останалите един по един го последваха. Всеки от маскираните жреци спираше и казваше някаква дума или правеше никакъв жест, които Конан не можа да разбере. Той изостана назад,

преструвайки се, че си връзва сандала. Когато влезе и последната фигура, кимериецът се изправи и се приближи до входа.

Беше неспокоен. Чудеше се дали пазачът на храма е човек — бе си спомнил някои истории, които беше чувал. Но нямаше време за колебания. Пушлив бронзов светилник, поставен на входа, осветяваше дълъг тесен коридор, водещ навътре в тъмнината, и там, в самото начало, стоеше мълчалив човек, увит в широко черно наметало. Никой друг не се виждаше. Маскираните жреци бяха изчезнали в коридора.

Над наметалото, загърнато около долната част на лицето, две проницателни очи гледаха изпитателно Конан. С лявата си ръка стигиецът направи странен жест. Конан рискува и имитира жеста. Но очевидно се бе очаквал друг жест. Дясната ръка на стигиеца, стисната нож, изскочи изпод наметалото и замахна.

Този смъртоносен удар би пронизал сърцето на един обикновен човек, но стигиецът имаше пред себе си бърз като мълния боец. Когато камата блесна в оскъдната светлина, Конан хвана мургавата китка и стовари юмрук в лицето на стигиеца. Главата на пазача издрънча в каменната стена и той падна със счупен череп.

Конан застана за момент неподвижен над него и се ослуша напрегнато. Светлината от светилника хвърляше неясни сенки около вратата. Нищо не се раздвижи в тъмнината зад нея. Само някъде далеч се чу слаб, приглушен звън на гонг.

Конан се наведе и замъкна тялото зад широко отворената голяма бронзова врата, а после предпазливо и бързо тръгна по коридора към онази съдба, за която дори и през ум не му беше минавало.

Не беше отишъл много напред, когато се спря объркан. Коридорът се разделяше на две и той нямаше начин да разбере накъде бяха тръгнали маскираните жреци. Наслуха избра левия коридор. Подът беше леко наклонен и изльскан от безброй крака. Тук-там по някой светилник хвърляше слаба зловеща светлина. Конан се чудеше с каква ли цел са издигнати тези грамади през отдавна забравеното минало. Това беше една много древна земя и никой не знаеше преди колко века черните храмове на Стигия са се извисили към звездите.

Тесни черни сводове се появяваха от време на време от двете страни на коридора, но той продължаваше напред, без да се отклонява,

макар убеждението, че е поел по погрешен коридор, да се засилваше. Въпреки че жреците бяха тръгнали преди него, той вече би трябвало да ги е настигнал. Ставаше все по-нервен. Цареше пълна тишина, но въпреки това Конан имаше чувството, че не е сам. На няколко пъти, докато минаваше покрай някой тъмен свод, му се струваше, че чувства невидими очи втренчени в него. Той се спря, почти решил да се върне към мястото, където коридорът се разклони за първи път, после рязко се завъртя с вдигнат нож и опънати нерви.

Една девойка стоеше на входа на по-малък тунел и го гледаше съсредоточено. Кожата ѝ с цвят на слонова кост показваше, че е стигийка от древен благороднически род. Като всички такива жени тя беше висока, гъвкава, пищна, косите ѝ приличаха на черна пяна, сред която блестеше искрящ рубин. С изключение на кадифените сандали и широкия, осеян със скъпоценни камъни колан около тънкия кръст, тя беше гола.

— Какво правиш тук? — попита девойката.

Отговорът щеше да издаде чуждоземния му произход. Конан остана неподвижен — тъмна мрачна фигура с ужасна маска и сноп пера над главата. Бдителният му поглед не откри никакви сенки зад нея. Но ако тя извикаше, веднага щяха да дойдат множество бойци.

Девойката пристъпи към него очевидно без беспокойство, но с подозрение.

— Ти не си жрец — каза тя. — Ти си боец. Това се вижда въпреки тази маска. Между теб и един жрец има такава разлика, както между мъжа и жената. Велики Сет! — възклика тя и внезапно спря с широко отворени очи. — Ти дори не си стигиец!

С едно движение, твърде бързо, за да го проследят очите, ръката му обхвана гърлото ѝ.

— Млък! — промърмори той.

Гладката ѝ кожа с цвят на слонова кост беше студена като мрамор, в големите тъмни чудесни очи, обърнати към него, нямаше никакъв страх.

— Не се тревожи — отвърна спокойно тя. — Няма да те издам. Да не си луд, та си дошъл, непознат и чужденец, в забранения храм на Сет?

— Търся жрецът Тутотмис — отвърна Конан. — Той в храма ли е?

Зашо го търсиш? — запита девойката.

— Тутотмис носи нещо, което ми открадна.

— Ще те заведа при него — предложи тя с готовност, която му се видя много подозрителна.

— Не си играй с мен, момиче! — изръмжа той.

— Не си играя. Не обичам Тутотмис.

Конан се поколеба, после реши: в края на краищата той беше толкова в нейната власт, колкото тя в неговата.

— Не се отделяй от мен! — заповядва Конан и премести ръката си от гърлото върху кръста ѝ. — И внимавай! Ако се опиташ да ми изиграеш някой номер...

Тя го поведе по наклонения коридор все по-надолу. Вече нямаше светилници и той вървеше слепешката в тъмнината повече усещащ, отколкото чувстващ жената до себе си. Веднъж, докато ѝ казваше нещо, тя обрна глава към него и той трепна: очите ѝ светеха в тъмнината като златен огън. Неясни съмнения и смътни чудовищни подозрения нахлуха в ума му, но той я следваше през лабиринта от тъмни коридори, които объркаха дори неговото вродено чувство за ориентация. Проклинаше се наум, че себе оставил да го въведат в тъмните селения на тайнствеността. Но беше късно за връщане. Конан почувства отново живот и движение в тъмнината наоколо, усети заплаха и ярост. Ако слухът не го лъжеше, дочу и тих шум от пълзене, но девойката промълви нещо и шумът престана.

Тя го отведе в зала, осветена от странен седемраменен свещник. Черните свещи в него светеха със свръхестествена светлина. Конан знаеше, че се намират дълбоко под земята. Залата беше квадратна, със стени и таван от полиран черен мрамор, мебелирана според древната стигийска традиция: абаносов диван, покрит с черно кадифе, и черен каменен постамент, върху който лежеше гравиран саркофаг.

Конан стоеше очаквателно и оглеждаше различните черни сводести входове, отворени към залата. Но девойката не продължи понататък, а се излегна на дивана, гъвкава като котка, сплете пръсти зад косите си и го загледа през дългите си мигли.

— Е! — попита той нетърпеливо. — Къде е Тутотмис?

— Тук не се бърза — отговори лениво тя. — Какво значение има един час... или един ден, или една година, или едно столетие? Свали си маската. Искам да видя лицето ти.

Конан раздразнено изръмжа и свали маската. Девойката огледа покритото му с белези тъмно лице и блестящите очи и кимна, сякаш в знак на одобрение.

— В теб има сила... голяма сила. Ти можеш да удушиш бивол.

Конан се размърда неспокойно, подозренията му нараснаха. С ръка на камата, той погледна към тъмните сводове.

— Ако това е капан — каза той, — не ще доживееш да се порадваш на делото си. Ще слезеш ли от този диван да изпълниш обещанието си, или трябва да...

Гласът му загъльхна. Той погледна саркофага. Върху капака му с тревожната изразителност на едно забравено изкуство беше гравирано от слонова кост лицето на неговия обитател. Имаше нещо познато в тази маска, нещо, което го стресна и той разбра какво е то: приликата между това лице и девойката, излегнала се на абносовия диван беше тревожно голяма, сякаш тя бе служила за модел. Но Конан знаеше, че тази маска е най-малко отпреди няколко столетия. Върху лакирания капак бяха изписани старинни ѹероглифи. Той разрови ума си за наученото през приключенския си живот за събитията от древността и извика високо:

— Акиваша!

— Чувал си за принцеса Акиваша? — попита девойката от дивана.

— Че кой не е чувал? — изръмжа той. Името на прекрасната зла, красива принцеса от древността още живееше в песните и легендите по света, макар да бяха минали десет хиляди години от времето, когато дъщерята на Тутамон бе устройвала кървави пиршества в черните зали на древния Луксър.

— Единственият й грях е бил, че е обичала живота във всичките му прояви — каза стигийската девойка. — За да спечели живота, тя е ухажвала смъртта. Не могла да понесе мисълта, че ще остане и повехне, и накрая ще умре, както умират всички старици. Тя е флиртувала с Мрака като с любовник и срещу това е получила живот... различен от онзи, който познават смъртните, в който никога няма да стане стара и грозна. И отишла в сенките на Мрака, за да измами възрастта и смъртта...

Конан я погледна и очите му внезапно заблестяха като горящи въглени. Той се обърна и вдигна капака на саркофага. Беше празен. Зад

него девойката се засмя и от този смях кръвта във вените му се смрази, космите на врата му настръхнаха. Той се обърна отново към нея.

— Ти си Акиваша! — извика той.

Тя се засмя и поклати глава, бляскавите ѝ коси се разпиляха по чувствените ѝ рамене.

— Да, аз съм Акиваша! Аз съм жената, която не е умирала, която никога не оstarява! Глупците казват, че боловете са ме взели от земята в разцвета на моята младост и красота, за да царувам вечно в някаква небесна страна. Не в небесна страна, а в сенките, в които смъртните намират безсмъртие! Аз умрях преди десет хиляди години, за да живея вечно! Подай ми устните си, смели човеко!

Тя скочи пъргаво, надигна се на пръсти и обви ръце около силния му врат. Мръщейки се срещу обърнатото към него красиво лице, той усети страхотно очарование и леден страх.

— Люби ме! — прошепна тя, отметнала назад глава, затворила очи, разтворила устни. — Дай ми твоята кръв, за да обновя моята и да продължа вечния си живот! Аз ще направя и теб безсмъртен! Ще те науча на мъдростта на всички векове, на всички тайни, крити през вечността в мрака на тези тъмни храмове. Ще те направя крал на зловещата тълпа, която пирува между гробовете на древните, когато мрак забули пустинята и прилепи летят безшумно. Омръзнаха ми жреци и магьосници и пленени девици, влечени пиращи през вратите на смъртта. Искам истински мъж. Люби ме, варварино!

Тя притисна тъмната си глава към силните му рамене и той почувства остра болка в гърлото си. Конан изруга и я захвърли върху дивана.

— Проклет вампир! — Кръв капеше от малка раничка на гърлото му.

Тя се отдръпна на дивана като змия, готвеща се да забие смъртоносните си зъби, големите ѝ очи бяха осветени от всички златни огньове на ада. Зад разтворените ѝ устни се показваха бели остри зъби.

— Глупак! — изпища тя. — Мислиш ли, че можеш да ми се изплъзнеш? Ти ще живееш и ще умреш в тъмнина! Аз те доведох дълбоко под храма. Самичък ти никога няма да можеш да се върнеш. Никога няма да можеш да си пробиеш път през онези, които охраняват тунелите. Ако не беше моята защита, синовете на Сет отдавна да са те изляти. Глупак! И въпреки всичко аз ще изпия кръвта ти.

— Махни се от мен или ще те насека на части — изръмжа Конан, изпълнен с отвращение. — Може да си безсмъртна, но стоманата ще те направи на парчета.

Докато Конан се оттегляше към свода, през който беше влязъл, светлината неочеквано изчезна. Всички свещи изгаснаха едновременно, макар той да не знаеше как, защото Акиваша не ги беше докосвала. Зад себе си чу смехът на вампира да се засилва — подигравателен, сладък и отровен като мелодиите на ада. Потънал в пот, почти изпаднал в паника, Конан търсеше пипнешком в тъмното сводестия изход. Пръстите му напипаха някакъв отвор и той се мушна в него. Дали това беше сводът, през който беше влязъл, той не знаеше нито се интересуваше. Единствената му мисъл беше да излезе от тази зловеща зала, обитавана от красивия зловещ неумиращ демон, живял толкова много столетия.

Лутането му през черните, виещи се тунели беше истински кошмар. Зад себе си и около себе си чуваше пълзене и веднъж ехото на онзи адски смях, който беше чул в стаята на Акиваша. Той сечеше свирепо по звуците и движенията, които чуваше или си въобразяваше, че чува в тъмнината, а веднъж мечът му попадна на някакво податливо и тънко вещество — може да беше и паяжини. Конан имаше чувството, че с него си играят, че го примамват все по-дълбоко във вечната тъмнина, преди да бъде нападнат от демонични нокти и зъби.

И в този страх доминираше болезненото отвращение от направеното откритие: в цялата легенда за Акиваша между описаните лоши неща като светла нишка се открояваше идеята за красота и за вечна младост. За много мечтатели, поети и любовници тя беше не само лошата принцеса от стигийската легенда, а символ на вечна младост, блестящ в някакво далечно царство на божествете. Но не такава беше ужасната действителност. Отвратителната извратеност, с която се бе сблъскал, отразяваше истината за вечния живот. Към физическо отвращение се прибави и болката, че човешкото съвършенство е само сън, че златото се превръща в кал. И тогава го заля вълна на безсилие, неясен страх, чувство, че всички човешки мечти и култове са лъжа и измама.

Сега той вече знаеше, че ушите му не го подвеждат. Наистина го преследваха и преследвачите го настигаха. В тъмнината се чуваше шум от пълзене, какъвто човешките крака не издават. Не, това не бяха

и крака на някакво познато животно. Може би подземният свят си имаше свои същества. Те бяха зад него и бавно го настигаха. После звуците престанаха и той изведнъж видя далече в дългия коридор светлина.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА В ЗАЛАТА НА МЪРТВИТЕ

Наострил слух, Конан се движеше предпазливо към светлината и макар да чувстваше тъмнината пълна с живот, не чу шум от преследвачи. Светлината не беше неподвижна. Тя се движеше, странно подскачаше. После той видя нейния източник. Тунелът, по който вървеше, пресичаше друг, по-широк коридор. И по него вървеше чудата процесия... четирима високи мършави мъже в черни раса с качулки, подпиращи се на тояги. Водещият ги държеше високо над главата си запалена факла, която гореше със странен, нетрепкащ пламък. Като фантоми те минаха пред погледа му и изчезнаха, зад тях като доказателство остана само отслабващата светлина. Видът им беше невероятно ужасяващ. Не бяха стигийци, нито приличаха на нещо, което Конан бе виждал. Той се съмняваше дали изобщо са хора. Приличаха на черни духове, вървящи дебнешком из мрачните тунели.

Но положението му не можеше да стане по-безнадеждно, отколкото беше. Преди нечовешките крака зад него да подновят придвижването към отслабващата светлина, Конан вече тичаше по коридора. Той се хвърли към другия тунел и видя далеч напред, смалена от разстоянието, необичайната процесия. Конан тръгна безшумно подир тях, после внезапно се притисна плътно до стената, защото те спряха и се скучиха, сякаш обсъждаха някакъв въпрос. Четиримата се обърнаха, като че ли да огледат стъпките си. Опипвайки в тъмнината, с която вече беше свикнал и можеше да върши всичко, освен да вижда, Конан откри, че тунелът не е прав, а криволичи, и се дръпна в първата извивка, така че светлината на непознатите да не го освети.

Чу някъде зад себе си нисък monotонен шум като от шепнене човешки гласове. Вслуша се и подозрението му се потвърди. Отказал се от първоначалното си намерение да следва подобните на вампири същества до тяхната крайна цел, Конан тръгна към гласовете.

Скоро съгледа пред себе си светлина, зави в коридора, откъдето идваше тя, и видя в дъното слабо осветена широка арка. Отляво на арката се издигаше тясна стълба. Инстинктът му го накара да тръгне по нея. Гласовете, които беше чул, идваха отвъд осветената арка.

Докато се изкачваше, Конан чуваше звуците далеч под себе си и скоро мина през ниска сводеста врата и се озова в огромно отворено пространство, осветено от свръхестествена светлина.

Намираше се на странна галерия, от която виждаше долу слабо осветена огромна зала. Беше Залата на мъртвите, която освен жреците на Стигия малцина бяха виждали. Покрай черните стени наредени един върху друг ред подир ред гравирани и боядисани саркофази се издигаха високо нагоре и се губеха в тъмнината. Хиляди маски гледаха безстрастно надолу към групата в средата на залата, жалка и безпомощна сред тези неизброими редици от мъртвци.

От тази група десет души бяха жреци и макар да си бяха свалили маските, Конан знаеше, че това са жреците, които беше проследил до пирамидата. Те стояха пред висок мъж с ястребово лице, изправен до черен жертвеник, върху който лежеше мумия с изтлели бинтове. Самият жертвеник сякаш се намираше сред жив огън, който пулсираше и трептеше, и хвърляше златна светлина върху черните камъни около него. Тази ослепителна светлина се излъчваше от голям червен скъпоценен камък, поставен върху жертвеника, и на нея лицата на жреците изглеждаха пепеляви като лица на мъртвци. Докато гледаше тази светлина, Конан почувства умората и напрежението от многото дни и нощи на дългото търсене и потрепери от неудържим стремеж да се спусне сред тези мълчаливи жреци, да си пробие път със силни удари на голата стомана и да грабне червения камък. Но се овладя и се наведе в сянката на каменната балюстра. Видя, че стълбите водят от галерията в залата, после се вгледа в полумрака на огромното помещение, търсейки други жреци или поклонници. Освен групата около жертвеника нямаше никого.

В огромното празно пространство гласът на мъжа до жертвеника прозвуча глух и неземен.

— ... И по този начин на Юг достигна новината. Нощният вятър я прошепна, гарваните я грачеха в небето, прилепите я съобщиха на бухалите и на змиите, спотаени в старинните руини. Върколаците и вампирите я знаеха, и абносово черните демони, които дебнат през

нощта. Спящата Нощ на света се размърда и разтърси тежката си грива, в най-тъмните дълбини забиха барабани и ехото от далечни свръхестествени викове изплаши мъжете в тъмнината. Защото Сърцето на Аriman се върна в света да изпълни съкровената си роля.

— Попитайте ме как аз, Тутотмис от Кеми и Нощта чух тази новина преди Тот-Амон, който се нарича повелител на всички магьосници. Има тайни, които не са чули дори вашите уши, а Тот-Амон не е единственият господар на Черния кръг.

— Аз знаех и отидох да посрещна Сърцето, което дойде на юг. То ме привлече като магнит. То дойде със смъртта на мнозина, доплува по река от човешка кръв. Кръвта го храни, кръвта го привлича. Силата му е най-голяма, когато е в окървавени ръце, когато е изтрягнато с убийство от онзи, който го държи. Където и да свети то, кръв се лее и царства падат, в природата настъпва хаос.

— И ето, аз съм тук, притежателят на Сърцето. Аз ви извиках и вие дойдохте тайно, вие, които сте ми верни, за да участвате в създаването на Черното царство на бъдещето. Тази вечер вие ще станете свидетели на разкъсването на веригите на Тот-Амон, с които сме оковани, и на раждането на Империята.

— Кой съм дори аз, Тутотмис, за да зная каква сила се крие в тези алени дълбини? То съдържа тайни, забравени преди три хиляди години. Но аз ще ги науча. Тези мумии ще ми разкрият.

Той махна с ръка към наредените в залата саркофази.

— Вижте ги как спят и гледат чрез очите на своите маски! Крале, кралици, пълководци, жреци, магьосници от благороднически стигийски династии от десет хиляди години. Докосването на Сърцето ще ги събуди от дългия им дълбок сън. Дълго, много дълго Сърцето е туптяло и пулсирало в древна Стигия. Тук е бил неговият дом столетия преди да потегли към Ахерон. Древните знаят как могат да се използват всичките му сили и те ще ми разкажат, когато чрез магия им върна живота, за да работят за мен.

Аз ще ги възкреся, ще ги събудя, ще науча забравената мъдрост, знанието, скрито в тези съсухрени черепи. И чрез знанието на мъртвите ние ще поробим живите. Да, крале и военачалници, и магьосници от древни времена ще бъдат наши помощници и наши роби. И тогава никой няма да може да ни се противопостави.

Погледнете! Това изсъхнало, сбръчкано нещо на жертвеника някога е било Тотмекри, върховен жрец на Сет, който е умрял преди три хиляди години. Той е бил адепт на Черния кръг. Той е знаел за Сърцето и ще ни разкаже за неговите сили.

Говорителят повдигна големия скъпоценен камък и го сложи върху гърдите на изсъхналата мумия, после вдигна отново ръка и започна заклинание. Но заклинанието не бе завършено. С вдигната ръка и отворена уста жрецът се вцепени, загледан някъде зад гърбовете на последователите си. Те се обърнаха и също погледнаха в посоката, в която гледаше той.

През черния свод на една врата в голямата зала влязоха една подир друга четири слаби фигури в черни раса. Лицата им в сянката на качулките бяха жълти.

— Кои сте вие? — възклика Тутотмис с глас, изпълнен със заплаха като съскане на кобра. — Луди ли сте, та нахлувате в свещения храм на Сет?

Най-високият от непознатите заговори и гласът му беше глух като камбанен звън в храмовете в Кхитай.

Ние следваме Конан от Аквилония.

— Той не е тук — отговори Тутотмис и отметна назад черното наметало от дясната си ръка със странен заплашителен жест като пантера, която показва ноктите си.

— Лъжеш. Конан е в този храм. Ние открихме следите му от бронзовата врата на външния главен вход. Когато разбрахме за вашето тайно съвещание, проследихме тази лъкатушна следа през лабиринта от коридори. Сега ще го изведем оттук. Но най-напред ни дай Сърцето на Аriman.

— Съдбата на лудите е смърт — промърмори Тутотмис и пристъпи към говорителя. Жреците се скучиха около него, но непознатите, изглежда, не обърнаха внимание на това.

— Кой е онзи, който, след като е видял Сърцето на Аriman, не е пожелал да го има? — каза кхитанецът. — В Кхитай ние чухме за него. То ще ни даде сила да се преборим с хората, които ни прокудиха. Слава и чудеса дремят в неговите червени недра. Дай ни го, преди да сме те убили.

Чу се яден вик и един жрец скочи и се хвърли напред с меч в ръка. Но преди да удари, люспестата тояга на високия подскочи,

докосна го по гърдите и той падна мъртъв. Мумиите моментално обърнаха поглед надолу към сцената на кръв и ужас. Извити ножове блестяха окървавени, подобните на змии тояги подскачаха и при всяко докосване един човек изпищяваше и умираше.

Още при първия удар Конан бързо се спусна по стълбите. Зърна само един миг от този кратък, дяволски бой... видя мъже да се олюят, облени в кръв; видя един изпонасечен кхитанец да се държи на краката си и да сее смърт. Острата стомана не беше достатъчна, за да разруши неговата свръхестествена жизненост. Но Тутотмис го удари по гърдите с отворена длан и той падна мъртъв.

Докато Конан слезе от стълбите, боят беше свършил. Трима от кхитанците бяха мъртви, насечени на късове. От стигийците само Тутотмис беше на крака.

Тутотмис се спусна към останалия жив кхитанец. Беше повдигнал като оръжие празната си ръка и тя беше черна като на негър. Но преди да удари, тоягата в ръката на високия кхитанец подскочи, удължи се, докосна гърдите на Тутотмис и той политна. Тоягата подскочи отново и отново докосна Тутотмис, той се завъртя и падна мъртъв, лицето му почерня като омагьосаната му ръка.

Кхитанецът се обърна към скъпоценния камък, който грееше върху гърдите на мумията, но Конан го беше изпреварил.

В напрегната тишина двамата стояха един срещу друг посред отрупания с трупове под и мумиите, гледащи надолу към тях.

— Далеч те последвах, кралю на Аквилония — каза спокойно кхитанецът. — По дългата река и през планините, през Пойтейн и Зингара и през хълмовете на Аргос чак до брега. С много усилия открихме следата ти от Тарантия, защото жреците на Азура са хитри. Загубихме те в Зингара, но намерихме шлема ти в гората под граничните хълмове, където се беше бил с горските вампири. Почти загубихме следите ти тази нощ в подземните лабиринти.

Конан разбра, че ако се беше върнал от стаята на вампира по същия път, по който беше влязъл, щеше да налети на тези жълтолики демони неподготвен, вместо да ги съгледа отдалеч.

Кхитанецът леко поклати глава, сякаш четеше мислите му.

— Това е безсмислено. Твоята дълга следа свършва тук.

— Защо ме преследвате? — попита Конан, готов да се хвърли във всяка посока с бързината на тигър.

— Това е дълг, който трябва да заплатя — отговори кхитанецът.
— Пред теб няма да скрия истината, защото ти ще умреш. Ние сме васали на краля на Аквилония Валерий. Дълго му служихме, но сега сме свободни... моят брат чрез смърт, а аз чрез изпълнение на едно задължение. Аз ще се върна в Аквилония с две сърца: за мен Сърцето на Аriman; за Валерий сърцето на Конан. Една целувка на тоягата, която е отсечена от живото Дърво на Смъртта...

Тоягата се хвърли като усойница, но ударът на Конановия нож беше по-бърз. Тя падна на пода, срязана на гърчещи се половинки. Конан замахна още един път и главата на кхитанеца се търколи до тоягата.

Конан се завъртя и протегна ръка към скъпоценния камък... после я отдръпна назад, космите на врата му настръхнаха, кръвта във вените му се смрази.

На жертвеника вече не лежеше съсухрено кафяво същество. Камъкът светеше с пълна сила върху повдигащите се гърди на гол, жив човек. Жив? Конан не можеше да реши. Очите бяха като тъмно, мрачно стъкло, под тях блестяха нечовешки тържествени огньове.

Мъжът бавно стана, държейки скъпоценния камък в ръка. Изправи се до жертвеника прашен, гол, с лице като изсечен, и мълчаливо протегна ръка към Конан. Скъпоценният камък пулсираше като жив в ръката му. Конан го взе със странното усещане, че получава подарък от ръката на мъртвец. По някакъв начин разбра, че заклинанието не е било завършено... животът на този труп не е напълно възстановен.

— Кой си ти? — попита кимериецът.

Отговорът дойде беззвучен и монотонен като капене на вода от сталактити в подземни пещери.

— Аз бях Тотмекри. Аз съм мъртъв.

— Ще ме изведеш ли от този проклет храм? — попита Конан и потръпна.

С отмерени като на автомат стъпки мъртвият тръгна към черния свод. Конан го последва. После погледна назад и видя огромната мрачна зала с наредени покрай стените саркофази, с избитите мъже

около жертвеника и главата на кхитанеца, когото беше заклал, отправила невиждащ поглед към пълзящите сенки.

Блясъкът на скъпоценния камък осветяваше тъмните тунели като вълшебна лампа със златния си огън. Веднъж Конан зърна сред сенките плът с цвят на слонова кост, разбра, че е вампир, Акиваша, но тя се отдръпна от светлината на скъпоценния камък. До нея други по-малки фигури се разбягаха и се изпокриха в тъмнината.

Мъртвият крачеше право напред, без да се обръща нито наляво, нито надясно, с постоянно темпо като това на съдбата. Студена пот покри тялото на Конан. Ледени съмнения го нападнаха. Можеше ли да е сигурен, че тази ужасна фигура от миналото го води към свобода? Но той знаеше, че самичък никога не ще се измъкне от омагьосания лабиринт от коридори и тунели, така че следваше своя зловещ водач. Тъмнината пред тях и зад тях беше изпълнена с прокрадващи се тела, изпълнени с ужас и лудост, които се свиваха от заслепяващия блясък на Сърцето.

После Конан видя пред себе си бронзовия вход, почувства нощния вятър откъм пустинята, видя звездите и осветената от светлината им пустиня, върху която падаше черната сянка на пирамидата. Тотмекри посочи към пустинята, после се обрна и горделиво закрачи обратно към тъмнината. Конан погледна подир безмълвната фигура, която се връщаше в тъмнината и мълчанието. Краката му неумолимо го отвеждаха към неизвестната и неизбежна съдба, връщаха го към вечния сън.

Кимериецът изруга, изскочи от входа и се спусна към пустинята, сякаш преследван от демони. Не се обрна към пирамидата нито към черните кули на Кеми, които се извисяваха мрачно отвъд пясъците, а се насочи на юг, към брега. Тичаше като човек, който бяга от неописуем ужас. Силното напрежение прочисти мозъка му от черните паяжини на пирамидата. Чистият пустинен вятър отвя кошмарите от душата му и ужасът премина в неудържима вълна на ликуване още преди пустинята да се смени с гъстата блатиста растителност, през която видя черната вода и „Венчърър“ на котва.

Конан се хвърли в храстите, нагази до кръста в блатата, гмурна се в дълбоката вода, без да обръща внимание на опасността от акули и крокодили, изплува до галерата и се изкатери по веригата на палубата мокър и ликуващ, без часовият да го види.

— Събудете се, кучета! — изрева Конан, отблъсквайки настрана копието, което стреснатият пазач опря в гърдите му. — Вдигни котва! Край на престоя! Дайте на рибаря шлем, пълен със злато, и го свалете на брега! Скоро ще съмне и преди изгрев-слънце ние трябва да сме на път към най-близкото пристанище на Зингара!

И размаха над главата си големия скъпоценен камък, който покри палубата със златен огън.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

И ЩЕ ВЪЗКРЪСНЕ АХЕРОН ОТ ПЕПЕЛТА

Зимата в Аквилония премина. Дърветата се разлистиха, новата трева се раззелени под милувката на топлия южен вятър. Но много ниви останаха необработени и пусты, пепел и почернели камъни показваха местата, където се бяха издигали красиви имения и процъфтяващи градове. Вълци виеха по обраслите с трева пътища, банди мършави мъже се криеха в горите. Само в Тарантия царуваше постоянно веселие и пиршество.

Валерий управляваше като обхванат от лудост. Дори много от благородниците, приветствали неговото връщане, започнаха да роптаят. Данъците бяха непосилни и за богати, и за бедни. Богатствата на покореното царство се изливаха в Тарантия, която от столица на царството се превърна по-скоро в гарнизон на завоеватели в една покорена страна. Търговците наистина богатееха, но никой не беше сигурен дали няма да бъде обвинен в предателство и имотът му да бъде конфискуван, а той — хвърлен в тъмница или на дръвника.

Валерий не направи никакъв опит да спечели на своя страна поданиците на Аквилония. Държеше се на власт с помощта на немидийци и отчаяни наемни войници. Валерий знаеше, че управлява само с мълчаливото съгласие на немидийците, и си даваше сметка, че не може да се надява да обедини Аквилония под своя скиптър, защото отдалечените провинции щяха да се борят срещу него до последна капка кръв, а и немидийците нямаше да му позволят да бъде независим. Беше хванат в собствената си клопка. Злобата на унизиената гордост разяждаше сърцето му и той се отдаде на невъздържаност като човек, който живее ден за ден, без да мисли за бъдещето.

Все пак в неговата лудост имаше и хитрост — толкова скрита, че дори Амалрик не можеше да се досети за нея. Може би годините, прекарани в скитничество като изгнаник, бяха ожесточили сърцето му. Може би неговото отвращение от настоящето положение бе повишило

горчивината до степен на лудост. Във всеки случай той живееше с едно желание: да унищожи всеки, свързан с него.

Валерий разбираше, че царуването му ще свърши в момента, в който Амалрик постигне целта си. Разбираше също, че докато продължава да потиска собствения си народ, немидийците ще го търпят като крал, защото Амалрик желае да докара Аквилония до пълно подчинение, да унищожи и последните останки на независимост, а после да я завладее, да я изгради по свой собствен модел и да използува хората и природните богатства, за да отнеме немидийската корона от Таракс. Защото императорският трон беше голямата амбиция на Амалрик и Валерий го знаеше, но знаеше също, че владетелят на Немидия одобрява неговото безмилостно управление. Таракс мразеше Аквилония с омраза, родена в стари войни, и желаеше единствено гибелта на западното царство.

И Валерий възнамеряваше да разруши страната до такава степен, че дори богатството на Амалрик да не може да я възстанови. Той мразеше барона почти толкова, колкото и аквилонците, и се надяваше да доживее до деня, когато Аквилония ще бъде напълно в руини, а Таракс и Амалрик ще са вкопчени в безнадеждна гражданска война, която напълно да унищожи Немидия.

Валерий вярваше, че покоряването на все още свободните провинции Гъндерланд, Пойтейн и Босония ще тури край на неговото царуване. Тогава той щеше да е свършил определената му от Амалрик цел и можеше да бъде свален. Затова отлагаше завладяването на тези провинции и ограничаваше дейностите си до самоцелни нападения и набези, оправдавайки пред Амалрик действията си с всевъзможни пречки.

Животът му беше низ от празненства и оргии. Валерий докарваше в двореца най-красивите девойки на царството с или без тяхно съгласие. Богохулстваше и се въргаляше пиян на пода в банкетната зала със златна корона на главата и залята с вино пурпурна царска мантия. В изблик на желание за кръв окичваше бесилките на пазарния площад с трупове, палачите му размахваха неуморно брадвата, изпращаше немидийски конници из страната да палят и грабят. Изпаднал в лудост, смазваше жестоко непрекъснатите вълнения и отчаяни бунтове в страната. Валерий грабеше, насилаше и разрушаваше, докато накрая дори и Амалрик го предупреди, че

страната ще обеднее до такава степен, че няма да може да се съвземе, без да знае, че Валерий цели точно това.

Но докато и в Аквилония, и в Немидия хората говореха за лудостта на краля, в Немидия говореха повече за Ксалтътън, тайнствения маскиран. Малцина го бяха виждали по улиците на Белвер. Говореше се, че прекарвал повечето време в планините, в странни тайни съвещания с потомци на една стара раса: мургави мълчаливи хора, които претендирали да са наследници на древно царство. Хората мълвяха за биене на барабани далече горе в безлюдните планини, за огньове, светещи в тъмнината, и за странно пеене, довявано от вятъра — пеене и ритуали, забравени отпреди столетия, останали само като безсмислени формули, произнасяни край огнищата в планинските селища, насеявани от хора, странно различаващи се от тези в долините.

Никой не знаеше причината за тези тайни съвещания, освен може би Ораст, който често съпровождаше щитонеца. А лицето Ораст ставаше все по-измъчено.

Но по средата на пролетта неочеквана новина достигна до загиващото царство и събуди страната за живот. Тя дойде като шепот на вятъра, духащ от юг, и разбуди хората от апатията и отчаянието. Никой не можеше да каже по какъв начин дойде тази вест. Някои говореха за странна мрачна старица с развиващи се от вятъра коси, съпровождана от голям сив вълк, който вървял подир нея като куче. Други — за жреци на Азура, промъкнали се като призраци от Гъндерланд през блатата на Пойтейн и босонианските села.

С тази новина по границата започнаха да възникват като пожар бунтове. Отдалечените немидийски гарнизони бяха нападани и избивани, войниците, събиращи фураж за немидийската конница — посичани. Западът беше въстанил с оръжие в ръка. Духът на това въстание беше нов — това беше въстание на твърда решимост и гняв, а не на отчаянието, както предишните. В него не участваха само обикновените хора. Бароните укрепваха замъците си и се обявяваха открито срещу губернаторите на провинциите. В блатата по покрайнините се появиха банди босонианци — яки решителни мъже с железни доспехи, стоманени шлемове и дълги лъкове. От инертен застой на нерешителност и разпадане царството внезапно оживя

трептящо и опасно. Тогава Амалрик побърза да извика Тараск, който пристигна с войска.

В кралския дворец в Тарантия двамата крале и Амалрик обсъждаха въстанието. Не бяха повикали Ксалтътън, който се беше отдал на загадъчните си изследвания в немидийските планини. От онзи кървав ден в долината на Валкия не бяха прибягвали до неговите магии и той се беше оттеглил и не контактуваше с тях, очевидно безразличен към техните интриги.

Не бяха повикали и Ораст, но той дойде бледен като морска пяна пред буря. Стоеше в залата със златен купол, а двамата крале, провеждащи тайното си съвещание, го гледаха озадачени от измъчения му вид не можеха да отгатнат какво се тай в ума му.

— Изглеждаш уморен, Ораст — каза Амалрик. — Седни. Ще наредя да ти донесат вино. Изтощен си от дългото препускане и...

Ораст отмахна с ръка поканата.

— Уморих три коня по пътя от Белвер. Не мога да пия вино, не мога да почивам, докато не споделя онова, което зная.

Той нервно закрачи из залата, сякаш изгарян от някакъв вътрешен огън, от който не го сдържаше на едно място. Накрая спря пред учудените крале.

— Когато използвахме Сърцето на Аriman да върнем за живот един мъртвец, ние не оценихме добре последиците от нашата намеса в черната пепел на миналото — каза остро Ораст. — Грешката е моя и грехът е мой. Ние мислеме само за нашите амбиции, забравяйки, че и този човек има амбиции. И пуснахме на земята един демон, на когото е чужда обикновената човечност. Аз се потопих в злото, но има граница, която нито аз, нито който и да било човек от моята раса и възраст могат да си позволяят да преминат. Аз слязох в подземията, но моят грях не преминава границите на моята личност, защото моите предци са били добри хора, неопетнени от демонична поквара. Зад Ксалтътън лежат хиляди столетия черна магия и магьосничество не само защото той е магьосник, а и защото е син на магьосническа раса. Той върши неща, от които душата ми ще се пръсне. Виждал съм в сърцето на планините Ксалтътън да общува с душите на прокълнатите, да призовава демоните на забравения Ахерон. Бил съм свидетел как

проклетите наследници на онази дяволска империя го величаят и го признават за свой върховен жрец. Наблюдавал съм какво крои... той цели да възстанови древното, черно, ужасно царство Ахерон.

— Какво говориш? — възклика Амалрик. — Това царство отдавна се е превърнало в прах. От него не са останали достатъчно живи хора, за да се създаде империя. Дори Ксалтътън не може да възкреси прахта на умрелите преди три хиляди години.

— Малко знаеш ти за неговите черни магии — отговори мрачно Ораст. — Виждал съм как под въздействие на неговите заклинания самите планини се преобразяват и придобиват непознат и древен вид, не такива, каквито са днес, а каквито са били в онова мрачно минало... Виждал съм като сенки на действителността неясни форми и очертания на долини, гори, планини и езера. По-скоро съм усещал, отколкото виждал, и пурпурните кули на забравения Питон да блестят в полумрака... На последното тайно съвещание, на което го придружих, докато барабани биеха и прилични на зверове обожатели удряха главите си в прахта, усетих, че най-после неговата магическа сила се всели и в мен. Казвам ви, той ще възстанови Ахерон чрез магията на огромно кръвно жертвоприношение, каквото светът още не е виждал. Той ще пороби света и с кървав потоп ще отмие настоящето и ще възстанови миналото!

— Ти си луд! — възклика Таракс.

— Луд? — Ораст обръна към него изтерзаното си лице.

— Може ли някой човек да види онова, което видях аз, и да остане нормален? И все пак аз говоря истината. Той подготвя връщането на Ахерон с неговите кули и магьосници, и крале, и барони, такъв, какъвто е бил много отдавна. Потомците на Ахерон ще му служат като ядро, върху което ще започне да гради, а кръвта и телата на хората от днешния свят ще служат като хоросан и камък за това възстановяване. Не мога да ви кажа как. Умът ми ме напуска, когато се опитам да разбера. Но аз видях! Ахерон ще се възстанови и дори планините, горите и реките ще придобият древния си вид. И защо не? Щом аз със скромните си възможности върнах към живот човек, умрял преди три хиляди години, защо най-големият магьосник на света да не може да върне към живот царство, загинало преди три хиляди години? И ще възкръсне Ахерон от пепелта по негова заповед.

— Как можем да му попречим? — попита ужасен Таракс.

— Има само един начин — отговори Ораст. — Трябва да откраднем Сърцето на Аriman!

— Но аз... — започна неволно Тараск после бързо мъкна.

Никой не го чу и Ораст продължи.

— Това е силата, която може да бъде използвана срещу него. С нея в ръце аз мога да го победя. Но как да го откраднем? Той го е скрил в някакво тайно място, откъдето дори заморанските крадци не могат да го отмъкнат. Аз не мога да науча това тайно място. Ако заспи отново под въздействие на черния лотос... но последния път, когато се отдаде на такъв сън, беше след битката при Валкия, когато беше уморен от извършената голяма магия и...

Вратата беше затворена и залостена, но внезапно тихо се отвори и Ксалтътън се изправи пред тях тих, спокоен, поглаждащ дългата си брада... но в очите му бляскаха адски светлини.

— Прекалено много неща научи от мен — каза той тихо и посочи с пръст Ораст. И преди някой да успее да помръдне, Ксалтътън хвърли шепа прах в краката на жреца, който стоеше като вцепенен на мраморния под. Прахта пламна и около Ораст се разстла син пушек. После се издигна над раменете му, уви се като спирала около врата му и засъска като змия. Писъкът на Ораст премина в хриптене. Той вдигна ръце към врата си, очите му се разшириха, езикът провисна. Пушекът беше като синьо въже, което се затегна около врата му. После избледня и изчезна, а Ораст падна мъртъв на пода.

Ксалтътън плесна с ръце. Влязоха двамата мъже, които често го съпровождаха... дребни, отвратително черни, с червени дръпнати очи и остри като на пълх зъби. Те не говореха. Вдигнаха трупа и го изнесоха.

Ксалтътън махна с ръка, сякаш искаше да покаже, че инцидентът е приключен, и седна до масата от слонова кост срещу двамата крале.

— Какво решавате на това тайно съвещание? — попита той.

— На запад е избухнало въстание — отговори Амалрик, възстановил се от ужасния шок от смъртта на Ораст. — Глупаците вярват, че Конан е жив и идва начело на пойтейнската войска да си върне царството. Ако се беше появил или се носеше слух, че е жив, веднага след Валкия, централните провинции нямаше да въстанат, така бяха наплашени от твоята сила. Но сега са толкова отчаяни от лошото управление на Валерий, че са готови да последват всеки, който може

да ги обедини срещу нас, и предпочитат внезапната смърт пред мъчението и продължителната мизерия. Разбира се, из страната отдавна упорито се разказва, че Конан не е загинал при Валкия, но народът едва напоследък започна да вярва в това. А и Палатидий се е върнал от изгнание в Офир и се кълне, че през онзи ден кралят лежал болен в шатрата си и ги водел един войник в неговите доспехи, а щитоносецът, който неотдавна се възстанови от удара с боздуган при Валкия, също твърди, че това е вярно... или поне претендира. Освен това една старица, съпроводждана от вълк, обикаля из страната и разказва, че крал Конан е жив и някой дек ще се върне, за да седне на трона. И проклетите жреци на Азура в последно време пеят същата песен. Разказват, че по някакъв тайнствен начин при тях дошла новината, че Конан се връща да освободи страната. Това, разбира се, е измама, измислена от Тросоро. Моите шпиони ми съобщават, че пойтейнците се подготвят да нападнат Аквилония. Аз вярвам, че Тросоро ще доведе някого с претенции, че е крал Конан.

Тараск се засмя неуверено и суеверно опира белега под туниката си, спомни си граченето на гарваните над следата на беглеца, сети се за тялото на щитоносеца Аридей, донесено от граничните планини изпохапано, според ужасените му войници, от голям вълк. Но си спомни и червения скъпоценен камък, откраднат от златното ковчеже, докато магьосникът спеше,upoен от черния лотос, и не каза нищо.

А Валерий си спомни за умиращия благородник, разказал в предсмъртния си час ужасната история за четиридесетте кхитанци, изчезнали в лабиринтите на юг. Но и той не каза нищо, защото омразата към съюзниците му го гризеше като червей и той не желаеше нищо така много, както да види въстаници и немидийци хванати гуша за гуша в смъртоносна хватка.

— Абсурдно е да се мисли, че Конан е жив! — възклика Амалрик.

В отговор Ксалтън разгъна на масата един пергамент.

Амалрик го взе и го погледна. От устата му се изтръгна гневен несвързан вик. Той прочете:

„До Ксалтън, великия магьосник на Немидия. Куче ахеронско, връщам се в царството си и ще опъна кожата ти

на къбините.

Конан“

— Измама! — възклика Амалрик.

Ксалтътън поклати глава.

— Истинско е. Сравних почерка с този от кралските документи в архивите на двореца. Никой не може да имитира този неграмотен почерк.

— Ако Конан е жив, това въстание няма да е като другите — промърмори Амалрик. — Защото той е единственият човек, способен да сплоти аквилонците. Но това не е в неговия стил. Защо трябва да ни предупреждава? Според обичая на варварите би трябвало да се очаква, че ще нападне без предупреждение.

— Ние вече бяхме предупредени — обясни Ксалтътън. — Моите шпиони ми съобщиха за военни приготовления в Пойтейн. Той не може да прекоси планините, без ние да научим. Затова ми отправя своето предизвикателство по типичния за него начин.

— Защо на теб? — попита Валерий. — Защо не на мен или на Тарак?

Ксалтътън насочи непроницаемия си поглед към краля.

— Конан е по-умен от вас — отговори най-после той. — Той вече знае онова, което вие тепърва трябва да научите... че не Тарак, нито Валерий, нито дори Амалрик, а Ксалтътън е истинският владетел на западните страни.

Те не отговориха. Седяха мълчаливо и го гледаха. В умовете им нахлуха безброй спомени, потвърждаващи казаното от магьосника.

— За мен няма друг път, освен този, който води до възстановяване на империята — каза Ксалтътън. — Но най-напред трябва да смажем Конан. Не зная как е избягал от Белвер, защото тогава спях непробудно, потънал в сънищата на черния лотос. Но той е на юг и събира войска. Това е неговият последен отчаян удар, възможен само благодарение на народа, който страда под неразумното управление на Валерий. Нека да въстанат. Те са в ръцете ми. Ние ще изчакаме, докато тръгнат срещу нас, и тогава ще ги смажем веднъж завинаги. Ще смажем Пойтейн и Гъндерланд, и глупавите босонианци. Подир тях Офир, Аргос, Зингара, Кот... ще обединим в една огромна

империя всички страни на света. Вие ще управлявате като мои наместници и ще бъдете по-велики, отколкото сте сега като крале. Аз съм непобедим, защото съм скрил Сърцето на Аrimан на такова място, където никой човек не може да го открие и да го използува отново срещу мен.

Тараск отклони поглед, за да не прочете Ксалтътън мислите му. Той знаеше, че откакто беше сложил Сърцето в златното ковчеже с изрязаните върху капака змии, магьосникът не е поглеждал в него. Колкото и да изглеждаше странно, Ксалтътън не знаеше, че Сърцето е откраднато. Необикновеният скъпоценен камък беше извън кръга на неговата магическа сила. Неговите свръхестествени таланти не го бяха предупредили, че ковчежето е празно. Тараск не вярваше, че Ксалтътън знае в пълна степен разкритията на Ораст, защото питонецът не беше споменал за възстановяването на Ахерон, а само за изграждане на нова земна империя. Не вярваше и че Ксалтътън е напълно сигурен в своята сила. Ако те се нуждаеха от неговата помощ за изпълнение на амбициите си, той не по-малко от тях се нуждаеше от тяхната. Магията, в края на краищата, зависи до известна степен от мечовете и от копията. Кралят прочете същото в скришния поглед на Амалрик: нека магьосникът използува своите умения и им помогне да победят най-опасния си враг. А после ще имат достатъчно време да се справят и с него. Трябваше да има начин да измамят тази тъмна сила, която бяха възкресили за живот.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ЗЛОВЕЩИТЕ БАРАБАНИ

Потвърждението на слуховете за война пристигна, когато войската на Пойтейн, десет хиляди бойци, тръгна с развяващи се знамена и блясък на стомана през южните проходи. Шпионите се кълняха, че начало на войската язи великанска фигура в черни доспехи и с кралски аквилонски лъв, извезан със злато върху гърдите на богатата копринена туника. Конан е жив! Кралят е жив! В това вече не се съмняваха ни приятели, ни врагове.

Едновременно с новината за настъплението на пойнтейнските войски от юг изтощени от уморително яздене куриери донесоха съобщението, че от югозапад настъпват гундерманци, подсилени от бароните от северозапад и босонианците от север. Таракът тръгна с тридесет и една хиляди мъже към Галпарат на река Ширки, която гундерманците трябваше да пресекат, за да ударат все още държаните от немидийците градове. Ширки беше бърза, буйна река, течаща на югозапад през скалисти дерета и каньони. Малко бяха местата, където можеше да се пресече от войска през това време на годината, когато коритото беше изпълнено от бряг до бряг с вода от топящите се снегове. Цялата страна източно от Ширки беше в ръцете на немидийците и беше логично да се допусне, че гундерманците ще направят опит да пресекат реката или при Галпарат, или при Танасул, който лежеше на юг от Галпарат. Всеки ден се очакваха подкрепления от Немидия, докато пристигна новината, че кралят на Офир прави враждебни демонстрации на южната граница на Немидия и отклоняването на още войски ще изложи страната на риск от нападение от юг.

Амалрик и Валерий потеглиха от Тарантия с двадесет и пет хилядна войска, като оставиха достатъчно голям гарнизон, който да смаже бунтовете в градовете по време на тяхното отсъствие. Те искаха да срещнат и да разгромят Конан преди той да се обедини с въстаническите сили на Аквилония.

Конан начало на пойтейнците пресече планините, но нямаше никакъв сблъсък с немидийска войска, никакви атаки на градове или крепости. Конан се появи и изчезна. Очевидно беше завил на запад през пустинната, рядко населена планинска страна и бе влязъл в босонианските блата, набирачки по пътя войници. Амалрик и Валерий с войската си — немидийци, аквилонски изменници и жестоки наемни войници — се движеха през страната, изпълнени с притаен гняв, и търсеха противника, който не се появяваше.

Амалрик установи, че е невъзможно да получи точни сведения за движението на Конан. Изпращаните разузнавачи се движеха еднопосочко — само навън и никога обратно. Нерядко той намираше разпнати на дъбовете свои шпиони. Отдалечените провинции се бяха надигнали и се биеха така, както могат да се бият само селяните — жестоко, смъртоносно и тайно. Единственото, което Амалрик знаеше със сигурност, беше, че голяма сила от гундерманци и северни босонианци се намира някъде на юг от него, отвъд Ширки, и че Конан с пойтейнците и южнобосонианците се намира някъде на югозапад.

Той се изплаши, че ако двамата с Валерий навлязат в пущинака, Конан може съвсем да им се изплъзне, да ги заобиколи и да нападне централните провинции зад тях. Амалрик отиде отвъд долината на Ширки и се разположи на лагер в равнината на един ден път с кон от Танасул. Там остана да чака. Тарак остана на позицията си при Галпаран, защото се страхуваше, че с маневрите си Конан иска да го примами на югозапад и гундерманците да нахлюят в царството от север.

Ксалтън пристигна в лагера на Амалрик с колесницата си, теглена от коне, които никога не се уморяваха, и влезе в шатрата на Амалрик, който се съвещаваше с Валерий над разгъната върху лагерна масичка от слонова кост карта.

Магьосникът смачка картата, хвърли я на пода и каза:

— Онова, което вашите разузнавачи не могат да научи съобщават моите шпиони. Но тяхната информация е странно неясна и непълна, сякаш невидими сили работят срещу мен. Конан се придвижва покрай река Ширки с десет хиляди пойтейнци и три хиляди южнобосонианци, подпомогнат от барони от запад и от юг с

подчинените им пет хиляди души. Войска от тридесет хиляди гундерманци и севернобосонианци се придвижва на юг, за да се присъедини към него. Установили са контакт посредством тайни връзки, използвани от проклетите жреци на Азура, които, изглежда, действат срещу мен и с които, когато свърши битката, ще нахраня змията... кълна се в Сет! Двете войски са се насочили към Танасул, но не вярвам гундерманците да пресекат реката. Смятам, че Конан ще я прекоси и ще се присъедини към тях.

— Защо му е да пресича реката? — попита Амалрик.

— Защото е в негов интерес да забави битката. Колкото по-късно се срещнем, толкова по-силен ще е той и толкова по-несигурно ще е нашето положение. Планините от другата страна на реката гъмжат от предани му хора... разорени, разбойници, бегълци от жестокостите на Валерий. Мъже от цялото царство бързат да се присъединят към неговото войнство, поотделно или на групи. Ежедневно части от нашите войски са нападани от засада и убивани от местното население. В централните провинции възникват размирици, които скоро ще прераснат в открито въстание. Оставените от нас там гарнизони не са достатъчни, а засега не можем да се надяваме на никакви подкрепления от Немидия. В конфликта по офирианска граница виждам ръката на Палатидий, който има роднини в Офир. Ако не хванем и не смажем бързо Конан, в провинциите зад нас ще избухне пожарът на въстанието. И ще трябва да се върнем в Тарантия, за да защитим онова, което сме завзели. И може би ще трябва да си пробиваме път с бой през обхваната от въстание страна, преследвани по петите от Конан, и да защитаваме града както от външни, така и от вътрешни врагове. Не можем да чакаме! Трябва да смажем Конан преди войската му да е станала прекалено голяма, преди централните провинции да са въстанали. Щом окачим главата му на портата на Тарантия, въстанието бързо ще се прекрати.

— Защо не направиш една магия над войската му и не я избиеш?

— малко подигравателно попита Валерий.

Ксалтън погледна аквилонеца и сякаш прочете цялата наудничава мисъл, която се криеше в коварния му ум.

— Не се беспокой — каза най-после той. — С моята магьосническа сила ще смажа Конан както се смазва муха. Но дори магията има нужда от копия и мечове.

— Ако той премине реката и заеме позиция при горалианските хълмове, ще е трудно да го изтикаме — каза Амалрик. — Но ако го хванем в долината от тази страна на реката, ще го унищожим. Колко далеч е Конан от Танасул?

— При темпото, с което се придвижва, ще достигне долината утре вечер. Хората му са яки и той ги гони силно. Конан ще бъде там поне един ден преди гундерманците.

— Добре! — Амалрик удари с юмрук по масата. — Аз ще стигна в Танасул преди него. Ще изпратя пратеник до Таракс със заповед да ме последва в Танасул. Докато той дойде, ще хвана Конан в долината и ще го унищожа. После нашите обединени сили ще пресекат реката и ще се справят с гундерманците.

Ксалтътън поклати нетърпеливо глава.

— Много добър план, ако трябваше да го прилагаш към някой друг, а не към Конан. С твоите двадесет и пет хиляди души няма да можеш да победиш неговите осемнадесет хиляди, преди да дойдат гундерманците. Те ще се бият с отчаянието на ранена пантера. А ако гундерманците пристигнат, докато се биете, ще попаднеш между двете войски и те ще те унищожат, преди да дочакаш Таракс. Той ще дойде твърде късно, за да ти помогне.

— Тогава какво? — попита Амалрик.

— Използвай цялата сила срещу Конан — отговори мъжът от Ахерон. — Изпрати вестоносец със заповед Таракс да се присъедини към нас тук. Ще го изчакаме и после заедно ще тръгнем към Танасул.

— Но докато ние чакаме, Конан ще пресече реката и ще се обедини с гундерманците — възрази Амалрик.

— Конан няма да пресече реката — отговори Ксалтътън.

Амалрик отметна глава и се втренчи в загадъчните черни очи на ахеронеца.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако на север, където Ширки събира водите си, паднат поройни дъждове, тя ще приайде толкова буйна, че ще стане невъзможно да се прекоси при Танасул. Тогава ние ще съберем цялата си войска, ще хванем Конан от сам реката и ще го разбием. После, когато водата се оттегли, което смятам, че ще стане на следващия ден, ще прекосим реката и ще унищожим гундерманците. Така ще

използваме всичките си сили срещу всяка от тези по-малки сили една по една.

Валерий се засмя, както се смееше винаги при перспективата да унищожи приятел или враг, и неспокойно приглади буйните си жълти къдрици. Амалрик гледаше мъжа от Ахерон със смес от страх и възхищение.

— Ако хванем Конан в долината Ширки между планинските зъбери отляво и придошлата река отляво с цялата наша сила, ще го унищожим — призна той. — Мислиш ли... сигурен ли си... вярва ли, че ще паднат такива дъждове?

— Отивам в шатрата си — каза Ксалтън и се надигна. — За да се направи магия, не е достатъчно да се махне с ръка. Изпрати един вестоносец до Тарак! И никой да не ме беспокои!

Последната заповед беше ненужна. Никой мъж от това войнство не можеше да бъде подкупен да се доближи до тайнствената шатра от черна коприна, чиито поли винаги бяха пътно затворени. Никой, освен Ксалтън не влизаше в нея и все пак вътре често се чуха гласове. Нейните стени понякога се издъвеха без вятър, от нея долиташе свръхестествена музика. Понякога късно след полунощ трепкащи червени пламъци вътре хвърляха върху копринените стени сенки на движещи се безформени силуети.

Докато лежеше в палатката си тази нощ, Амалрик чу биене на барабан. Думкането бе равномерно и от време на време един грачещ глас напяваше с ритъма на барабана. Немидиецът потрепери, защото знаеше, не това не е гласът на Ксалтън. Барабанът бутеше и гласът мърмореше като далечна гръмотевица... а преди зазоряване Амалрик видя на северния хоризонт червена светлина. По всички други части на небето светеха звезди. Но в далечния отляськ не се виждаше нито една.

По залез-слънце на следващия ден Тарак пристигна с войската си — прашна и уморена от дългия поход. Пехотата бе изостанала с часове подир конниците. Разположиха се на лагер в равнината близо до лагера на Амалрик и на разсъмване двете войски тръгнаха на запад.

Напред бяха пратени множество разузнавачи и Амалрик нетърпеливо ги очакваше да се върнат и да съобщят, че пойтейнците са

попаднали в капан от придошлата река. Но когато разузнавачите се върнаха, съобщиха, че Конан е пресякъл реката!

— Какво? — изрева Амалрик. — Пресекли са реката преди пороя?

— Нямаше никакъв порой — отговориха разузнавачите озадачени. — Късно миналата нощ той пристигна в Танасул и премина реката.

— Не е имало порой? — възклика Ксалтътън за първи път изненадан, доколкото беше известно на Амалрик. — Невъзможно! Предната и по-предната нощ паднаха силни дъждове в района на притоците в горната част на река Ширки!

— Може да е имало, господарю — отговори разузнавачът. — Вярно е, че водата беше мътна и хората в Танасул казаха, че вчера реката е придошла с една стъпка. Но това не беше достатъчно, за да попречи на Конан да я премине.

Магията на Ксалтътън не беше успяла! Тази мисъл чукаше като чук в мозъка на Амалрик. Неговият ужас от този странен мъж от миналото беше нараствал постоянно след нощта в Белвер, когато видя една кафява изсъхнала мумия да се превръща в жив човек. А смъртта на Ораст беше превърната неосъзнатия страх в истински ужас. В сърцето му трайно се бе настанило ужасното убеждение, че този мъж... или дявол... е непобедим. А сега той се беше провалил!

И най-големите магьосници могат понякога да се провалят, мислеше си баронът. Във всеки случай, той не се решаваше да се противопостави на мъжа от Ахерон — засега. Ораст беше мъртъв и само Митра знаеше в какъв ад се мъчи. Амалрик знаеше, че там, където не е успяла черната мъдрост на жреца, неговият меч едва ли ще свърши работа. Каква ужасна подлост кроеше Ксалтътън щеше да се види в непредсказуемото бъдеще. А засега Конан и неговата войска бяха заплахата, срещу която магиите на Ксалтътън можеха да се окажат решаващи преди той да пристъпи към изпълнение на своя план.

Стигнаха до Танасул, малко укрепено село на мястото, където една подводна скала служеше като естествен мост през реката. По него винаги можеше да се мине освен при поройни дъждове. Разузнавачите донесоха новината, че Конан е заел позиция в горалианските хълмове,

които се извисяваха на няколко мили отвъд реката, и че преди залез-
стънце гундерманците били пристигнали в неговия лагер.

Амалрик погледна Ксалтътън, загадъчен и чужд в светлината на
факлите. Беше настъпила нощ.

— Сега какво? Твоята магия се провали. Конан е срещу нас с
войска почти толкова силна, колкото и нашата, но с по-добра позиция.
Ние имаме възможност да избираме между две злини: да лагеруваме
тук и да чакаме неговата атака или да се върнем в Тарантия и да
изчакаме подкрепления.

— Ако чакаме, сме загубени — отвърна Ксалтътън. —
Пресичаме реката и лагеруваме в равнината. Ще атакуваме призори.

— Но позицията му е много силна! — възклика Амалрик.

— Глупак! — Неудържим изблиг на ярост наруши привидното
спокойствие на магьосника. — Забрави ли Валкия? Нима ме смяташ за
бесилен само защото някакъв неизвестен природен принцип е
попречил на пороя? Аз съм решил твоите копия да изтребят нашите
врагове! Не се бой, моето изкуство ще разбие тяхната войска! Конан е
в капан! Той няма да дочака утрото! Пресичай реката!

Пресякоха реката на светлината на факли. Копитата на конете
чаткаха по скалистия мост, водата плискаше в тъмното. Светлината на
факлите падаше върху щитове и ризници и се отразяваше в черната
река. Скалният мост, по който преминаваша, беше широк, но въпреки
това мина полунощ преди войската да се разположи на лагер в
равнината от другата страна на реката. Над тях в далечината трептяха
огньове. Конан се беше разположил в един кът на горалианските
планини, които неведнъж бяха служили като последна позиция на
аквилонския крал.

Амалрик ходеше неспокойно из лагера. Извънземна светлина
трепкаше в палатката на Ксалтътън, демоничен вик раздираше
тишината от време на време, чуваше се ниско зловещо думкане на
барабан.

Амалрик, чиито инстинкти бяха изострени от нощта и
обстоятелствата, чувствуше, че на Ксалтътън се противопоставя нещо
повече от физическа сила. Обзеха го съмнения в неговата
магьосническа мощ. Амалрик погледна огньовете по отсрещния склон
и лицето му помръкна. Той и неговата войска бяха дълбоко навътре във
враждебна страна. Горе в планините се криеха хиляди жестоки

войници, в чито сърца нямаше никакви чувства, освен дива омраза към завоевателите и безумна жажда за отмъщение. Поражението означаваше унищожение, отстъпление през страна, пълна с безпощадни врагове. Сутринта той трябваше да хвърли войската си срещу най-страшния боец сред западните народи и неговата отчаяна орда. Ако Ксалтътън и този път се провалеше...

Неколцина войници излязоха от сенките. Светлината от огъня блестеше по ризниците и шлемовете им. Влачеха една мършава фигура в парцаливи дрехи.

Войниците го поздравиха и казаха:

— Господарю, този мъж дойде до предните постове и; каза, че иска да говори с крал Валерий. Аквилонец е.

Приличаше повече на вълк... вълк, хванат в капан. На китките и глезените му имаше стари белези от синджир. Голяма дамга от нагорещено желязо обезобразяваше лицето му. Когато се поклони пред барона, очите му блеснаха през черлавата коса.

— Кой си ти, мръсно куче? — попита немидиецът.

— Тибери, господарю — отговори мъжът и зъбите: му изтракаха в неволен спазъм. — Дойдох да ти кажа: как да уловиш Конан.

— Предател, а? — измърмори Амалрик.

— Разправят, че даваш злато — измънка дрипавият мъж. — Дай малко и на мен! Дай ми злато и ще ти покажа как да победиш краля! — Очите му блестяха алчно, пръстите му бяха разперени като нокти на граблива птица.

Амалрик вдигна рамене с отвращение. Но очевидно нямаше недостойно за използване средство.

— Ако казваш истината, ще получиш злато повече, отколкото можеш да носиш — каза той. — Ако си лъжец и шпионин, ще те обеся с главата надолу. Елате с мен!

Влязоха в палатката на Валерий и Амалрик посочи пленения дрипльо и каза:

— Това куче казва, че знае начин да ни помогне. Ако планът на Ксалтътън се окаже неуспешен, както досега, ще имаме нужда от помощ. Говори, куче!

Тялото на мъжа потрепери в страни конвулсии. Думите припряно заизскачаха от устата му.

— Лагерът на Конан е в Долината на лъзовете. Тя е с формата на ветрило, оградена от двете страни със стръмни скали. Ако го нападнете сутринта, ще трябва да минете направо нагоре по долината. Не можете да се изкачите по скалите. Но ако крал Валерий благоволи да приеме моя съвет, аз ще го преведа през планините и ще му покажа как да нападне крал Конан в гръб. Ако искате да използвате този път, трябва да тръгнем веднага. Трябва да минем много мили на запад, а после много мили на север, после да завием на изток, за да стигнем в Долината на лъзовете отзад, откъдето дойдоха гундерманците.

Амалрик нерешително подръпваше брадата си. В тези смутни времена не беше изключение да се намерят хора, които са готови да продадат душите си за няколко късчета злато.

— Ако ме заблуждаваш, ще умреш — каза Валерий. — Това ти е известно, нали?

Мъжът потрепери, но широко отворените му очи гледаха смело.

— Убийте ме, ако ви предам!

— Конан няма да посмее да раздели силите си — разсъждаваше Амалрик. — Той ще се нуждае от всичките си войници, за да отблъсне атаката, и не може да отдели хора за засади в планините. Освен това този човек знае, че кожата му зависи от изпълнението на обещаното. Негодник като него би ли жертввал живота си? Не, разбира се. Валерий, вярвам, че можем да се доверим на този мъж. Той е честен.

— Или пък е мошеник, защото ще продаде своя освободител — засмя се Валерий. — Добре. Ще тръгна с този негодник. Колко души можеш да ми отделиш?

— Пет хиляди сигурно ще са достатъчни — отговори Амалрик.

— Една неочеквана атака в гръб ще предизвика смут сред тях и това ще ти помогне. Ще очаквам да нападнете около пладне.

— Ще разбереш, когато ги нападнем — отговори Валерий.

Когато се върна в шатрата си, Амалрик със задоволство забеляза, че Ксалтътън е все още в палатката си, ако се съдеше по смразяващите кръвта викове, които от време на време проехтяваха в тъмнината. Малко по-късно той чу тракане на стомана и звън на юзди в тъмнината и мрачно се усмихна. Валерий беше на път да изпълни неговите планове. Амалрик знаеше, че Конан е като ранен лъв, който хапе дори в предсмъртни гърчения. Когато Валерий удареше отзад, кимериецът можеше напълно да унищожи неговия съперник преди той да настъпи.

Толкова по-добре. Амалрик чувстваше, че спокойно може да се лиши от Валерий, след като той подготви пътя за немидийската победа.

Повече от петте хиляди конници на Валерий бяха издръжливи аквилонски изменници. В тихата нощ те се измъкнаха от спящия лагер и поеха на запад към големите черни планини, които се издигаха към звездите над тях. Валерий яздеше начело, до него беше Тибери, завързан за китката с кожен ремък, чийто край бе в ръцете на язденния от другата му страна войник. Отзад яздаха бойци с извадени мечове.

— Опитай се да ни измамиш и си мъртъв — предупреди го Валерий. — Не познавам козите пътеки сред тези планини, но познавам достатъчно добре общото разположение на страната и знам посоките, в които трябва да се движим, за да отидем зад Долината на лъзовете. Така че ни води където трябва.

Мъжът наведе глава и зъбите му затракаха от страх.

Той многословно започна да уверява Валерий в лоялността си, без да откъсва поглед от развяващото се над главата му знаме със златната змия на старата династия.

Заобиколиха високите скали, ограждащи Долината на лъзовете, и се насочиха на запад. След час завиха на север, минаха през прости каменисти хълмове, вървяха по неясни и опасни пътеки. Изгревът ги завари на няколко мили северозападно от позицията на Конан и тук водачът им зави на изток и ги поведе през сложни лабиринти и скали. Валерий кимна — оценяваше положението по върховете, които се издигаха в небето.

И изведенъж от север се заспуска сива пухкава мъгла, покри склоновете, разпростря се върху долините и закри сънцето. Светът се превърна в сляпа, сива празнота, в която се виждаше само на няколко крачки. Войниците вървяха слепешком, залитаха. Валерий изруга. Вече не виждаше върховете, които му служеха за ориентир. Трябаше изцяло да се осланя на водача. Знамето със златната змия провисна в безветрието на планинския въздух.

Скоро се обърка и Тибери. Час по час спираше и се взираше несигурно в мъглата.

— Изгуби ли се, куче? — остро попита Валерий.

— Слушайте!

Някъде пред тях се чуваше думтене — ритмичното биене на барабани.

— Барабаните на Конан! — възклика ақвилонецът.

— Ако сме толкова близко, та ги чуваме, защо не чувааме звън на оръжие и викове? — попита Валерий. — Да не би битката да се е преместила?

— Дълбоките пропасти и вятърът си правят странни шеги — отговори Тиберий и затрака със зъби, както често става с мнозина мъже, прекарали дълго време във влажните тъмници. — Слушайте!

Накрая до ушите им достигна приглушен рев.

— Боят е долу в долината! — извика Тиберий. — Барабанът бие на високото. Да побързаме!

И препусна право към звука от далечния барабан като човек, който най-после е намерил вярната посока. Валерий го последва, ругаейки мъглата. После му дойде наум, че тя ще прикрие и неговото придвижване и Конан няма да го види. Че ще се окаже в гръб на кимериеца преди обедното слънце да разпръсне мъглите.

Не можеше да каже откъде минават — покрай скали, гори или пропасти. Барабанът непрестанно биеше и с придвижването напред се чуваше все по-силно, но битката вече не се чуваше. Валерий нямаше представа накъде се движат. Трепна, когато видя сиви стени да се извисяват от двете му страни и разбра, че яздят през тясно дефиле. Но водачът не проявяваше никакви признаци на нервност и Валерий въздъхна с облекчение, когато стените се отдалечиха и изчезнаха в мъглата. Бяха преминали дефилето. Ако бе планирана засада, тя трябваше да бъде в този проход.

Тиберий отново спря. Барабанът биеше по-силно и Валерий не можеше да определи от коя страна идва звукът. Веднъж се чуваше отпред, миг по-късно отзад, седне от една или от друга страна. Седнал на бойния си кон, Валерий се огледа нетърпеливо. Около него се виеха валма от мъгла, доспехите му лъщяха от влага. Зад него дългите редици облечени в стомана ездачи се губеха като призраци в мъглата.

— Защо се бавиш, куче? — попита той.

Тиберий бавно се изправи на седлото, обърна глава и погледна Валерий. Усмивката му беше ужасяваща.

— Мъглата се вдига, Валерий — каза той някак странно и посочи с костеливия си показалец — Погледни!

Барабанът замълкна. Мъглата се разнасяше. През сивите облаци се показваха първите била на високи призрачни върхове. Мъглите се свиваха и избледняваха. Валерий се изправи на стремената с вик, повторен от конниците зад него като ехо. От всички страни бяха заобиколени от високи скали. Не бяха в широка, открита долина, както предполагаше той. Бяха в сляпа клисура, обградена от стръмни скали, високи стотици крачки. Единственият вход или изход беше тясното дефиле, през което бяха минали.

— Подлец! — Валерий удари Тибери пръстта о облечената си със стомана ръка. — Какъв е този дяволски ход?

Тимерий изплю кръвта от устата си и се разтърси от ужасен смаях.

— Ход, който ще спаси света от един звяр! Погледни, подлецо!

Валерий извика отново — повече от ярост, отколкото от страх.

Дефилето беше завардено от голяма, ужасна група хора, които стояха мълчаливи като статуи... окъсаны рошави мъже с копия в ръце... стотици мъже. А горе на скалите се появиха други лица... хиляди лица... гневни, мършави, свирепи, белязани с огън и стомана, и глад.

— Това е ход на Конан! — изрева Валерий.

— Конан не знае нищо — изсмя се Тибери. — Това е план на отчаяни мъже, разорени от теб и превърнати в зверове. Конан не е разделил войските си. Ние, които го следваме, сме много вълци, които се лутат из планините, бездомници, хора без бъдеще. Това е наш план и жреците на Азура ни помогнаха с мъглата. Погледни ги, Валерий! Всеки носи върху тялото или душата си отпечатък от твоята ръка. Погледни и мен! Не ме познаваш, нали? Какво ще кажеш за този белег, който твоят палач изгори върху мен? Някога ти ме познаваше. Някога аз бях владетел на Амилиус, човекът, чиито синове ти уби, чиято дъщеря твоите наемни войници отвлякоха и заклаха. Ти каза, че аз няма да жертвам себе си, за да те вкарал в капан! Всемогъщи богове! Хиляда живота да имах, с радост бих ги дал, за да си получиш заслуженото!

— И аз успях! — продължи Тибери. — Погледни хората, които разори, спомни си за мъртвите, които някога забавляваха теб! Техният час дойде! Тази клисура е твоят гроб. Опитай се да се изкачиш по скалите! Те са стръмни и високи. Опитай се да си пробиеш път назад

през дефилето! Копия ще преградят пътя ти, камъни ще паднат върху теб! Куче! Ще те чакам в ада!

Той отметна глава и се засмя и смехът му проехтя между скалите. Валерий се наведе над седлото и го удари. Мечът му отсече рамото и стигна до гърдите. Тибериий падна на земята, смехът му се превърна в гъргорене от бликналата от устата кръв.

Барабаните забиха отново и огласиха клисурата с пронизителен гърмеж. Започнаха да падат камъни. Сред писъка на умиращи мъже от скалите със свистене полетяха облаци стрели.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ПЪТЯТ ЗА АХЕРОН

Зората едва просветляваше на изток, когато Амалрик изтегли войските си в устието на Долината на лъзовете. Тя беше оградена с ниски, но стръмни хълмове и дъното ѝ се издигаше нагоре в неправилни тераси. На най-горната тераса беше разположена войската на Конан, очакваща атаката. Войските, дошли от Гъндерланд и присъединили се към него, не бяха съставени само от копиеносци. С тях имаше седем хиляди босониански стрелци, четири хиляди благородници и техните васали от север и от запад попълваха редиците на неговата кавалерия.

Копиеносците се наредиха в компактна клинообразна формация в теснината в началото на долината. Бяха деветнадесет хиляди, главно гъндерманци, макар че около четири хиляди бяха аквилонци от другите провинции. По двата им фланга имаше по пет хиляди босониански стрелци. Зад редиците на копиеносците стояха на коне рицари с вдигнати копия: десет хиляди пойтейнци, девет хиляди аквилонци, благородници и опълчение.

Позицията беше много силна. Фланговете не можеха да бъдат заобиколени, защото това изискваше врагът да се изкачи по стръмните гористи хълмове под дъжд от стрели и спрян от мечовете на босонианците. Лагерът на Конан беше точно зад фронта в тясна долина, оградена от стръмни стени, която всъщност беше просто продължение на Долината на лъзовете, но на едно ниво по-високо. Конан не се страхуваше, че може да бъде изненадан в гръб, защото планините зад него бяха пълни с бегълци и разорени мъже, чиято лоялност беше извън всякакво съмнение.

Позицията му беше непревземаема, но и трудно можеше да се измъкне от нея. Тя беше както крепост, така и капан за защитниците си, отчаяна последна позиция на хора, за които единственият начин за оцеляване е победата.

Ксалтътън стоеше на един висок хълм от лявата страна на долината близко до широкото устие. Хълмът беше известен като Кралския жертвеник по отдавна забравена причина. Само Ксалтътън я знаеше, но пък неговата памет датираше отпреди три хиляди години.

Той не беше самичък. Двамата му мълчаливи космати и потайни демони бяха с него и влачеха една млада аквилонска девица със завързани ръце и крака. Оставиха я на древния камък, разположен на самото било на хълма, който твърде много приличаше на жертвеник. Камъкът стоеше там, разяден от природните стихии, от толкова много столетия, че мнозина го смятаха за странно оформена естествена скала. Но какво представляваше и защо беше на това място знаеше единствено Ксалтътън. Демоните стояха на страна с наведени гърбове, а Ксалтътън се бе изправил до каменния жертвеник и гледаше към долината. Тъмната му дълга брада се развиваше от вятъра.

Той виждаше ясно лъкатушещата между хълмовете Ширки чак отвъд входа на долината. Виждаше стоманения клин, изтеглен в началото на терасите, блестящите шлемове на стрелците между скалите и храстите, мълчаливите рицари, застинали на конете си, разветите знаменца над шлемовете, копията, вдигнати нагоре като гора.

Ксалтътън погледна на другата страна и видя дългите стегнати редици на немидийците да се движат като блестяща стоманена стена към входа на долината. Зад тях се виждаха пъстрите шатри на бароните и рицарите и окъсаните палатки на обикновените войници.

Като река от разтопена стомана немидийската войска се вля в долината, знамето с червения дракон се развиваше над нея. Първи вървяха стрелците в равни редици с вдигнати арбалети, със сложени стрели и опънати тетиви. След тях идваха копиеносците, следвани от истинската сила на войската — рицарите с вдигнати копия, яхнали жребци, пристъпващи като на парад.

А по-високо на склоновете по-малката аквилонска войска стоеше застрашително тиха.

Немидийците имаха тридесет хиляди рицари и, както при повечето хиперборейски народи, кавалерията беше ударната сила на войската. Пешите войници само разчистваха пътя за нападението на

облечените в доспехи рицари. Имаше двадесет и една хиляда копиеносци и арбалетчици.

Арбалетчиците започнаха да стрелят в движение, без да нарушават редиците. Стрелите хвърчаха с жужене и звънене. Но или падаха наблизо, или удряха безпомощно стената от щитове на гундерманците. И преди арбалетчиците да се доближат на разстояние, откъдето да могат да убиват, стрелите на босонианците опустошиха редиците им.

След тази първа размяна на огън немидийските стрелци започнаха да отстъпват в безпорядък. Техните доспехи бяха леки, оръжията им не отговаряха на дългите босониански лъкове. Западните стрелци бяха защитени от храсти и скали. Освен това на немидийските пеши войници им липсваше моралът на конниците — те знаеха, че тях ги използват само да разчистят пътя за рицарите.

Стрелците с арбалети се отдръпнаха назад и в отвореното от тях пространство тръгнаха копиеносците. Те бяха главно наемни войници и техните господари ги жертваха без никакви угризения. Те трябваше да прикриват настъплението на рицарите, докато се придвижат в непосредствена близост. Така че докато стрелците изпращаха стрели от двета фланга, копиеносците тръгнаха напред в центъра на убийствената вихрушка от стрели, идващи от склоновете, а зад тях следваха рицарите.

Когато копиеносците започнаха да се колебаят под жестоката смъртоносна градушка, засвири тръба, ротите им се отдръпнаха надясно и наляво и между тях преминаха облечените в ризници рицари.

Те се втурнаха през смъртоносен облак от дълги цял разкраж стрели, които намираха и най-малката пролука в доспехите им и в броните на конете. Конете се катереха нагоре по тревистите тераси, изправяха се на задните си крака и падаха назад, повличайки със себе си ездачите. Облечени в стомана тела лежаха по склоновете. Атакуващите спряха, после се обърнаха и се понесоха стремително назад.

В долината Амалрик престрои войските. Тарак се биеше с изведен меч под знамето с червения дракон, но този ден командваше баронът от Тор. Амалрик сипеше проклятия като гледаше гората от копия над шлемовете на гундерманците. Беше се надявал, че с

отстъплението си ще подмами рицарите да го атакуват по склоновете надолу и че ще бъдат пометени от неговите стрелци и стъпкани от многобройните му конници. Но рицарите не помръднаха. Обслужващите лагера носеха мехове с вода от реката. Рицарите сваляха шлемове и бършеха потта от главите си. Ранените немидийци по склоновете напразно пищяха и се молеха за капка вода. В горната част на долината защитниците черпеха вода от изворите и не жадуваха през този дълъг горещ пролетен ден.

На кралския жертвеник до древния камък Ксалтътън наблюдаваше стоманения прилив и отлив. Рицарите, с разявящи се над шлемовете пера и наведени копия, тръгнаха в атака. През свистене и облак от стрели те налетяха като бурна вълна, за да разбият настъхналата стена от копия и щитове. Брадви се вдигаха и падаха над украсените с пера шлемове, копия удряха нагоре и събаряха коне и ездачи. Гордостта на гундерманците не беше по-малка от тази на рицарите. Те не бяха жертви на рицарите — те бяха най-добрата пехота на света. Кралете на Аквилония отдавна бяха научили стойността на непобедимата си пехота и бяха запазили строя й непроменен: над блестящите редици се разяваше знаме с голем лъв, а във върха на клина една гигантска фигура в черни доспехи ревеше и сечеше като ураган, окървавената брадва на воина разсичаше с еднаква лекота както кости, така и стомана.

Немидийците се биеха в съответствие със своята тактика и традиция. Но не можеха да разбият стоманения клин, а от гористите хълмове от двете страни аквилонските стрели покосяваха безмилостно плътните им редици. Собствените им стрелци бяха безполезни, копиеносците неспособни да изкачат височините и да влязат в бой с босонианците. Навъсените мрачни рицари бавно отстъпиха, броейки празните седла. Над тях гундерманците нададоха триумфален вик и упътниха редиците си, запълвайки празнините от падналите бойци. Пот течеше по очите им изпод стоманените шлемове. Те стискаха копията си и чакаха, свирепите им сърца бяха изпълнени с гордост, че кралят се бие заедно с тях в първата редица. Зад тях аквилонските рицари седяха на конете си като статуи.

Един рицар препускаше на потънал в пот кон нагоре по хълма. Той стигна до Кралския жертвеник и погледна злобно Ксалтътън.

— Амалрик ми заповяда да ти кажа, че е време да използваш магическата си сила — каза той. — Долу в долината ние гинем като мухи. Не можем да разкъсаме редиците им.

Ксалтътън като че ли се разшири, стана висок и величествен, и ужасен.

— Върни се при Амалрик! — заповяда той. — Кажи му да престрои редиците си и да атакува, но да чака сигнал от мен. Преди сигнала ще види видение, което ще помни до края на живота си!

Рицарят поздрави, сякаш против волята си, и се спусна стремглаво по хълма.

Ксалтътън стоеше до тъмния каменен жертвеник и гледаше отвъд долината към мъртвите и ранени мъже по терасите, към унилия окървавен отряд в подножието на склоновете, към прашните, облечени в стомана, престрояващи се редици в долината. После погледна към небето и след миг — към стройната бяла фигура на тъмния камък. Извади камата, върху която бяха инкрустирани древни йероглифи, и запя едно древно заклинание.

— Сет, боже на тъмнината, покрит с люспи господарю на сенките, с кръвта на девицата и седемкратния символ призовавам твоите синове под черната земя! Деца на недрата под червената земя, под черната земя, събудете се и разтърсете ужасните си буйни дълги коси! Нека планините се разлюлеят и скалите паднат върху моите врагове! Нека небето над тях стане тъмно, земята под краката им да се разлюле! Нека вятырът от дълбоката черна земя се издигне на вихрушка под краката им и ги събори и изсуши...

Той спря и вдигна камата. В напрегнатата тишина ревът на войските, довяван от вятыра, се усили.

От другата страна на жертвеника внезапно се появи мъж в черно расо с качулка.

— Куче на Азур! — промълви Ксалтътън. Гласът му прозвуча като съскането на разсърдена змия. — Смъртта ли си търсиш? Хо, Баал! Чирон!

— Призови още веднъж, ахеронско куче! — каза другият и се засмя. — Извикай ги силно. Няма да те чуят, освен ако виковете ти не достигнат до ада.

От гъсталака излезе една навъсена старица в селски дрехи и със спуснати върху раменете коси. По петите я следваше голям сив вълк.

— Вещица, жрец и вълк — промърмори начумерен Ксалтън и се засмя. — Глупаци! Какво очаквате да постигнете с вашите шарлатански пантомими срещу моите магии? С едно мащване на ръка ще ви отстрания от пътя си!

— Твоите магии са като сламки на вятър, куче от Питон — отвърна азуранецът. — Не се ли запита защо Ширки не приойде и не задържа Конан на другия бряг? Когато видях светкавиците през нощта, аз разгадах твоя план и моите магии разпръснаха повиканите от теб облаци преди те да излеят водите си. Ти дори не разбра защо магиите ти за дъжд се провалиха.

— Лъжеш! — извика Ксалтън, но вече не така уверено. — Аз усетих въздействието на силна магия срещу мен... но няма такъв човек на земята, който да развали магия за дъжд, освен ако не владее най-древните магии.

— Пороят, който беше замислил, не се изля — отговори жрецът.
— Погледни съюзниците си в долината, питонецо! Ти ги водиш към гибел! Хванати са в капан и ти не можеш да им помогнеш. Погледни!

Той посочи с ръка. От тясната клисура зад пойтейнците се появи ездач. Над главата му се развяваше нещо, което блестеше на слънцето. Той се втурна надолу по склона през редиците на гундерманците, те забълъскаха копия в щитовете си, зареваха и ехото повтори този рев като гръмотевица сред планините. На терасите между войските потъналият в пот кон се вдигна на задните крака, възбуденият ездач извика и размаха като луд предмета, който държеше в ръцете си. Беше парче от разкъсаното алено знаме. Слънцето освети с ярка светлина златните люспи на гърчеща се змия.

— Валерий е мъртъв! — извика Хадрат. — Мъгла и барабан го подмамиха към неговата гибел! Аз събрах мъглата, питонско куче, и аз я разпръснах. Аз, с моята магия, която е по-силна от твоята!

— Какво значение има това? — изкрешя Ксалтън. Видът му беше ужасен: очите му горяха, лицето му бе изкривено от злоба. — Валерий беше глупак. Той повече не ми е нужен. Аз мога да смажа Конан без човешка помощ!

— Защо се бавиш? Защо не го направи? — присмя му се Хадрат.
— Защо позволи толкова много войници на твоите съюзници да паднат пронизани от стрели и набодени на копия?

— Защото кръвта помага на голямата магия! — изгърмя Ксалтътън и скалите потрепериха от гласа му. Над ужасната му глава се появи зловещо сияние. — Защото аз пазя силите си за големи дела, вместо да ги похабявам за някакъв си планински бой. Но сега, в името на Сет, аз ще ги използвам докрай! Гледай, куче на Азура, фалшив жрец на отхвърлен бог, за да видиш гледка, която ще те порази!

Хадрат отметна глава и се засмя. Гласът му прозвуча заплашително.

— Гледай ти, черен дявол на Питон!

Той пъхна ръка под расото си и извади нещо, което гореше и светеше, и пулсираше със златна светлина — и в нея тялото на Ксалтътън заприлича на мъртвец.

Ксалтътън изрева като промушен през сърцето.

— Сърцето на Аrimан!

— Да! И то ми даде сила по-голяма от твоята!

Ксалтътън се сви, остаря. Внезапно брадата му победя като посипана със сняг, къдиците му посивяха.

— Сърцето! — промърмори той. — Ти си го откраднал! Куче! Крадец!

— Не съм го откраднал! То беше на дълго пътуване на юг. Но сега е в моите ръце и твоите черни магии не могат да устоят срещу него. Сърцето те възкреси, но сега то ще те върне отново в нощта, откъдето те измъкна. Ти ще тръгнеш по тъмния път към Ахерон, по пътя на тишината и нощта. Невъзродената Черна империя ще остане само легенда и мрачен спомен. Конан ще царува отново. А Сърцето на Аrimан ще се върне в пещерата под храма на Митра да гори като символ на Аквилония през хилядолетията!

Ксалтътън изпища с нечовешки глас и се втурна към жертвеника, вдигнал камата. Но изневиделица отнякъде — дали от небето, или от големия скъпоценен камък, който светеше в ръката на Хадрат — блесна ослепителна синя светлина. Тя падна върху гърдите на Ксалтътън, тялото му пламна и планините се разтърсиха. Магьосникът полетя като поразен от гръм и преди да докосне земята, се промени. До каменния жертвеник лежеше не току-що умрял човек, а съсухrena мумия — кафяв изсушен труп под изгнили бинтове.

Зелата мрачно гледаше надолу.

— Той не беше жив човек — каза тя. — Сърцето му придава привидна форма на живот и това измами дори него. Никога не съм го виждала иначе. Освен като мумия.

Хадрат се наведе да развърже припадналата на жертвеника девойка и тогава измежду дърветата се появи странно видение — колесницата на Ксалтътън, теглена от неземни коне. Те мълчаливо стигнаха до жертвеника и спряха, колелетата почти допираха до кафявото съсухreno същество на тревата. Хадрат повдигна тялото на магьосника и го постави върху колесницата. Без да чакат, конете се обърнаха и препуснаха надолу по хълма на юг. А Зелата и Хадрат, и големият сив вълк ги наблюдаваха как поемат по дългия път към Ахерон, който е отвъд човешкото познание.

Отдолу, от долината, Амалрик видя буйния конник да извива и да препуска по склоновете, разявайки окървавеното знаме със змията. После по някакъв инстинкт вдигна глава към хълма. И ахна. Всички в долината я видяха — една дъга над върха на хълма, от която се лееше златен огън. Високо над войските тя избухна с ослепителен блясък, от който дори слънцето за момент избледня.

— Това не е сигналът на Ксалтътън! — изрева баронът.

— Не! — извика Тарак. — Това е сигнал на аквилонците! Погледни!

Над тях неподвижните редици най-после се раздвижаха, мощен рев отекна в долината.

— Ксалтътън ни изльга! — извика гневно Амалрик. — Валерий ни провали! Хванати сме в капан! Това е проклятието на Митра върху Ксалтътън, който ни водеше! Дай сигнал за отстъпление!

— Късно е! — викна Тарак — Виж!

Горе по склоновете гората от копия се наведе и се насочи напред. Редиците на гундерманците се отдръпнаха настрани като отваряща се завеса. И рицарите на Аквилония като ураган се спуснаха надолу и заляха като вълна отдръпващите се редици на копиеносците. Устремът на атаката им беше неотразим.

Амалрик даде заповед за контраатака и немидийските рицари с кураж на обречени пришпориха конете си нагоре по склоновете. Те все още надвишаваха по брой нападателите.

Но те бяха уморени, конете им бяха изтощени. А атакуващите ги противници рицари не бяха нанесли нито един удар през този ден. Техните коне бяха свежи. Те атакуваха надолу по хълма и се стовариха като мълния. И като мълния поразиха редиците на немидийците — разбиха ги, разпръснаха ги, разкъсаха ги на части и подгониха стремително оцелелите по склоновете.

След рицарите дойдоха кръвожадните пехотинци гундерманци, босонианците запълиха по хълмовете и стреляха в движение по всеки враг, което все още се движеше.

Вълната на битката се оттегляше надолу по склоновете и отнасяше останките от немидийските войски. Техните стрелци захвърляха арбалетите и бягаха. Оцелелите от атаката на рицарите бяха разкъсвани на парчета от безмилостните гундерманци.

Битката премина през широкия вход на долината и се пренесе в равнината зад нея. Цялата равнина гъмжеше от бойци — бягащи и преследващи, единично и на групи сечащи, мушкащи рицари, цвилещи коне, изправени на задните си крака. Немидийците бяха разбити, неспособни да се престроят, да заемат позиция. Стотици немидийски бойци препускаха към реката. Мнозина я достигнаха, прегазиха я и се втурнаха на изток. Бойното поле беше зад гърба им. Противниците им ги преследваха като вълци. Малцина достигнаха живи до Тарантия.

Окончателният успех дойде чак след смъртта на Амалрик. Не успял да събере хората си за ново нападение, той препусна към групата рицари, следващи великана в черни доспехи. Върху туниката му се виждаше царски лъв, над главата му се вееше аквилонското знаме, до него беше червеното знаме на Пойтейн. Един висок боец в блестящи доспехи свали копието си и се спусна срещу владетеля на Тор. Срещата беше гръмотевична. Немидийското копие удари шлема на врага, разкъса го и под него се показа лицето на Палатидий. Но острието на аквилонското копие проби щита и ризницата и прониза сърцето на барона.

Хванал копието, което го прониза, Амалрик падна от седлото. Чу се рев и немидийците отстъпиха пред надигащата се приливна вълна, препуснаха към реката в паническо бягство и напуснаха равнината като вихрушка. Часът на дракона беше отминал.

Тарак не избяга. Амалрик беше мъртъв, знаменосецът бе убит, царското немидийско знаме бе смачкано в кръв и прах. Немидийските

рицари бягаха, преследвани от аквилонците. Тарак съзнаеше, че битката е изгубена, но с шепа верни последователи се спусна към биещите се, обхванат от едно желание — да срещне Конан кимериеца. И най-после желанието му се събъдна.

Бойните формации на немидийците бяха напълно разбити, сплотените отряди бяха разкъсани на части и пометени. Гербът на Тросоро блестеше в едната част на равнината, тези на Просперо и Палатидий — в други. Конан беше сам. Двамата крале щяха да се бият самички.

Докато препускаха един срещу друг, конят на Тарак се препъна и падна. Конан скочи от своя кон и се затича към него. Немидийският крал стана и го посрещна. Мечовете им блестяха ослепително на слънцето, удряха се с тръсък, хвърчаха искри. После издрънчаха доспехи и Тарак падна съборен от един мълниеносен удар на Конан.

Кимериецът стъпи със защитения си със стомана крак върху гърдите на своя враг и вдигна меч. Шлемът му беше отхвърчал. Той разтърси буйната си черна коса, сините му очи блестяха.

— Предаваш ли се?

— Ще ми окажеш ли милост? — попита немидиецът.

— Да. По-добра от тази, която ти оказа на мен, подлецо. Живот за теб и за всичките ти хора, които хвърлят оръжие. Макар че трябва да ти счупя главата, защото си проклет крадец — добави Конан.

Немидиецът изви шия и погледна към равнината. Останките от неговата войска бягаха по каменния мост, преследвани по петите от многобройни аквилонци, които се сачаха с ярост, отмъщавайки за всичко преживяно. Босонианци и гундерманци, нахлули в лагера на своите врагове, раздираха палатки и грабеха, вземаха пленници, разбиваха сандъци, обръщаха каруци.

Тарак изруга гневно, после вдигна рамене, доколкото това беше възможно при съществуващите обстоятелства.

— Предавам се. Нямам избор. Какви са условията ти?

— Да ми предадеш всичките си владения в Аквилония. Да заповядаш на гарнизоните си да напуснат крепостите и градовете, които държат, без оръжията си и да изведат колкото се може по-скоро проклетите си воиници от Аквилония. Освен това да върнеш всички аквилонци, продадени като роби, и да платиш обезщетение за

нанесените от окупацията на страната щети, след като те бъдат оценени. Ти ще останеш заложник до изпълнението на тези условия.

— Добре — каза Таракс. — Ще предам веднага без съпротива всички крепости и градове, държани от моите гарнизони. Другите условия също ще бъдат изпълнени. А какъв ще е откупът за моето тяло?

Конан се засмя и свали крак от облечените в стомана гърди на своя враг, хвана го за раменете и го изправи на крака. Понечи да каже нещо и в същия миг и двамата видяха да се приближава Хадрат. Жрецът беше спокоен и хладнокръвен както винаги и внимателно пристъпваше през редиците мъртви хора и коне.

Конан избърса с окървавената си ръка полепналата с прах пот от лицето си. Беше се бил цял ден. Първо с копиеносците, после на седлото, начело на атаката. Туниката му беше разкъсана, доспехите — изцапани с кръв и нащъrbени от удари на мечове, боздугани и брадви. Той се извисяваше с великанския си ръст над труповете като някакъв езически герой от митологията.

— Браво, Хадрат! — високо поздрави той жреца. — Кълна се в Кром, че много се зарадвах като видях сигнала ти! Моите рицари горяха от нетърпение да започнат атака. Повече не можех да ги удържам. Какво стана с магьосника?

— Тръгна по ужасния път към Ахерон — отговори Хадрат. — А аз... аз тръгвам за Тарантия. Тук няма какво повече да правя, а в храма на Митра ме чака работа. Тук цялата работа е свършена. На това поле ние спасихме Аквилония... и не само Аквилония. Твоето завръщане в столицата ще се превърне в триумфална процесия сред ликуващия от радост народ. Всички аквилонци ще приветстват завръщането на своя крал. И така, доскоро в голямата царска зала... Довиждане, кралю на Аквилония!

Конан стоеше и мълчаливо наблюдаваше как жрецът се отдалечава. От различни краища на полето към него заприиждаха рицари. Той видя Палатидий, Тросеро, Продсперо, Сервий Галан. Доспехите им бяха целите в кръв. Гърмът на битката беше заменен от рев на триумф. Столици зачервени от боя и блестящи от ликуване очи бяха обърнати към голямата тъмна фигура на краля. Покрити с броня ръце размахваха почервенели от кръв мечове. Нестроен хор от гласове се надигна, дълбок и оглушителен като морски прибой:

— Слава на Конан, краля на Аквилония!

— Не каза нищо за моя откуп — обади се Тараск.

Конан се засмя, пъхна меча в ножницата, изправи силните си рамене и прокара окървавени пръсти през гъстите си черни къдрици, сякаш чувстваше на главата си короната, която беше извоювал.

— В твоя хarem има едно момиче, Зенобия.

— Да, има.

— Много добре. — Кралят се усмихна, сякаш си спомни нещо извънредно приятно. — Тя ще бъде твоят откуп. Ще дойда в Белвер за нея, както обещах. Зенобия може да е робиня в Немидия, но аз ще я направя кралица на Аквилония!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.